

PRADEEP KUMARA BALASURIYA - MUTHU KANDULU BINDU

මුතු කඳුලි බිංදු

පදිප් කුමාර

බවට පත්කළ කිංකිණි ක්‍රියේෂන්ස් ප්‍රකාශන සමාගමේ අධිපති,
හිතවත් ධර්මරත්න පෙරේරා මහතාට මුලින්ම සිහිපත් කළ යුතු
වෙයි. සෝදු පත් කියවා දී මගේ අත හිදුහස් කර දුන්නේ වම්ලා
රත්නායක සොයුරියයි. ඇයටද තුනිය. මට මගේ පාඩුවේ තුන්
තිස් පැයේම ලියන්නට ඉඩදී සිටින බිරිඳ වාසනාවද මම මේ
තවකතා ග්‍රන්ථය එළි දැක්වීමට සිහිපත් කරමි.

මෙම තවකතාව ගැනත් පෙර ලෙසින්ම සිතෙන දේ
ලියා එවන්න. එවිට තවත් ග්‍රන්ථයක් ලියන්නට මට කම්මැලිකමක්
නොදැනේවි.

ප්‍රදීප්තුමාර බාලසූරිය.

53 F,

පැරකුම් පෙදෙස,

පහළගම, ගම්පහ.

2005. ජනවාරි 01.

දුරකතන - 033 - 2222309

071 - 4290591

මන්දි ආයෙමත් අසනීප වූවාය. වැසි සීතලය නිසා
මේ කාලයේදී කොහොමත් ඇයට හකිය හැදේ. මෙවර නම් ළඟ
ළඟ නිබදවම හකිය ආවේය.

"මේ පාරවත් මං මැරිලා යනවා නම්"

ගෙවන වාර්තාවකට නවතින්නට යෑමට කලින් මන්දි කීවාය.
එක්වරම මට ඇගේ දෙස බැලූණි. සිතෙහිද මෝදුවූයේ දුකකි.

"ඇයි එහෙම කියන්නේ. අසනීප වෙන එක මහා ලොකු
දෙයක්යැ."

මරණය හැන කතා කිරීමට මා කවදත් බියය. විශේෂයෙන්ම
මන්දි වැඩි දෙයක් හැන කතා කිරීම මට දරා ගත නොහැක.
මන්දි මා දමා යා හැකිද?

"මියාට මේ තරම් කරදර කරන්න මට බෑ සහන්. මට හැමදාම
මියා නිරපරාදේ දුක් විඳිනවා. මං මැරිලා ගියාම මියාට
කරදරක් නැත. මියා හැන දුකයි."

The Reader's
Place.

මම ඇගේ කට වැසිමි. මන්දි කවදත් එසේය. මා ගැන සිතුවා මිසක ඇය ගැන නොසිතයි. මහා ධන දේපළක් එපා කියමින් දෙමාපියන්ට පිටුපා සඳ ඇති රැගේ මා සමග ආවේද මා කෙරෙහි වූ ආදරයෙනි. දෙවියන්ගේ පිහිටෙන් අපට වැරදුමක් නැත. මගේ දියුණුවට හේතුවද මන්දි බව වරෙක මට අදෙවැණියකු කීවේය.

"අනිද්දා වෙද්දි ගෙදර යන්න පුළුවන් වෙයි. හිත තරක් කර ගන්නෙපා. ජීවිතය ගැන අඟහවාදී විදියට හිතන්නේ ඇයි? මං සතුටෙන් ඉන්නේ. ඔයා බය මං ගැනනේ. මං සතුටෙන් ඉන්නේ."

මන්දිගෙ හිස අතගාමින් මම කිමි. ඇය හින්දැව් වුවද තවමත් ඇගේ මුහුණ සුන්දරය. හිතැහෙද්දි දෙකමුල වළ ගැසී වාසනාව හෙළි කරයි. මම හෙමිහිට පාත් වී ඇගේ මුහුණ සිස ගත්තෙමි. මන්දි මගේ අතක් තද කර අල්ලා ගත්තාය. ආදරයේ උණුසුම ඇයට දුනෙන්නට ඇත.

"ඔයා නම් දෙවියෙක්. බෝධිසත්වයෙක්. ඔයාගේ හිතේ තියෙන ආදරය හින්දයි මං තාමත් ජීවත් වෙන්නෙ සහන්. නැත්නම් මට ජීවිතය එපා වෙලා. මං වගේ ගැණියෙක් බැඳගෙන ඔයා දුක් විදින තරම දක්කාම මට දුකයි සහන්"

මන්දි හැඬුවාය. මම ද හැඩිමි. ජීවිතය මොහොතරම් පුන්දරද? ආදරය කොයිතරම් උත්තරීතරද? පුංචි එවුන් මොහොතරම් අපි හැකිවුයේ ජ ම ආදරය නිසාම නොවේද?

"මං ගෙදර ගිහින් හවසට එන්නම්." අවසාන වශයෙන් කියමි.

ගෙදර පැමිණියද මගේ හිස තෝන්කු වී තිබුණි. සියල්ල අවුල්ය. ජීවිතය සො ගෙන යන බවක් මට දුනේ. කොස්සද ගෙන සාලය අස්කර දමන්නට මම සිතුවෙමි. එය නොදරුවෙකු

දගකාරකම් කළ තැනක් සේය. මට සියුම් දුකක්ද දුනුණි. දගකාරකම් කරන්නට දරුවෙකු මෙහි කොහිද?

කලකිරීමක් සිත මතුව ආවේය. එහෙයින් කාමරයට වැදී මගේ උඩ බලාගෙන සිටියෙමි. කාලය ගත වනවා දුනුණි. කවුදෝ ඇවිදින් දොරට තට්ටු කරන හඩකින් මගේ නිදන සිත අවදි විය. සාලයට ගොස් දොර හැරිමි.

"සර්"

දොර අද්දර සිටගෙන සිටියේ යුවතියකි. ඇයගේ මුහුණවර මට යන්නම් මතකය. "සර්" කී හෙයින් ඇය මගේ පත්තියට එන යුවතියක්ම විය යුතුය.

"එන්න ගෙට"

මම ඇයට ඇරයුම් කළෙමි. ඇය හෙමිහිට දෙපා තබමින් ගෙට ඇතුළු වූයේ වටපිටද බලමිනි. සිත පුදුමයකින් පිරී ගොසිණි.

"ඔයා මගේ පත්තිවලට එනවද?"

"ඔව් සර් අනු හතේ ඒ ලෙටල්වලට. සර්ගෙ තෝන්ට සනීප නැති හින්දා දවස් දෙක තුනක් එන්නේ නැ කිව්වා නේ. ඒකයි මං බලන්න ආවේ"

මම ඇයට ඇරයුම් කළෙමි. ඇ දෙනෙත වටකුරුය. දෙබැම දිගුය. ඇගේ මුහුණ සුන්දරය. සල්ලිවලට විසුරන් දෙන යුගයක දරුවෙකු තුරුවියේකුගේ දුක බෙදා ගන්නට ඒම පුදුමයකි.

"තම මොකක්ද"

"මුළු ජයසේන"

The Reader's Place.

"ලස්සන නමක්"

"තැන්ක් යු සර"

ඇය ලැජ්ජාවෙන් බිම බලාගත්තාය.
"කොහෙද ඉන්නේ"

"මේ පාර කෙලවරේ."

"අම්මා තාත්තා මොකද කරන්නේ"

මිදුම් ගැන මට පුදුම සිතුවාණි. එහෙයින්ම ඇය ගැන විසරම් කරන්නට මට සිතුවාණි.

"අම්මා සී.ටී.ඒ එකේ. තාත්තා නෑ."

"ඇයි ඒ."

"දන්නෑ"

තාත්තා ගැන ඇසීමෙන් මිදුම් අසිරැවට පත්වූවා සේය. එහෙයින් මම ඒ ගැන විමසීමක් නොවිමි. එම නිසාව බව ප්‍රයෝජනයට ගෙන ඇය සාලයෙහි වූ කොස්ස අතට ගෙන අතුගාන්නට වූවාය. අවුල්ව තිබූ සියලු දේ පිළිවෙලට තැබුවාය.

"මගෙන් ඉගෙන ගත්තු කිසිම ලමයෙක් අපේ ගෙදර ඇවිදිත් වැඩ කරලා නෑ. එහෙම කරන්න ඕනත් නෑ. ඒ අය සල්ලි ගෙවලා නේ ඉගෙන ගන්නේ. මට මිදුම් ගැන හරිම පුදුමයි. ඔබ දන්නා මෙතේ ආ එක ගැන කල්පනා කරනවා."

"මට සර් ගැන දුක හිතුවා. ඒකයි ආවේ. ඔබ දන්නා මෙතේ ආ එක ගැන කල්පනා කරනවා."

මිදුම් අසරණියක ලෙසින් මා දෙස බලා සිටියාය.

"නෑ මයා මට කරදරයක් නෙමෙයි"

මම හෙමිසිට මිමිණිමි. එවිට ඇය යළිත් ගේ අස් කරන්නට පටන් ගත්තාය.

මා දකින්නේ සිහිනයකැයි මම සිතුවෙමි. පුංචි සුරංගනාවියක ඇවිත් මගේ ගේ අස්පස් කළාදෝයි මට සැකයකි. වෙහෙසීමෙන් ඇගේ මුහුණ රත් පැහැ වී තිබුණි. එය දකිත්ම මට සිහිපත් වූයේ ඉදිගෙන එන පේර ගෙඩියක ඇතුළතය.

"මං හිතුවේ සර් ගේ නෝනත් ගෙදර ඇති කියලයි. ඒකයි මං ආවේ"

මගේ සිත සසලව තිබූ බව ඇය ඉවෙන් මෙන් දැන ගත්තා විය යුතුය. සැබැවින්ම මගේ සිත සසලව තිබුණි. මන්දී ගෙදර නැති වීමට අත් ලදක හා මේ ගෙයි සැරිසැරූ මුල්ම වතාව මෙයයි. අවුතරමින් ඇති යුවතියක හෝ ඇය නැති වෙලෙහි මෙහි පැමිණ නැත. එය මගේ සිතට කම්පනයකි. එයට අමතරව මුදල් ගෙවා මවෙතින් ඉගෙනුම ලබන නාදුණන යුවතියක මට මේතරමින් දයාබර වී ගෙට ගෙවැදීම ද මසිතට මහත් වදයක් ව තිබුණි.

"මට ආපහු හැරිලා යන්නත් හිතුවා. ඒත් මේ ගෙයි හැටි දක්කාම මට සර් ගැන දුක හිතුවා. සර් වගේ කෙනෙක් මීට ලස්සන ගෙදරක ලස්සනට ඉන්නවා කියලයි මට හිතුවේ"

ඇය කිව්වම කියවන්නට වූවාය. මම සාලයේ හිඳගෙන පුවත්පත වෙතට ගියාය. ආපසු ගියාය. ඇය දෙස බලා හිඳියෙමි. ඇය ඒ බව නොදන බවය.

"මිදුම්"

"ලස්සන හමක්"

"කැන්ක් යු සර"

ඇය ලැජ්ජාවෙන් සිම බලාපත්තිය,
"කොහෙද ඉන්නේ"

"මේ පාර කෙලවරේ."

"අම්මා තාත්තා මොකද කරන්නේ"

මිදුම් ගැන මට පුදුම සිතුවේ. එහෙයින්ම ඇය ගැන විපරම්
කරන්නට මට සිතුවේ.

"අම්මා සිටිමි එතේ, තාත්තා නෑ."

"ඇයි ඒ."

"දන්නෑ"

තාත්තා ගැන ඇසීමෙන් මිදුම් අසිදුවට පත්වූවා හේය. එහෙයින්
මම ඒ ගැන විමසිලිමත් නොවීම්. එම නිසාව බව ප්‍රයෝජනයට
ගෙන ඇය සාලයෙහි වූ කොස්ස අතට ගෙන අනුගාහන්නට වූවාය.
අවුල්ට තිබූ සියලු දේ පිළිවෙලට කැමුවාය.

"මගෙන් ඉගෙන ගත්තු සිසිම ළමයෙක් අපේ ගෙදර ඇවිදිත්
වැඩ කරලා නෑ. එහෙම කරන්න මහත් නෑ. ඒ අය සල්ලි ගෙවලා
නේ ඉගෙන ගන්නේ. මට මිදුම් ගැන හරිම සලකයි. සිය අමයා
මේතේ ආ එක ගැන කල්පනා කරනවා."

"මට සර ගැන දුක තිබුනා. ඒකයි ආවේ
ගන්නම්"

මිදුම් අකරණියක ලෙසින් මා දෙස බලා

"නෑ සියා මට කරදරයක් නෙමෙයි"

මම හෙමිහිට මිනීමි. එවිට ඇය යළිත් හේ අස් කරන්නට
ටටත් හත්තාය.

මා දකින්නේ සිහිනයකැයි මම සිතුවෙමි. පුංචි පුරංගනාවියක
ඇවිත් මගේ හේ අස්පස් කළාදෝයි මට සැකයකි. වෙහෙසීමෙන්
ඇපේ මුහුණ රත් පැහැ වී තිබුණි. එය දකින්න මට සිහිපත් වූයේ
ඉදිගෙන එන පේර හෙඩියක ඇතුළතය.

"මං සිතුවේ සර හේ තෝන්නේ ගෙදර ඇති සියලුයි. ඒකයි මං
ආවේ"

මගේ සිත සසලව තිබූ බව ඇය ඉවෙත් මෙන් දන ගත්තා විය
යුතුය. සැබැවින්ම මගේ සිත සසලව තිබුණි. මන්දී ගෙදර නැති
විටෙක අත් දුදක හා මේ ගෙයි සැරිසැරු වුල්ම වනාව මෙයයි.
අවුකරමින් ඇති යුවතියක හෝ ඇය නැති වෙලෙයි මෙහි පැමිණ
තැන. එය මගේ සිතට සම්පනයකි. එයට අමතරව වුල්ල ගෙවා
මෙවකින් ඉගෙනුම ලබන නාදුණන යුවතියක මට මේකරමින්
දයාබර වී ගෙව ගෙවැදීම ද මගින් මහත් වදයක් වී තිබුණි.

"මට ආපනු පැරිලා යන්නත් තිබුණා. ඒත් මේ ගෙයි නැටි
දක්කාම මට සර ගැන දුක තිබුණා. සර වගේ කෙනෙක් මීට
ලස්සන ගෙදරක ලස්සනට ඉන්නවා සියලුයි මට තිබුණේ"

ඇය සැමවිට සිටින්නට වූවාය. මම සාලයේ හිඳගෙන පුවත්තක
සිටින මුහුණින් ඇය දෙස බලා තිබියෙහි. ඇය ඒ බව නොදන

"සර"

The Reader's
Place..

ප්‍රතිපත්ති

කියාගෙන ඇය මවෙකට දිව ආවාය.

"මියා හිතන්නේ මං ලස්සන ජීවිතයක් ගෙවන්නේ නෑ කියලද?"

"තමාමත්ත සර්. මං කවට එන හැම දෙයක්ම කියවනවා. සර් ගේ නිත වීදුණානම් සමාවෙන්න."

ඇය මගේ දෙසට අල්ලා වැන්දාය. ඇගේ නෙතන කැළුන් පිරි ඇති විත්තිය වැටුණුණේ කම්මුල මත දිගරයක් ගේ එය කැට්ටීමෙනි. පසුව ඇය පසෙකට වී මදෙස බලා හිඳිණාය.

මම හිතාගි බිම බලා ගත්තෙමි. එහෙත් ඇය මා අද්දර වරදක් කළ අයෙකු ලෙසින් බිම බලාගෙන සිටියාය. මෙය ඇගේ ලෝකය කුමද? අනුරාගයද? නොහැඳුණු කම්කද? යන්න මට පෙන්වීම ගත නොහැකිය. නැගෙනහිර දෙසටත්තමින් දුටුවා ගේ මගේ සිත සිදුම් වින්දනයක් ලද බව තම මම දකිමි.

සියල්ල අත්කර ඇය ගෙවුනු වැටුණාය. බෙහෙවින්ම දුර්ග වූ ඇය කුමක් කරන්නේදැයි බැලීමට ගෙවුනු වැටුණු මට සිතුවේ නැත. එය මන්දිට කරන වරදකැයි මම සිතීමි. සාලයෙහි මෙන් නොව ඇතුළු කාමරයක නාදනයක් සුවසියක හා කනිවීමට මගේ සිතෙහි සවයක් නැත.

"සර්"

මං දැන පියාගෙන තාත්ති පුටුවෙහි වාහිර සිටියදී මෙම කතා කළාය. මා දැන හැර බලාදී ඇය ගේ කෙස් වැටුණු බව දැනගත්තාය.

"මිදුම් ගේ සිටිවාද?"

"මගේ ගේත කුසෙයයි"

මිදුම් කුසෙයට සිය වටදී මම ගේ ගේත කුසෙයට මම වැටුණු බව දැනගත්තාය. මා වැටුණු බව දැනගත්තාය.

කතට වැඩිපුර දුටු කිරිගේ බොන්නටය. මා පිය කරන පදම් එහි වූයේය.

"රස ගන්න"

යැයි මිදුම් ට කීමට සිතුවේය. එය ගුරුවරයෙකු ලෙසින් නොමැනවැයි මම සිතුවෙමි.

"මිදුම්"

"සර්"

"දැන් මියා ගෙදර යන්න. සර්ගේ වේගයයි එන්න"

"තාම පතට නෑ"

ඇය කිවේ මදක් නොමනාපයෙන් ගෙනි. එයින් මගින එක් වරම ඉපදුනේ කෙස්සයකි. ඇය මා පාලනය කරන්නට හැදීම මගේ සිතට මදිකමි.

"ඇයි පතට නැතහත් තියෙනවාද?"

මම සැරෙන් මෙන් වීමිසිමි.

"සර් ගේ සිංහල පන්තිය ඉවර වෙන්නේ පතටගේ"

මම නිතට වීමි, කියන්නට දෙයක් ඉතිරිව තිබුණේ නැත.

"ඇ ගෙන එන විත්තිය මිදුම් අම්මට කිව්වාද?"

මා "නැහැ" කියන්නට මෙන් හිස දෙපසට වැඳුවාය.

"මා ගේ ගේත කුසෙයයි"

මා ගේ ගේත කුසෙයට මා වැටුණු බව දැනගත්තාය. මා වැටුණු බව දැනගත්තාය.

The Reader's Place..

මිදුම් එය කීවේ මට පිටුපස සෙතකි. අවසානයේදී ඇය තවදුරටත් බවත් මට දැනුණි. ඇය මට පිටුපස කඳුළු පිසදාගෙන මෙවන හැරුණාය. පොත් කීපය අතට ගෙන මට නොකියාම දොරෙන් පිටව ගියාය. මම දොරකඩට දිවගොත් බාලුවෙමි. දුන් ඇය සාර දිගේ යනු දුටුමි. සිදුවූ කිසිවක් මට අදහා ගැනීමට නොහැකිය. ඇය හොල්මනක්දැයි වරෙක මට සිතේ.

"දොඩර සහන් සර් මං සර්ගෙ ගින රිදෙව්වා, බලෙන් හෙදර කඩා චාලුණා, මට සමාවන්න. මං ආවේ සර්ට උදව් වෙන්න. සර් හොඳ හිත්දා. සර්ට මට විස්වාස හිත්දායි මං උදව් කරන්න ආවේ. මං සර්ගෙ පත්තියේ ඉන්න හොඳම ළමයා කියලා සර් හිතන්න. මං තරක ළමයෙක් කියලා සර් හිතුවොත් සර්ට පව්."

මට අහිංසක මිදුම්.

"සර් හෙට පංති එන්න. විභාගය ළඟයිනේ. තැන්නම් අපේ සල්ලි වතුරේ."

රෝහලට ඒමට වෙලාව හරියාගෙන එන හිත්දා මං කුස්සියට ගියේ හේ කෝපය සෝදන්නටය. මිදුම් ලියුමක් ලියා කෝපයකට යට කර තබා ගොස් තිබුණාය. එය කියවද්දී මට සිතන ගිණිය. ඇය පුංචි අහිංසක දහනාරියෙකි. තැනෙකියකගේ සුරතල් බව පමණක් මගේ සිතට සිහිපත් කර ගන්නට මා වෙර දරුවෙහි එනෙයි.

"ඇයි සීයා පරක්කු වුණේ"

රෝහල වෙතට ගිය විටදී මන්දි ඇසුවාය.

"නින්ද ගියා"

මගේ මුළු ජීවිත කාලයේදීම මන්දිට ඒ ගැන කතා වුණාය.

එයට පෙර කිසිම දෙයක් සම්බන්ධයෙන් මන්දිට කතා වුණාය. කිසිම මට උවමනා වී තිබුණේ නැත. එහෙයින් මන්දිට කතා වුණාය.

මිදුම් තම යුවතිය මුළු වරුවම අපේ නිවසේ සිටි බවත් මා හෙතෙක් තම මන්දිට කියන්නද?

"ඔයා හරි වෙතත් අද පැටියෝ. මොකක්දෝ හොරයක් කියෙනවා. ඊට ධීවරත් එකක් දාන්න යාච්චෙකුටවත් එන්න කීව්වද? මං තැනි හිත්දා බොන්න හේද? ජලාත් කළේ."

මුහුණ නොදී ඉන්නට වෙර දරද්දී මන්දි එය හේරුම් ගත්තේ වෙනත් විදියකටය. මන්දානට සිසුම් ලොල්කමක් කියෙන හෙයින් මන්දි එයට මට ඉඩ දෙන්නේ සීමාවක් ඇතිවය. ඇය සිතුවේ මම අද මන්දානේ බිමට අර අඳින්නේ යැයි යන්නය. මට මන්දි ගැන දුකක් ඇති විය.

"අද මොත්තේ තෑ."

මම ඇගේ සිහ අතගාමින් සිටෙමි.

මිදුම් මගේ පාරේ හෙදරට නොඩවන්නට පෙර මා සිතා සිටියේ අද රාත්‍රිය මන්දි සමග ගෙවීමටය. වෙනම වාට්ටුවක ඇය නවතින්නේ මටද එහි ඉඳිය හැකි බැවිණි. මිදුම් මසින සසළ කළාය. ඇය කිබදවම මසින හොල්මන් කරයි.

ඒ ඇසිදැයි මම නොදනිමි. සැබෑ ලෙසින්ම ඇය සොඳුරුය. දහනාරය. ඒත් දහනාර සොඳුරු යුවතියක් දකස් ගණනකට මා සිංහල උගන්වා ඇත. මේපහත් කිරීමත්ගෙවත් නුවරත් අත් ගුරුවරුන්ගේ මතය වියේදී ලස්සනම යුවතියක් පැමිණෙන්නේ මගේ සිංහල පංතියට බවය. ඒත් කිසිදු දිනයකදී මම සිසුවියකගේ එක්සත දක එයට ආසාවක් ඇති කර නොගත්තෙමි. මිතුරු ගැන මා සිතන්නේ මා ආදරය කරන්නේ මුදල් වලට නොව මා මානසිකව නම් මා මන්දිට දව්ව ආදරය කිරීමය. ඇයගේත් පොරොත්ු යුවතියක ගැන සිතන්නට මට නොහැකිය.

The Reader's Place..

එහෙම සිටිනු මං ඕයාම නිසා මෙතරම් සකළ වූයේ ඇයි?, මගේ සිතට වඳ දෙන ප්‍රශ්නය වූයේ එයයි.

"මන්දි මං යන්නම"

වෙනදා මෙන් මන්දිට ළං වී කතා කිරීමේ ගත්තියක් මට වූයේ නැත. ඇගේ දෑස දෙක කෙළින් බැලීමේ බැව්කමකින් මා වෙළුණි.

"මයා හරි තරකයි. අද හරි වෙනස්. වෙනදා නම් මයා මගේ සිත නැදෙන්න මොනතරම් දේවල් කියනවාද? අද මගේ එහෙ මෙහේ බල බලා ඉඳලා දුන් යන්න හදනවා. කමක් නැ වුට්ටක් බොන්න"

මන්දි මගේ අතක එල්ලී සිටියාය. එය සිතලය. මම ඇගේ දෑස දෙක බැලීම. එය ඔළුනිකය. වචන සුදුසුමය. සැබැවින්ම ඇය රෝගාකාරව ඇත.

"අද බොන්නැ. ටිසුවක් හදන්න තියෙනවා. ඊට පෙත් එකට දාලා ගහගන්න මනා. ආයේ හෙට ඉදන්ටක් පන්ති යනවා. තැත්නම් ළමයි ගෙදර ගොයා ගෙන ඒවි"

"ඇයි ළමයි ගෙදර ආවද?"

මන්දි අත පපෙකට ගනිමින් කීවාය. මම සිතෙයියි ගියෙමි. එක්වරම මට බය සිතුවේ. අනතුරුවක වූ මිදුම් මෙහි පැමිණියාටත් ද යන හැඟීමක් මට ඇති විය. යළිත් වරක් මන්දිට මහාකේසම් ප්‍රබල අසිරිතකින් මා පෙළුණි.

"විභාගය ළගයි හේ. සිලබස් කවර් ආපනවි"

"මං දන්නවා කහන් කර හරි වීමක්. මොනවාද?"

මන්දි නිතැහෙන්නට වෙර දරමින් සිටියාය. ඒ අභිංසන හිතාව දුටු විටදී මගේ හඳ හෝස් හා ඇවිළුණි. ඇගේ ආදරය කොතරම් සුන්දරද? මගේ ජීවිතයට වාසනාව කෙතෙම ඒ සුන්දර ආදරයම විය යුතුය. මා බලා සිටියදී දිගුණු වූයේද මන්දි මගේ ජීවිතයට එක් වූ දා පටන්ය.

"මට මයාව දාලා යන්න හිතෙන්නැ. මයාව තනි කරන්න මට බැ."

මම යළිත් මන්දිගේ ඇඳ අද්දර වූ සුටුවෙහි වාඩි ගත්තෙමි. ඇය මගෙ අත අල්ලාගෙන ඇගේ තනකට ළං කර සිට ගත්තාය. ඒ සුසුමක් උණුසුමය. ආදරය සේ උණුසුමය.

"මයා යන්න. මට තනි නැ"

මන්දි යළිත් කීවා ය.

"මං මයාව තනිකරලා කොතොමද මන්දි. මයාව මේ ලෝකෙ ඉන්න මං විතරයි හේ. අම්මා කාත්තා කහන්දරයෝ මක්කොම එයා කියලා මාත් එක්ක ආපු මයාව ඉන්නේ මං විතරයිහේ."

මගේ දෑසට කළුරි පිරුණි. ඇයට සිස ගැනීමේ සියුම් ආකාරයක් මඟිතට ඇතිවිය.

"මට මයාගේ ආදරය තියෙනවනේ. ඒ ඇති තැමදාමත්. මගේ හිතට පාළුවක් දෙනෙන්නේ නැ. අපිට තනි රකින්න කෙනෙක් කටයුතුයි අපේ ලෝකයට ඒවි"

මම ඇගේ දෑසට බලා බැලීම. එය ඇදවම ගිලා බැස ඇත. මම

"තැම කපාල ඉන්නේ. ඉන්නේත් එකක් ගහන්න තියෙනවා."

The Reader's Place..

නෙදිය කාමරයට ඇවිය.

"මියා යන්න."

මන්දි හෙමිනට කියාය. මා මෙන්ම මන්දි ද දැනට උනා තිබූ කදුරු නෙදියට රහසේ පිහඳා ගත්තාය.

යළිත් වාහනයට නගිද්දී මසින තෝත්තුම් තිබුණි. එහෙයින් මෙතරම් කළින් ගෙදර යාමට මට නොසිතුවා. කෙසේ නොය යා යුතුය. එහෙත් යායුතු කැනත් සිතියට නොආවේය. එහෙයින් මා රිය පදවා ගෙන ඉදිරියට ගියෙමි. එසේ යද්දී මිදුම් නිදින බව කී මාවත හමුවිය. ඇය දකිමි උඩමනාව මසිනට ඇති වුණාදැයි මම නොදනිමි. කමුත් මම රිය එමතට නැරඹුවෙමි.

"සර්"

සමත් මාවත දිගේ මා රිය පදවාගෙන ගියේ දෙපස ගෙවල් ගැන විමසිලිමත්විය. කෙටි කාලයට දැන කඩා පාර දෙස බලා ගිද් මිදුම්ව මම දිවිමි.

එහෙත් ඒ සමහර මා ගුරුවරයෙකු යන්න සිතට පැමිණි හෙයින් රිය නොනැවත් වුවෙමි. මිදුම් මට කතා කළ හෙයින් රිය ආපසු පැරවිමි.

"පාර අයිතට වෙලා ඉන්නේ කාම අම්මා ගෙදර ආවේ නැද්ද?"

මිදුම් හේට්ටුව ඇරගෙන රිය ඉදිරියට ගියේය.

"රියා ගෙදර එන වේලාවක් නෑ සර්. මගේ වැඩක් කර ගන්නවා."

මිදුම් අම්මා ගැන කතා කරන්නේ ප්‍රසිද්ධ මට වැඩුණි.

"මං පාර අයිතට වෙලා උන්නේ සර් එනකං."

මම විගැස්සුවෙමි.

"මං එනකං. මම ගෙදර යන්නේ මේ පාරෙන් නෙවෙයිනේ."

ඇය සිත පැත්තකට කර ලැජ්ජාවෙන් මෙන් හිතානුණාය. එහි පුද්ගලාකාර ලක්ෂණත් මම දිවිමි. එහෙයින් ඒ විදියේ සිතාවත් යළිත් දකින්නට මසින දැන කළේය.

"ඒත් මං දනගෙන උන්නා සර් අද මේ පාරෙන් එනවා කියලා. මාත් එක්ක කතා කරලා යනවා කියලා. මං ගෙදර ආ වේලාවේ ඉඳලම බරසන් කිරිවා. සර්ව මේ පාරෙන් යන්න ගිනකන්න කියලා. ඒසේ මට ආදරයි."

මට පුදුමය. ඇය සිතන පරිදිම මේ මගෙහිම එන්නට මට සිතුවා. මා කියවා ඇති පුත්තර පෙළි කතාවක ද එලෙසින්ම සිදුවී තිබුණා මට මතකය. මා එය විවේචනය කළේ අභාවය සිදුවීමත් ලෙසිනි. කමුත් එවැනි දේද සිදුවන බව ඇ මට වැටහුණි.

"මං අද මේ පාරෙන් නාවානම්"

මම ඇසිමි.

"කියට හරි එනකං මං මේකතට වෙලා ඉන්නවා."

ඇය පළිත් සිත පැත්තකට කර ලැජ්ජාවෙන් හිතානුණාය.

"සර් එන්න මට"

"ඉද්ද?"

මමත් නෑ. මම කරන ළමයෙක් නෙවෙයි සර්. සර්ව ඒක කටයුතුට නෙවෙයි"

The Reader's Place..

මිදුම් සියන දේවල් සෙයනේ අවස්ථාවලදී මට දරා ගැනීමට නොහැකිය. එතෙයින් ඇයට අවනත වන්නට මට සිදුවිය.

මිදුම්ගේ නිවනන කොඳුරුය. සියල්ල පිළිවෙලකට තබා තිබුණි. මගේ සිතෙහි ඇදීගියේ කලාකාරයකි. පුංචි පුංචි දේවල් ලස්සනට තබා තිබුණි. මගේ සිතෙහි එක් වරම මතුපිට පැනගියේ. මේ මුළු කෙදර පුරාම රැඳී ඇත්තේ මිදුම්ගේ සිතද නොමැති නම් ඇගේ මවගේ සිතද යන්නය.

"ගේ හරිම ලස්සනයි. මියාද ගේ මෙව්වර ලස්සනට සියාගන්නේ"

"මමයි."

මිදුම් ලැජ්ජාවට පත්ව තිබේ.

"මම ආසයි ගෙවල් ලස්සනට තියාගෙන ලස්සන ජීවිතයක් ගෙවන්න. ඒත් මට අයිති ලස්සන ගේ විතරයි. ලස්සන ජීවිතයක් මට නෑ."

ඇ දුක්කරව තිබේ. මිදුම් සිටියේ හිතද පැත්තකට හරවාගෙනය. පහත් එළිය වැටී තිබුනේ ඇගේ මුහුණෙහි එක් පැත්තකට පමණි. එතෙයින් ඇගේ මුහුණ සිතුවම්කර ගත් සෙයකු රූ විය. ලස්සන සිතුවමක් අල්ලා බලන පරිද්දෙන් මුදු දෙකම මුළු ස්පර්ශ කිරීමට සිතක් එක්වරම මට ඇති විය. ඒත් ඒ නැතිම මා මැට ගත්තේ මා ඇගේ භූරුවයා වූ නිසාම නොවේ. මම මාගේ කැන්සියා පැමිණ වූ හෙයිනි.

"පරක්කු වුණා. මට යන්න මත."

"ඇයි මේ නැම දෙයක්ම මට පෙන්නන්න? භූරුවයා විතරයි මිදුම්"

"යන්නෙතා සර්. මට පෙන්නන්න මත අපේ ගෙදර නෙමෙයි සර්."

මගේ සිත තිගැස්සී ගියේය. මා අසුවී ඇත්තේ මායාවකටය. මෙයින් මිදී නැති ඉක්මණින් මගේ සිත නිදහස් කරගත යුතුය. නොමැති නම් රෝගීව හිඳින මන්දී මට ඝාත කරනු ඇත.

"එන්න සර්"

මිදුම් මා ඇතුළු කාමරයකට කැඳවාගෙන ගියාය. එම කාමරයද සෙහෙවිත්ම සුන්දරය. සියල්ල පිළිවෙලකට තබා තිබුණි. එක් වරම මගේ සිත ඇදී ගියේ මේයා මත තබා තිබූ ඡායාරූපයකටය. එහි සිටියේ අත් කවරෙකු ගේ නෙව් මාය.

"ඇයි මගේ පින්තූරයක් මේසේ උඩ තියාගෙන ඉන්නේ."

මිදුම් බියපත්ව මදෙක බලා සිටියාය. යළිත් වරක් මම ඒ රූපය අතට ගෙන බැලුවෙමි. එය ප්‍රචණ්ඩතා පළවූ මගේ ඡායාරූපයකි.

"මගේ ආසමි ලේඛනයෙන් පිංතූරය මගේ උත නියොන්න බැරිද සර්. මේ ඉන්නේ මේ ලෝකයක්ම මං වඩාත්ම ගරු කරන පුද්ගලයායි මං ආසමි කරන සෙනෙයි."

මම නිරූත්තර වීමි. ඇය අහිංසකය. සිසුම් දහනාරකමක් වෙයි. එය සිත් ගන්නා සුළුය.

විවේක මා රචය. ඒ බව මට මන්දිද සියා නිබන්තිය. දකුණු මා කළේ රචකයෙහි ඒ බව මට වැටහී ගියේ මිදුම්ගේ දෙකම මුළු කළේ මෙයයි.

මට උවමනා වූයේ මිදුම්ගේ සිතෙහි අනාවක නැතිමත් වීම නම් එය ඉවත් කරලන්නටය. මා එය සි භූරුව වැටී නිසාම මේ ඇයට දුක සිතුවණය.

The Reader's Place..

මා කළේ වරදකි. හුදකලා සුවසිසිසි සමය ගෙවීම කොතරම් වරදක්ද?

"මට මගේ දේවල් පෙන්වන්න. කෙනෙක් නෑ සර්. මට මගේ දේවල් කියන්න කෙනෙකුත් නෑ සර්. ඒ හින්දයි මම එහෙම කළේ. මට සමාවෙන්න."

මිදුම්ම ඉතිරිය කියාගෙන නොහැකි විය. ඇය මුහුණ සහවා ගෙන සාලයට දිව ගියාය. මම ඇය පසුපසින් ගියෙමි.

"මට සමාවෙන්න මිදුම් මම ඔයාගෙ සිත රිද්දෙව්වා. මට සමාව දෙන්න."

පැටිය මත සිට සහවාගෙන හඩමින් සිටි මිදුම්ගෙ සිත අතහාමින් මම කිමි.

"සර් වැරදි නෑ සර්. මායි වැරදිකාරි. සර් යන්න"

මගේ හිමේ මොවුරි තිබුණේ ප්‍රබල අනුකම්පාවකි. ඇය සිත සැතපීමේ උච්චතාවක් මට විය. ඇය කවුරු පිරි දැකින් මාදෙස බැලුවාය.

"මිදුම්ගේ තාත්තා මොකද කරන්නේ"

"තාත්තා කෙනෙක් ගැන මං දන්නේ නෑ. මං පුංචි කාලෙම තාත්තා මළා"

"එක්..."

"ඇයි එක් කියන්නේ"

"මම ඒක පිළිගන්නේ නෑ. අපේ අපේ තාත්තා කොහෙහරි ඉන්න මින. මට කෙනෙකුත් නෑ සර් වගේ කියලයි. ඒකයි සර්ව මොකද"

මම පුපුරුණු හෙළිමි.

"මට සමාවෙන්න මිදුම්. මං ඔයාට වරදවා තේරුම්ගන්නා කියලායි මට හිතෙන්නේ."

මම මිදුම්ගේ දැන තරයේ අල්ලා ගනිමි. සිත ඇතිවුණේ දව් සෙසතාහසකි. ඇය මගේම නැගණියකුයි මට සිතුවෙයි. මා මිදුම්ම තේරුම් ගත්තේ වැරදියටය.

ඇය දහකාරියක ලෙසින් මම සිතුවෙමි. ඇය මට ආදරය කරනුයි මට සිතුවෙයි. එහෙත් ඇය මට ආදරය කර ඇත්තේ ඇගේ පියාට ආදරය කරන පරිද්දෙනි.

"සර් යන්න. දන් අම්මාත් එනවා ඇයි."

මසිත පුරා ඇය හැර යෑමේ මැළිකමක් විය. එහෙත් දන් මා යාප්පය, නොමැති නම් එය වරදකි. මිදුම්ගේ මව මා ගැන වැරදියට සිතා ගතහොත් ඒ අප දෙදෙනාටම කැළලකි.

"ඔයා හෙට අපේ ගෙදර එනවාද මිදුම්."

එසේ ඇසුවේ ඇයිදැයි මම නොදනිමි. ඇය කැනෑ කියන්නට මෙන් සිත දෙපසට වැහුවාය. මට ලොකු දුකක් ඇතිවිය.

ඒ සමගම ඇය දොර වෙතට ගියේ හෙයින් පිටවන්නැයි මගෙන් ඉල්ලා හිඳිමට විය යුතුය.

x x x x x x

02

රාත්‍රිය නිසල ඇඟි මම සිටිමි, එහෙත් එය එසේ නොවුණි. මගේ සිතෙහි කම්පනයෙන් මුළු රූයම මහා සංස්කෘතියක් විය. සිත එකතු කර ගන්නට ම බැරි තරමින් මිදුම් මිසිතෙහි සක්මන් කළාය. දහකාරියක ලෙසින් හඬයෙන් හිනාහුණාය. අවසානයේදී ඉකිසිදු තැටුවාය. අවසානයේදී මම තීරණයක් ගනිමි, ඒ වැඩිපුර මත්තෙන් ම නින්දාව යැමටය. සුරා විකක් නොල ගැමට සුදුසු මතුරෙකු ගැන කල්පනා කළෙමි. ඒ කවරෙකු හෝ ළගට මට අද යා නොහැකිය. මගේ සිත සහළය. එහෙයින් මත්තෙන් සිරුරට ඇතුළු වෙන්නේ මුලින් එළියට පතින්නේ මිදුමය. එහෙත් මා මගේ මතුරෙකුට මිදුම් ගැන කෙසේ කියන්නද? ඇය නොවියත් සිසුවියකි. ඒ සැමටම එයා මා මන්දිට වෙහෙවින්නේ ආදරය කරන බව සැමම දනී. එවන් මා දහකාරියක ගැන දෙවීමෙන් මන්දිට සිදුවන්නේ මහා මදි ප්‍රංචිකමකි.

"මොන්න මන කනියම එතනොට හුගන් දේවල් කල්පනා කරන්න පුළුවන්"

මසිත මට කිය. මතුරෙකු පමණ මත්තෙන් පාර අවන්තලක අනුරෙහි සුදුකලාවෙහි

දොළහක් ඇතිවිය. ඒ කදනා ඇති රමණීයම ජයානය "නිසාවයි." එහි යන්නට සැහැල්ලු ඇතුමක් දාගෙන රථයට ගොඩ වැදිමි.

"මිදුම් කාමන් තිදි නැහැ"

නිසාව වෙත යාමටද මගේ රිය ඇදී ගියේ මිදුමගේ නිවස දේදරිනි. මුළු නිවසම අනුරෙහිය. එහෙත් මිදුම් මා කැඳවාගෙන ගිය කාමරයෙහි පමණක් මිදුම් පහන දල්වා තිබුණි. මම රථය ගේ දේදර නතර කරගෙන එදෙන බලා හිඳියෙමි. කලාව හඬ වන්නට මට සිතේ. එවිට මිදුම් මාවෙත දිව එනු ඇත. එහෙත් මිදුම් වෙනුවට මව පැමිණියහොත් සිදු වන්නේ ලැජ්ජාවකි. එහෙයින් ඇගේ කාමරයෙහි ඇර හිඟෙන ජනේලය ළගට යන්නට මට සිතුවෙමි.

"මට තාත්තා කෙනෙක්ගේ ආදරය කිසිම දවසක ලැබීලා නැහැ. ඒ හින්දයි ම. පරිට මේ කරමිම ආදරය කළේ."

මිදුම් කීවා මතකය. මම වාහනයෙහි ඇතුළත පහන දල්වා කණ්ණාඩියෙන් මදෙක බැලිමි. රැවුලෙහි එක් කොටසක් දත් පැළී ඇත. මම රිය පණ ගැන්වූයෙමි. රෝහල වෙත යෑමේ උවමනාවක් මට හදිසියේම ඇතිවිය.

"මස්ට නින්ද ගියා, ඩිස්ටර්බ් කරන්න එපා"

නෙදියක ඇවිත් මට අවවාද කළාය. මන්දි කරවර කුටියක සිහිනයක් දකිමින් නිදනු ඇත.

"සහන් අයියා කාලෙකින් පත්තරයට කනාවක් ලිව්වේ නෑ නේද?"

මන්දි ඇස මම ඇය අදහ බැලුවේ හැඟීමකින් තොරවය. මා දේදර සිටගෙන සිටියාය.

මා වෙලාවක් නෑ විටුසන් සියයන හින්දා. විවේකයක ඇත්තේම නෑ"

The Reader's Place..

"අපරාදේ, අයියාගේ කතා අපි කොයිතරම් ආසාවෙන්ද කියවමිනි."

මම එයට හිතාගුණා පමණි. ඇය පමණට වඩා පුරුකල් වන්තියක යැයි මට සිතුවේ. එය අනවබාදය. එවැන්නක් සිතින් දරා ගැනීමට තරම් නිවුනු සිතක් මට නොවීය. මම මන්දි නිදන කාමරයට ඇතුළු වී පහත දැල්වූයෙමි. ඇයට හොඳම නින්ද ගොසිණි. මම මන්දිගේ හොඳම මුහුණට එකිනම කළෙමි. එහි දෙතොල් කෙළවර හිත් නසැල්ලක් ඇදී නිමයි. මම හෙමිහිට පහත්ව ඇගේ තළලත සිට ගත්තෙමි. පුරුදු වත්සුණු සුවඳ එහි විය. මට මන්දි මුලින්ම සරසවියේදී හමුවූ දැද මේ සුවඳම දැනුණි. ඒ ඇගේ ජීවන සුවඳය. මම එයට ආදරය කරමි. පණ ගේ ආදරය කරමි. මන්දි නරමින් අභි-සක, ආදරයෙන් පිරි හිය දයාබර ගැහැණියක මට හමුවී නැත. ලොවෙහි ඇය තරම් හොඳ ගැහැණියක ඉපිද හිදීමට නොහැක. මන්දි සමගම මට එහි රැක ගෙවන්නට හැක. මා වෙනුවෙන්ද එහි යනනක් වෙමි. පෙරදා මම එයේ කළඳ අද ඇය අද්දර හිදිනු බැරි ලෙසින් මසින දවස. තොරකම් කළ අයෙකු ගේ මසින ගැහේ. එහෙයින් මෙතනින් මා පිටව යා යුතුය. තවත් යුවතියක සමග හුදකලා වූ වරදට අදම සිතින් දුක් විඳදිය යුතුමය. කැබැ ආදරයෙහි දඩුවම එයයි.

"සහන් ඇයි මයා හොරෙන් වගේ යන්න හදන්නේ."

විදුලි පහත නිමා දමද්දිම මන්දි කතා කළාය. මම හදිසිම පණි.

"මයාත් මෙතෙක තවතින්න. මගේ හිතට ආදරයක් දෙන්න. මේ දත් මං තරක හිතයකුත් දක්කා."

කමවර අතවින් මට මන්දි කීවාය. මම ඇයගේ හිතට ආදරයක් දෙමි. ඒ මගේ සුරත තද කර ඇල්ලා ගන්නාය.

"මං දක්කා මයා කසාද බැඳලා ඉන්නවා. ලක්ශන පුංචි කෙල්ලෙක් වෙල් දාගෙන මයා ලගින් උන්නා. හටි හුරුලුට දඟකාරියක්. මයා මගේ නළල ඉමිලා මං ඇගේ මයාට බලන්න එන්නේ නෑ කියලා ඒ ලමයන්ගෙන්ක යන්න ගියා. බලන්න මේ ඇත් වල කඳුව"

මම මන්දිගේ දෙකමුල අත ගැවෙමි. එය කෙත් බටවී තිගේ. ඒ ඇය මා වෙනුවෙන් හෙදු කඳුවය.

"මං දත් මයාගේ නළල ඉමිබාගේ. ඒ හින්දා මයාට එහෙම හිතෙන්න ඇති."

මම කිමි. ඇය මගේ සුරත නතයට ලං කර සිසගන්නාය.

"ඒ විදිහෙ හිතයක් වත් දකින්න මං බයයි සහන්. බලන්න අර හද මයාට මතකද? අපි පිටවතියට වෙලා රැ හඳ දිලා බලන් හිටපු හැටි. කැමතස් කාලේ කොට්ටර ලස්සනද මිත්" මට මේ කරුම ලෙඩක් හැදුණානේ"

මන්දි කවී පොතකි. සුන්දර සිහිවිලි පෙළකි. ඇය ලගින් හිදිද්දි ආදරය ගැන බොහෝ දෙය කියයි. ලියන්නට මගේ සිත ආදරයෙන් උණුසුම් කරන්නේ මන්දි ය.

"ලයිට් එක දාන්න මට මයාගේ මුණ බලන්න ඕන"

මගේ පිරුර වෙට්ලා ගියේය. ආලෝකය මැද ඇයට මුහුණ දීමට මට හැකියාවක් නැත. දත් මා සිල් බිඳගත් තවතෙකු මෙනි. ඇගෙන් මට තිබුණ දකින්නට පාරමි පුරන්නට බැරිය.

මන්දි මාගේ හිතට ආදරය කරමි. එය නොසංඛ්‍යාලය. සිහිත්තියක ගැන විද්‍යා සියලුකට කරමින් එතවරය. පියකු තැනි දරියක මෙවිසින් ඉල්ලුවේ සිය සෙනෙහසය. එහෙත් මා ඇයට සිළිණ

The Reader's Place..

සැන්තෝස් සාහසරිය

කරන්නට හැදුවේ අවලං ආදරයයි. කෙසේත් ඉඳි එන රැවුල් කස් ඇති මගේ මුණ ගැන මටම ලැජ්ජා සිතුවේ. මේ කරමින් මා උත්සාහයක් වූයේ කෙසේද?

"මන්දි"

රාත්‍රියෙහි ජනලගයන් එවිට සිනාගෙන සඳු දෙස අපි දෙදෙනාම බොහෝවේලාවක් බලා හිඳියෙමු. සඳු අනුරාගීය, සඳු එළියෙහි රත් පාහැය අනුරාගීය, හුදකලා පිරිමියෙකුට අනුරාගී විය හැකිද? මන්දි රෝගාතුරය, දත් ඇය තුළ ඇත්තේ ආදරය පමණි. අනුරාගය පලා ගොසිණි. මම සුසුමක් හෙළිමි.

"සත් ඇයි මියා හඳු දිනා දුකෙන් බලන් ඉන්නේ"

මන්දි මගේ උරයක එල්ලී ඇසුවාය.

"මියාට හොඳ උනාම අපි නුවර යා. මට ආසයි හඳු එළිය හිතෙද්දී ආයෙත් ගත අයින් ඉඳගෙන ඉන්නා, මියාට මතකද? අපි දෙන්නා රැ එළිවනතුරුම ගත අයින් උන්නා."

මන්දි අතීතයට ගියාය, ඇය ඇගේ සීතල දෙපොළින් මගේ උර සිප ගන්නාය. ඒ රැස ඇයට සිහිවන්නට ඇත. මන්දි මගේම වූයේ එදිනාය. සරසවියේදී බොහෝ පෙම්වතුන් මහවැලි ගංකෙරෙහි සඳු ඇති රැයේදී දොඩමසු වෙයි. අපිද එසේ කළෙමු. ආදරය ගලා ගිය ඒ රැස අනුරාගී විය. සීතලය මනා ගන්නට ඇය මට තුරුළු වූ විටදී අනුරාගය අපේ දෙපොළින් පිට පැන්නේය.

"මියාට ආයෙ මාත් එක්ක එසේ ගන්නට ඇතිවේ නම් මගේ හසිය වැඩි වෙයි."

ඇ සුසුමක් හෙළුවාය. අපේ ආදරය අදහාගත නොහැකිය. සියළු හැකිම ආදරයක් ආදරයක් ආදරයක් ඇත. හඳු තුළ එය කැකුරෙමින් දත් සමඟ දමනු ලබයි.

"මියා අදත් එංගි යන්නේ නැද්ද?"

හිමිදිවියෙහි මන්දි අවිඳිව ඇසුවාය. දෙදෙනාමම නින්ද ගොසින් හිමුණේ නොදැනීමය. දෙදෙනා ලෝක දෙකක කන්ට් සිටියදී දෙයහනක නොදැනීම නින්ද යන්නට ඇත. මේ පරතරය අප දෙදෙනාගේම සිතට බරක් වී ඇති සැටි මට හේරෙයි. මන්දිගේ දෙනසනෙහි ඇත්තේ ද පසුතැටිමයි.

මම යහනින් බැස හනිනට පොදුර ගියෙමි. අද සිට හෝ යළි පත්සි ඇරැඹීමේ උරුමතාව මසික විය, එහෙත් වෙනදා නැති අසිරුවක් මසිතෙහි විය. පෙරපේ දැවැන්ත දෙස දයාබරව බලන්නට නොහැකි යයි මට සිහි. උගන්වමින් හිඳියදී මිදුම්ගේ දෙපොළ මට හමුවනු ඇත. මා එය සැණකින් මග හැටිය යුතුය. ඇය ද එසේ කරනු ඇත. පියතු වෙතින් පැතු සුළුදු සෙතොහස කිසිවි වී ඇතැයි ඇයට සිතෙනු ඇත.

"මිදුම් ආයෙ පත්සි එන්නේ කැත්තම් හොඳයි. මං විතරක් යැයි සිංහල උගන්වන්නේ, එය සිත කරම් ගුරුවරු ඉන්නේ."

මම දහස් වර එසේ සිහිමි. හෙදරින් පිටවන්නට පෙර බුදුන් වදින දැකින් මා පැතුමෙද රැසයි. පසුගිය දවස් ටිකක් මා පැතුමේ මන්දිට ඉන්නේ සුවයයි. එහෙත් ඒවිතයේ මුල් වතාවට මන්දිගෙන් පිට ගැහැණියක වෙනුවෙන් ප්‍රාර්ථනාවක් කරන්නට මට සිතුවේ.

මගේ පැතුම ඉටු විය. මිදුම් පත්සියට නාවාය. වෙනදා ඇය ඉඳ ගන්නා සැන සිටියේ අන් සුවතියකි. ඇගේ මිතුරිය සුසුරුදු තැන උන්නාය. වරින් වර ඇය දෙස මට බැලුවේ, මිදුම්ගේ යෙහෙළියගේ දෙපොළෙහි වූයේ උපහාසාත්මක සිතහවුම්. පිදුම් සියල්ල ඇ දන්නා බවත් මට හැතැමි.

මන්දි මාත් එක්ක එසේ ගන්නට ඇතිවේ නම් මගේ හසිය වැඩි වෙයි. මං එය සියලු හිතලා හේද? මං දන්නවා මට මේ වෙලාවට පත්සිය පුරාම තෙත් යවමින් මාව නොයනවා

The Reader's Place..

ඇති. අප්‍රේ සිතට දුකක් දනෙන්නවාද? මං ආසයි ඒක දනගන්න. එහෙම දුකක් තිබුනා නම් මං වාසනාවන්තයි."

මිට මිදුම්

(පැරණි සිසුවියක්.)

නොදන්නා දේ විමසමින් ඒට එවීම පන්ති වල සිටිනවා. එහෙත් මිදුම් නොමැති වීට ඇය ලියූ ලෙසින් මට ඒට එකක් එවීමේ කඩදාසි සිතා ගන්නට මම වෙර දුටිමි. මම පන්තියේ සෙල්ලන් කුසාඩිකමට එසේ කළා දැයි මම සිතමි. එසේ වුවොත් ආයෙත් පෙති මට උගන්නන්නට බැරිය. මගේ සිත වෙරලන්නට විය. දහදියෙන් මම හෙත්විමි. මම යළිත් වරක් මිදුමගේ හසුන කියවිමි. එහි වූයේ ඇයගේම අත්අකුරු බව මම හඳුනා ගනිමි. පෙර දිනෙයෙහි කුසසියෙහි දමා ගිය හසුනෙහි වූයේද මේ අත් අකුරුමය. මිදුමගේ මිතුරිය දෙක මට බැලුනේ ඉබේවමය. ඇය සිටියේ සීම බලාගෙනය.

"අද විකස් කළින් මං ක්ලාස් නවත්වන්නමි. මේ දවස් වල මට විකස් කරදරයි. ලබන සතියේ මං පැයක් වැඩිපුර උගන්වන්නමි."

හිටිනැවියේම මං පංතිය නිමා කළේ කවදුරටත් එහි සිටිය නොහැකි බැවිනි. මෙවන් අත්හළ කුරුල්ලන් සේ ළමයි සැකසින් ඉහළ ගියා. මිදුමගේ මිතුරිය ද මවුන් අතරින් පලා ගියාය. මම පංතාව යට තැබිමි.

මිදුම් මගේ ජීවිතය සමග සෙල්ලම් කරමින් සිටින මා වැඩිපුරම. මේ සෙල්ලම් දිනටම ගියොත් මගේ මානසික තත්ත්වය මගේ මනස නිසල සිතට හිනි කැපුවා යැයි.

පන්තියෙහි ළමුන් ඉහළ ගිය පසුව මාගේ මනස නිසල විය. මේ වේද බොහෝ මගේ සිතට සිටියේ වීමයි. මාගේ සිතට සිටියේ වීමයි.

The Reader's Place..

හිඳගන්නා බොහෝ වෙහ ගියෙමි. එහි කවමත් ඇගේ සුවද ඉතිරිව තිබිණ. මිදුමගේ ඇඳුමෙන් ගලා එන අසුරු විලවුන් සුවද මට දුනුණි. මිදුමගේ හුණුසෙයන් මට මිදි යැමට නොහැකි සේය. ඇය මගේ සිතට සිටිමි කරයි.

තවමත් මගේ කවි සිත තරුණය. එහෙත් ඇය ආදරය කරන්නෙ මගෙ ඒ තරුණ කවි සිතට නොඑන බව ඇය වරෙක කීවාය.

පියෙකුට බැඳි සෙනඟකක දවටි මට ලැජ්ජා කරන්නට ඇය සිතන්නේ ඇයි ද? ඇය විසින් පංතියේ දී මට පවු කුඩා හසුන පෙම්වත්ය. එය පංතියේ සෙසු දරුවන්ට හසුවූයේ නම් මගේ ආත්ම ගරුත්වය කිසිදු. මන්දිට හෝ ලෝකයට ඇය මට ආදරය නොකරන බවත් මා සෙසේ කියන්නද? මම මිදුමගේ අසුනෙහිම හිඳ ගනිමි. ඇයට හසුනක් ලිවීමට මට සිත්විය.

දයාබර මිදුම්.

මාගේ වයසේ දරුවෙකුට ලියන පරිද්දෙන් පංතියේදී මට හසුන්පත් එවීම භයානක බව මා දන්නවා හේද? ඒ විදියේ සොළඳ වැඩ ආයෙමත් කරන්නෙපා. මා මගේ සිත නොදටම සසල කරලයි කියෙන්නේ. ඒ හින්දා මාට පාසෙත් මගේ ඉදිරියේ හිඳගෙන ඉගෙන ගන්න බැ කියලයි මට හිතෙන්නේ. වෙන පංතියකට යන්න. මට වඩා හොඳ ශ්‍රවණයෙකු මාට තිබෙවි. මං මාට සුභ පැහැ ම.

මෙයට සහන හරි.

පන්ති ලිවීමට සිදුවිය. සියල්ල ඇගේ සිත ණි. එසේ ඇගේ ප්‍රච්ඡි සිත පැවිමිටද මට සිත් නොවේ. මල් කැපුණේ තලන්නේ මොන හිතකින්ද?

"සහන්"

මම කිහිපයකි බියෙහි, ලෙසානි සර් පසුපසින් සිටියෙන් සිටියෙය.

"මං බලාගෙන උම දන් ලියුම් තන අවක් ලිය ලියා ඉරනවා. ලබ් ලෙටර් ද ලියන්නේ."

මුහු මං අද්දරින් ඉඳු අත්තේය,

"උම මේ දවස්වල හරි වෙනස් බං. මොකක්දෝ පැටලැවිල්ලක් උමේ බියෙන් තියෙනවා. පංතියේ කෙල්ලක් දකලා පිස්සු හැදිලද ඉන්නේ, මං ඊයේ මන්දි බලන්න ගියා. ජයාත් කිව්වා, උම දන් වෙනස් වෙලා කියලා."

මට මුහු කී දේ දරා ගත නොහැකි විය. සැනකින්ම මගේ මුහුණෙහි පේශීන් හැසිලී යනු මට පෙනුණි.

"දකුත් උමේ මුහුණ වෙනස් උනා."

"පිස්සුද බං. මන්දි අසනීපයෙන් තින්දා තරිම අප්පෙට. අද හවස උම බෙදුර වරෙන්. අපි සෙට වෙමු."

මගේ සිතෙහි වූ කම්පනය මුහුට සහවත්තට මම වෙර දැරිමි. එතෙක් මගේ සිත සැතවීම මෙතෙවිත්ම අසිරිය, පියෙසයෙන්ම ලෙසානිට මගේ සිතෙහි වෙනස්කම් මන්දිට පෙන්ව වැටහෙනු ඇත.

"මට මං මෙතෙම දෙයක් අතන්න පේද?"

ලෙසානි මගේ දෑස දෙසම බලාගෙන

"මොකක්ද?"

"උම සමත් මාවගේ කෙල්ලක්ගෙ ගෙදරට යනවා එනවා කියලා මට පාරාවිය. උමේ පංතියටම එන කෙල්ලක් මිදුම් කියලා. මට මතකයි ඒ කෙල්ල. මාර ලක්කනයි. දවසක් උම ඒකිට ගෙදරක් ගෙන්නා ගන්නා අන්ද? මන්දි-ගොස්ට්ට්ල් ඉද්දි."

මගේ ඇඟ සිතල වී ගියේය. මුළු සිරුර පුරාම වූයේ දරාගත නොහැකි කම්පනයකි. මුහු සැම දෙයක්ම කිවේ බලා සිටි පරිද්දෙනි. මා මන්දිට අඳුරය කරන තරම් ලෙසානි දැනී. එතෙවිත් මුහු ඉදිරියෙහි මම ප්‍රබල ලෙසින්ම අසරණ වීමි.

"උම කොතොමද දන්නේ."

මම විමසියෙන් ඇසීමි.

"උම හැරෙන කොට මම දන්නවා. මග කෙල්ල ගැන ක්‍රියාත් විස්තර දන්නවා. අම්මත් ඒ හැටි පොදු හැන. මගේ ගෝලයෙන් ඉන්නවා ඒ ගේ ඉස්සරහ. මිනිහ මට ඇවිල්ලා කිව්වා. දවසක් ය උම ඒ ගෙදරට ගියා කියලා. ඒකිට මාර පිරිසක් ප්‍රයි කරනවාලු ඒ පැත්තේ. කමක් නැ. පේප් එකක් කරගෙන පලයං."

මගේ සිතට ඇතිවූයේ අපමණ ලැජ්ජාවකි. තව කී දෙකක් මේ පැන දන්නේ දැයි මම නොදනිමි. මිදුම් මගේ ජීවිතයට අසුබ කාලයක ආ ප්‍රබව පැතුමක් බඳුය. පංතියේ සිසුවියක් ගැන කියමින් සෙසු අය විහිළ කරද්දි මා සිටියේ නොසැළිය. දන් මට ලෙසානිට පවා මුහුණ දීමට නොහැකිය.

"එතෙම යම්කිසියක් අපි අතර නැ. පුංචි වැට්ටිත් විතරයි වෙලා සියෙන්ම උම දන්නවාගේ මම එතෙම දේවල් නොකරන බවට මම පවසමි. මා පැහැදිලි කරන්නට මම වෙහෙසුණෙමි. එතෙක් මග පාරවන වූයේ නැත."

The Reader's Place..

"මටත් අදහස ගන්න බැරි උනා මැණේ ඒක ආවේලාම. ඒත් ලමයා කවුද කියලා හොයලා බැලුවාම මම පුදුම වුණේ නෑ. ඒ කෙල්ල දක්කම මිනම කෙනෙකුගේ වුණත් හිත හෙළවෙනවා. ඉංග්‍රීසන් ලුක් එකක් ඒකිට තියෙන්නේ. මං හිතන්නේ වෙස්ටන් මික්ස් එකක් තියෙනවා."

මගේ සිතට ඇති වුණේ කෝපයයි. ලෙනාඩ් පවා මාව විස්වාස නොකරයි නම් හෙසු අය ගැන කවර කතාද?

"උඹවත් මාව කේරුම් ගනිං ලෙනාඩ්. එහෙම දෙයක් ඇති කරගන්න කෙනෙක් නෙමෙයි මං. හැමෝම හිතයි මන්දි නැමදාම අසනිපයෙන් හින්දා මම මෙහෙම දෙයක් ඇති කරගන්නා කියලා. ඒත් ඒ කෙල්ලගේ හිතේ වත් මගේ හිතේ වත් එහෙම දෙයක් නෑ."

"පලයං මං යන්න. සහන් මං මියව්නේ දේවල් කරලා තියෙන මිනිසෙක්. මට ඩොරු කරන්න බෑ. පෑති වලට එන ලමයි එක්ක යාළු වෙච්චි හැම සර් කෙනෙක්ම මුලදි මිවා වහන්න තදත්තේ පිය විදිනට තමයි. මං යනවා. උම දත් කොරේද යන්නේ. හොස්ටිට්ල්ද? හොර්ද?"

"උඹ පලයං මං යන ගමන්ම මිදුම්ලගේ හෙදරට යන්නෝන. උඹ තැන්දැවට වරෙන්. මම විස්තරේ කියන්නමි."

ලෙනාඩ් පිටට ගියේ මට උපහාසාත්මක බැල්මක්ද හෙලමිනි. මගිහෙම උතුරා ගිය කෝපයක් විය. ඒත් ඒ මොහොතේ මිදුම් ගැනදයි මම නොදන්නෙමි.

The Reader's Place..

<http://e-pusthaka.laya.blogspot.com/>

03

සිමින් මාවත මැදින් යෑමට සිත මට බල කළේය. ඒ මිදුම්ගේ නිවස අද්දර මදක් කැටිතිමට ඇති උවමනාව මතය. ඒත් ඒ මග යෑම නුපුදුසු යැයි මට සිතුවේ. වරක් මිදුම්ගේ නිවස අද්දර නැවතුණු සිද්ධිය ලෙනාඩ්ගේ කණට ගියේ නම් තව කි හෙතෙක් මේ ගැන දත්තේ දැයි මම නොදනිමි. අවසානයේදී මන්දි ගේ කණට ද මෙය වැටෙන්නට ඉඩ හැක. සමත් සාවයේ ගියේ ඇයි දැයි ඇය මගෙන් විමසුවාත් දෙන්නට පිළියුරක් නොවේ. මන්ද ඒ මග යෑමට මට කිසිදු උවමනාවක් නොවේ.

ඒත් සිත අකිකරුව. මිදුම්ගේ සුවද යිදි මාවතෙහිම එය මං ඇදගෙන ගියේය. අවසානයේදී මිසිත ගැන මම කළකිරී වෙගයෙන් යිට පැවිටි. මොහොතකට ඒ තරමටමය. සොළඳ පෙම්වතෙකු වූ මොහොතේදී වත් සුන්දර මන්දි වෙහෙවෙන් මිසිත මෙකරම් කලබල නොතිබිමට දැනිමි. එසේ නම් මිදුම් මේතරම් ආකර්ෂණීය වූ වෙගය නිසාම මිදුම්ගේ නිවස අද්දර මොහොතකට මගේ වත් වරමය. පරිදි කෑ ගසමින් ගිය නතර විය. මට උවමනා වූයේ මිදුම්ට රහස්‍යම මා ලියූ හසුන දොර යටින්

දැමීමටය. එසෙන් විභවනයෙහි අතින්ද හම් කැළීම නිසා අවට කළබලා විය.

"53"

ශ්‍රී ලංකා නැගෙනහිර මහලොව පැරණිම ගිවිසුම සාක්ෂි සපයන ප්‍රධාන ස්ථානයකි. මෙය සිංහලයේ පැරණිම ස්ථානයකි. මෙය සිංහලයේ පැරණිම ස්ථානයකි. මෙය සිංහලයේ පැරණිම ස්ථානයකි.

“සංඝි කළින් ඇවිසාම් ගෙදර යනවා මිසක් මෙමත් රස්තියාදු ගහන්ගේ මොකටද?”

ආයුර්වේදයේ සුවිශේෂ ලක්ෂණය වන්නේ එය සුවිශේෂ ලක්ෂණයක් වීමයි.

"මුළුමනි සහිත නැ; සර්. එය ගැනිලා."

මෙයින් අවමය එක් වරම අර්ථ විය. මිදුම් පෝෂණයට කම් ඇය ගැන කෙසේද බලන්නට කටයුතු හෝ නැති බව මම දනිමි. මිදුම් බැලීමේ උවමනාවකින් මෙයින් පෝෂි විය. ඒ සමගම මෙයින් ඇදී ගියේ පලනාව නිසි මිදුම්පෝ අවැලිගත් ලක් එකකි. උනන්දුවකින් ඇය අය බලන්නට සිත උමතුව තිබුණි.

“මෙන්න මේක පියාටි දෙන්න, ඩිකාර කරන්න එපා කියන්න.”

මෙම කවි සිත යට දියාවට ලැබූ ආදර නදිය මනා ගැඹුරක් කර නැතිම අනුචිත කමක් ගැබ් මට සිතුවී. එහෙයින් මම සිතට විලාශ දමමිමි. භිද්මයේ භිද්මය මෙතෙක් මට මිනිස් කඳුකර ලෙස බලන්නාගේය.

28

အာဟာရ အကျိုးရှိစွာ စားသောက်ရန် အထူး သတိပြုရမည့် အချက်များကို အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြထားပါသည်။

The Reader's
Place..

වශයෙන් විදියය. යන්තමින් මුහුණ පෙනුණි. ජීවිතයේ මුල් වරට මා මිදුම්මේ මුහුණ දෙස උවමනාවෙන් බැලුවේ එවිටය. ලෙසාඩ් කිදෙය හැබැවකි. එක් වරම මට සිහිවුණේ මා හැරවූ බටහිර චිත්‍රවලයා හිදි කිසියකගේ රූවය. ඇ කවුදුඩි මට මහත තැන. මා පොතෙන් පෙලාවත් ඇගේ මුහුණ දෙස බලා හිදි බව සිහිටත් ධූයේ මිදුම් යළි හඬ පවිදි කළ වීදිවිය.

“මං හිතුනේ සර් මාවි කෙරුම් ගන්න උත්සාහ කරාවි කියලයි. ඒත් සර් මට කපුරු වුණා. ඒත් මං දන්තාවා සහන් සර් කපුරු නැති විත්තිය, ඒත් මට විතරක් කපුරු වුණා.”

කැන්පස් දුක්ඛය හඬකින් මිදුම් වතුරනු මට ඇහුණි. හැරීමට බර
ලොන්ච්ක බවක් එහි විය.

"ඔබගෙන් විකුණ ගන්නද?"

കുടുംബ വികസന കമ്മിറ്റിയിലെ അംഗം

“තැන, වැඩිපුරම තියෙන්නේ හිසේ අම්බව, මං අසරණ වෙලාවක
ඉන්නේ යර්. මගේ දුක කියන්න තාත්තා කෙනෙක් හැකිවෙලටි
දුක මට තියෙන්නේ.”

මහේ දෑසට කළුළු ගලා ආවේය. ඒත් එය වසන් කර ගැනීමට මට උඩමනා විය. සිදු වියකගේ දූෂ ඉදිරිපත් හැටිම බොහුදකමනි. ඒ හෙයින් මම කිසිත් නොපදාඩාම වාහනය වෙත පැමිණියෙමි.

"මම විද්වත්තයා නොවෙමි. සත්ත් සර්. සර්ට පරි විමර්ශි. මමත් දුක
දුකාවෙමි."

[illegible]

දහසකන් සිසිවිලි වලින් මෙන් සිත පිරී ගොසිනි. මන්දිව බලන්නට ගොස් මේ සියල්ල ඇයට කිවුණු යැයි මට සිතුවේ. එවිට ලෝකාභිමුඛ පිටස්තරයෙකු ඇයට මේ ගැන කිසි පළක් නොවේ. මෙයට පෙරද පත්තිපේ ඉමුන්ගේ විවිධ පේ මම ඇයට කියා ඇත්තෙමි.

"දන් මට සනීපයි. බොස්ටන් කිව්වා අද ගෙදර යන්න කියලා. මං මියා එනකං මග බලාගෙනයි උන්නේ."

මන්දිගේ කාමරයට ඇතුළු වෙද්දීම ඇය කීවාය. ඇගේ මුහුණ ප්‍රබෝධමත්ව තිබුණි. එය දැකීමෙන් මගින වූ දොඹිනස මදක් තුරන්ව ගියා පේය.

"කවුද මියාට බලන්න ආවේ"

මන්දි සමග ගෙදර යාමට කාමරය අස් කරද්දී මේසය මත වූ ලස්සන මේස භාරසිල්ලක් දක මම ඇසිමි. එහි මන්දිට නියෝගි පුව සහ සුන්දර පවුල් ජීවිතයකට සුභ ප්‍රාර්ථනා කර තිබුණි.

"අනේ මට කියන්න බැරි වුණානේ, මියාගේ ගෝලයෙක් ආවා මාව බලන්න. ලස්සන පුංචි කෙල්ලෙක්. බෝනික්කියක් වගේ. මියාට මතකද මිදුම් කියලා ළමයෙක්."

මන්දිට මුහුණ දීමේ හැකියාව සැකිත් හිමිවී ගියේය. එය සඟවා ගැනීමට මම බොරුවට සිතාසිමි.

"පිස්සු ළමයෙක්"

මන්දි මදෙක බැලුවාය. ඇයට මුණ

"හරි අහිංසක කෙල්ල. කතා කරන හරිම හුරුල්ල. මියාට නියෝගෙන් පුදුම

හින්දා වීමක තියෙන වේලාවකට ඇවිත් මට උදව් කරන්නම් කියලාත් කිව්වා"

මන්දි හිරවියක වෙහි. මිදුම් ගැන කී දෙය අසන්නට මගින ප්‍රිය කළද ඒ වගේ නොපෙන්වා මම හිඳියෙමි. එමෙන්ම ඒ ගැන මන්දිට කීමට සිතා සිටියද ඒ සියල්ල මම සඟවා ගත්තෙමි. ඇ පැතිරේදී මට කපුන් ලියන බවත් මන්දිට කිවහොත් ඇය මිදුම්ට ගෙදර ඒමට ඉඩ නොදෙනුයි බියකින් මගින පිරිණ.

x x x x x

The Reader's Place..

04

උමේදී වරදාවට පංති නොමැති වී මා තාත්තේ දකවලේදිය, එතෙක් දුර හිමිදිරියේම මම නැවෙමි. වෙනිමි කොට කලිසමට නැවෙපන දුලක් වී මට එකක් හැඳ ගත්තෙමි. කම්සයට පිලවුන් මදක්ද ගැල්වුයෙමි.

"දැ මියුම් මෙහේ ඒවි."

මහේ වෙනස හේරුම් ගස් නිසා මන්දි එහේ කීවයයි මට සිතුවේ. මහිත සළුවන ගියේය. මා හිමිදිරියේම මෙතරම් නැව වුනේ මියුම් එන නිසා වන්නට ඇතැයි මහිතට සිතුවේ.

එහිත් මම ලැජ්ජාවට පත් වුයෙමි.

"දත් මයාට සනිටයිනේ. ඒක මහේ මියුම් ලොකු හැනසිමත්"

මහේ වෙනස මන්දි සුට වූ නිසා ඇති වුනේ මියුම් ලොකු හැනසිමත් වෙර දවමි. ඇයද එහේ සිතනවාද නැ?

"ඒත් හොත්ටර් මට කිව්වේ මහා මියුම් ලොකු හැනසිමත් නැත්තං ආයෙත් හසිය හැදව්ලි."

The Reader's Place..

<http://e-pusthaka.laya.blogspot.com/>

"මව් මයා ඇදට වෙලා රෙස්ට් කරන්න. හේ ඇතුළේ වුණත් එහේ මෙහේ ඇවිදින්න යන්න එපා. අපි කඩෙන් කෑම ගෙනත් කළු. දුර විශේෂ දෙයක් හේමු."

"ඒත් ඉතිං ඕවා හැමදාම කරන්න පුළුවන්දැ. වේලකට දෙකත් සිය වියදම් කරන්න ගියොත් අපි නැතිවෙයි. අපේ මන්දා මේ කරුම ලෙඩක හැටි."

මම මන්දියේ මුහුණ දෙස බැලිමි. රෝගී වීමෙන් ප්‍රබෝධමත්ව තිබූ ඇගේ මුහුණ මැළඹී ගොඩනි. මයිතෙහි අනුකම්පාවක් උපන්නේය.

"හැමෝම අසනිප වෙනවනේ මයාට විතරක් වෙච්චි දෙයක් නෙමෙයි. අපිට ආදායම තියෙනවානේ. ඒ හින්දා ඔය වීදියේ පුංචි වියදමක් ගැන හිතන්නෙපා."

මන්දියේ කම්මුල අත ගාමින් මම කීවෙමි. ඇය මහේ සුරත කම්මුලට තබා හඳු කර ගන්නාය.

"මයා නම් දෙව් කෙනෙක් සහන්. වෙන මිනිසෙක් නම් මට වෙනස්කම් කරලා. ගැහියෙක්ගෙන් වෙනස් මනා කිසිම දෙයක් මගෙන් මයාට ඉටුවෙන්නේ නැනේ. ඒ අතිං මං හටි පටිකාරියක්."

"මයා පටිකාරියක් වෙන්නේ කොහොමද? මයා කමයි මේ ලොකේ ඉන්න වාසනාවත්තම ඩේද. මම තමයි වාසනාවත්තම පිරිමියා. ඒකයි මම දෙන්නා හමුවුණේ."

මයා ලොකු හැනසිමත් මුහුණ පිරි ගියේය.

"මයා ලොකු හැනසිමත් කැලි මට දාලා මාව රවටන්න හදනවා නේද? ඒං අනුවෙයි මටට."

මන්දි කීවේ මගේ නාසයද සොලවමිනි. මගේ සිතට ආවේ වැරදිකාර හැසීමකි. හැබැවින්ම ඇය රැවටීමේ චරිතයක් මගේ වෙරළ? මිදුම් ගැන කිවයුතු දේ නොකියා මුල්වරට සැලකුණේ සිතෙහි වූ සොරකම නිසාම නොවේද?

"හෙදර කවුද?"

දොරට තට්ටු කරන හඬක් ඇසුණි. ඒ මිදුම් බව මම දනිමි.

"ආං අර ළමයා ඇවිදින්න"

"මොන ළමයාද?"

මම නොදන්නාසේ ඇසිමි.

"මිදුම්..." අර ඊසේ ආපු සියාසේ හෝලයා."

"මොන කරදරයක්ද මන්දා. ඉහෙන ගන්න ළමයි එන්න ඕන මාකියටහේ. හෙදරට හෙමෙයිහේ."

"පියළු තැනුව ගිහිං දොර අවින්න."

මගේ සිත වංචා කරන්නේ මන්දිට පමණක්ම නොවෙයි. මටද වංචාකරයි. එසේ සිතෙන්නේ මිදුම් පැමිණෙන සෙයින් ඇය පිළිගැනීමට මගේ සිත පෙරමන බලා හිඳින නිසාය.

"දන් සන්සද?"

මම ඇසෙන තැසෙන ලෙසින් ඇසිමි.

"සරි"

"මේත් හිට්ටද?"

"තැන්"

ඇය යන්නමින් දැක මසවා මා දෙස බලා කියාය.

"එන්න හෙට."

මිදුම් කෙළින්ම ගිගේ මන්දි වෙතටය.

"අක්කාට දන් හෝමිද"

ඇය මන්දිගේ අතෙහි එල්ලිගෙන ඇසුවේ කළුක නිද දක කඳුනාගත් දෙදෙනෙකු ලෙසිනි. මටද පිටුන් අද්දරට යාමට සිතූණි. එහෙත් මා වෙනදා එසේ නොකරණ හෙයින් සිතට බියක් දනුණි.

"කැමට මොනවද හේන්හේ"

මද වේලාවක් සාලයෙහි නිදගෙන සිටි මම එසේ කියමින් කාමරයට ගියෙමි.

"කෙටින් හේන්හෙපා. මං උයන්නමි"

පිළිතුරු දුන්නේ මිදුමිය. මම ඇ දෙස බැලිමි.

"තංගිට උයන්න පුළුවන්යැ."

මන්දි ඇසුවේ මිදුමිගේ ගිසද අතගාමිනි.

"පුළුවන්."

"එහෙනම් සහන් මෙයාට කුස්සිය ගියෙන තැන පෙන්නන්න"

හෝ.

මම මිදුම් කළුක කුස්සියට ගියෙමි.

මම මිදුම් කළුක කුස්සිය මට නුහුරු තැනක් හෙමෙයි

මිදුම් කීවේ යහන වෙමිනි.

The Reader's Place..

05

මගේ සිතට ඇතුළු වූයේ දැනට. මන්ද මේ මාසාවල නොකරමි කළත් යවෙද?

"ඔයා මොකටද මෙතේ ඇවි."

"මං ආසයි සර්ගේ වැඩකාරියක් හරි වෙලා ඉන්න. ඒකත් මට සතුටක්. සර්ගේ නිත දිනාගන්න බැරි තිත්දයි මං. සර්ගේ අතදර වහලියක් විදියට වැඩ කරන්න ආවෙ."

මිදුම් කීවය, එතැනින් පසුව කීමට දෙයක් මට නැත. මේ සුන්දර එකිය මා වැනි වියපත් වූවෙකුගේ සිත අද්දර දව්වෙන්නේ මන්දයි මට සිතාගැනීමට පවා නොහැකිය.

"සර් කැමති කැසිට් ඇති මං මේ කරන දෙයට. ඒත් මගේ හිතේ සතුට විනාශ කරන්න තරම් තවදුරු වෙන්නෙතොත් සර්."

මිදුම් මගේ දෙසා මුළු ඇඳ වැටුණාය. ඇගේ කෙළින් මගේ දෙසා නෙළුණි. මම ඇයව දෙවිගේ අල්ලා නැගිටුවෙමි. අහිංසාවක් නැතිව ගත් ඇය එක්වරම මගේ ළය මත හිස මවා ගත්තාය. මම දැනින් ඇයව තුරුස කර ගනිමි. මිදුම්ගේ හිසකෙස් අතරින් ගලා ආ සුළුද මසින වල්මත් කරවන සුළුය.

x x x x x

ටෝට්‍රා සඳ එළිය කාමරය පුරාම නැවරී තිබේ. එය අතුරාගී බව මම දනිමි. එතෙක් තිදියගත මළානිකය. මන්දී එතා කෙළවරෙහි ගතියෙන් හුස්ම ගනිමින් හිඳින්නිය. ඇගේ කෙටුරු සිරුර ලැල්ලක්ගේ යහන මත අතුරා ඇත.

දිග සුසුමක් නෙළා මම ළය සැහැල්ලු කර ගත්තෙමි. ඒ සමගම දැන තද කර ගත්තෙමි. එක් වරම මගේ නැහැයට දකුණත් මිදුම්ගේ නිසෙත් ගලා ආ නැවුම් සුළුදය. ඇමිටු දමන ලද පිහනකට කකාරන ලද පොල් වියෙයෙන් දමා ඇතැයි මට සිතේ. එතෙයින් ඇගේ හිසෙහි සුළුද අසුරුය. වෙර අවර දිග සැකලනයක් බළය. මගේ සිත මිදුම්ගේ රුවෙන් වර් ගොඩනි. ඇය ඇගේ පොළුරු දෙසා නබමින් ගෙයි ඒ මේ අත ඇවිද ගිය සැටි මට මතකය. මිදුම් ඇඳ සිටි දුරු රූපයට දකුණින් මදක් ඉහළින් කෙළවර වී සිටුණි. මගේ වර් ගිණිය. ඇගේ දෙසා ගි නැවය දෙස මම නිසිවෙයින් බලමි. ඇයට නිවුණේ මා බවහිර වික්‍රපයක දුටු රත්පැහැ දෙසාය. ඇගේ පයෙහි ඇතිවි රත්පැහැ රත්තය. එහි නිය මත තවරා තිබූ පැහැයද දුටුය.

The Reader's Place..

"මිදුම් හරි හැඩයි නේද? හරියට සුද්දියක් වගේ"

මම තිගැස්සි සියෙමි, මා සිතුවේ මන්දි නිදිය කියාය. මිදුම් ගැන මා සිතන බව ඇයට වැටහුණා යැයි මසිත සියසින් පිරුණි. ඒ හෙයින් ඇය සී දේ නැසුනා ලෙසින් මම සිටියෙමි.

"සහන් ඔයා නිදිද අනේ, මං මෙව්වරවෙලා කල්පනා කළේ අර මිදුම් ගැන. හරියට සුරංගනාවියක් වගෙයි. පුදුමයි එව්වර ලස්සන කෙල්ලෙකුට කොල්ලෙක් හැ කිව්වාම. රසට කෑම ටිකක් උයලා තිබුණා. ජෝක් කෙල්ල"

මන්දි මිදුම් සමඟ එතරම් මතුරුවීම මගේ සිතට මහත් වදයක් විය. ඇය මිදුමගේ රුව හා ශූණ සීම ඇය ගැන සිතන්නට මා පෙළඹවීමක් වැනිය.

"මිනැවට වඩා මිදුම් මේ ගෙදරට ගෙන්න හේන එයා."

"ඇයි අනේ එහෙම කියන්නේ. ඒ ළමයා අපි දෙන්නට කොයිතරම් හිතවත්ද? අපිට හෙට අනිද්දා දවසක රැ කෑමට එහෙ එන්නක් කිව්වා. බලන්න ඒ කෙල්ල කොයිතරම් දේවල් අපිට කරලා දෙනවද කියලා."

මන්දි මිදුම්ට වසඟට ඇත. එහෙයින් ඇය වෙනත් මිදුම් ඇත් කිරීම පහසු නොවේ.

"අපි වැඩට කෙනෙක් ව ගනිමු. පත්තියේ ළමයි ගෙදර එද්දි මින්නැති කරා හැදෙනවා."

"හරි විකාරයක් නේ. ඔයා කියන්න මිදුම් ගැන නිකර් කියලා."

එයින් පසුව මම කිසිවක් නොකීවෙමි. ඇතැයි මට සිතේ. ඇය මන්දි හමුවට නොගියාය. ඔහු කර

ගත්තේද? යටි අරමුණක් ඇතිවය. ඇය මහා කපටි අම්මයෙයි කෙනෙකු යැයි සිතන්නට මම ප්‍රිය කළෙමි.

පසු දින පංතියට ගියේ දැඩි සිතක් ඇතිවය. සිතාමතාම මිදුම් දෙස නොබලා හිඳින්නට මට උවමනා විය. මම එසේද කළෙමි. එහෙත් ඇය දෙස නොබලා හිඳීම මට කළ නොහැකි දෙයක් වූයේ ඇය එදින ඉදිරි පෙළකම් නිදහසෙන් සිටි බැවිනි. එහෙයින් පංතිය පුරාම තෙත් යවන විටදී මිදුම්ගේ දෑස අද්දර මා නෙකු මොහොතකට හටිනි. අත් ළමයින් සේ නොව ඇය මනෙකු දෙස එක එල්ලයේම බලා හිඳින්නීය. එහෙයින් වරින් වර ඇය දෙස බැලීමට මට සිතේ. පංතිය පවා නිවැරදිව කර ගැනීමට නොහැකි ලෙසින් ඇය මා වල්මත් කරන්නීය.

"සර් ගෙදර යන ගමන් අපේ ගෙදරට එන්න. මං මගබලා ඉන්නවා."

පංතිය නිම කිරීමට මොහොතකට පෙරදී ඇය මට පිටි එකක් එව්වාය. මම එය කියවා විසිකර දමුවේ එහි නොයන්නට තීරණය කරමිනි.

"සහන්"

පංතිය නිමා කර කාර්යාලයට ගොඩවෙද්දීම ලෙකොඩ් මවෙත ආවෙය. ඔහු මා පැත්තකට කැඳවාගෙන ගියේය.

"උම ඊයේ අර කෙල්ලට ගෙදර ගෙන්නා ගන්නා නේද? බලාගෙන ගියාට උම අපි හැමෝටම වඩා දක්ෂයෙක්නේ."

"උම ඊයේ අර කෙල්ලට ගෙදර ගෙන්නා ගන්නා නේද? බලාගෙන ගියාට උම අපි හැමෝටම වඩා දක්ෂයෙක්නේ." එයා මං ඊයේ උඩලගේ හේ ළමයින් එද්දි එකී ගේවිටුව ඇරගෙන එන්නට ඇතුල්වෙනවා මම දක්කනේ."

The Reader's Place..

මිදුම් යළිත් මාවෙන ආවාය. මට ඇගේ සිත හඳුනාගන්නට බැරි විය. අතියම් හිමියෙකුට ආදරයෙන් කළකන අත්දම් ඇ දන සිටියාය. මේ තරම් පුංචි චරිතයක එතරම් දකුණත් වූයේ කෙසේදැයි මසිත විමසිලිමත්ය. අවසානයේදී මා තීරණය කළේ ඒ ඇය අම්මාගෙන් උගත් පාඩම් යනුවෙනි.

"ඇයි මේ කරවෙන්නේ?"

"සර් ට මතක නැද්ද? මේ දවස්වල පවර් කට එකක් තියෙනවානේ."

මම කුඩා දරුවෙකුගේ අසරණ වීම, ඇය මා ඇගේ කාමරය වෙත කැඳවාගෙන ගියාය. එහි වූයේ ඉටිපත්දමක එළිය පමණි. අලුත් බිත්ති සරමක් මිදුම් මා අත කැබුළාය.

"කොහෙන්ද? මෙහෙට අලුත් සරම"

එම සරම ඇදීමට මම මදක් මැළි වීම, පිරිමියෙකු නැති ගේත සරමක් තිබීම හැක මසිත ඇතිවූයේ ඉරිසියාවකි. මා මෙන්ම තවත් පිරිමින් මෙහි එනවා විය හැක. මවුනටද ඇය මේ අයුරින් මේ සරම දී දිය නාන්නට ඇරඹුම් කරනවාද? විය හැක. අවසානයේදී මේ යහන මතම ඇය ඔහු හා රමණයෙහි යෙදෙනු මම මතසිත් දිටිමි.

මිදුම් හිතැහෙමින් මදෙස බලා සිටියා ඇගේ සිතට රුව මහා හිනි ගොඩක් ලෙසින් මම දුටුවෙමි.

"මං ඔය සරම සර්වමයි ගත්තේ. වෙස් එකක් දැයි කියලා මට සිතුවා. අපේ ආදරය මගින් දියන්නමි."

මම සරම නතුවට ලා කළෙමි. තාත් සුවද එහි තරම් වෙයි. මැය නම් අපුරුය.

මම ඇඳුම් උනා තබා නාන කාමරයට වැදී දිය නැමි. මසිත පුරා වූයේ අපුරු ප්‍රබෝධයකි. දිගු කලකින් මෙවැනි ප්‍රබෝධයක් මා අත්දන නැත. මසිරුර පුරාම සිසුම්ව අනුරාගයක්ද හැසිර ගොස් තිබුණි. එයින් මසිත උණුසුම් වූවා විය හැකිය.

නාන කාමරයෙන් එළියට එද්දී මිදුම් සයනය මත වැහිර සිටියාය. ඇය ඇඳ සිටියේ සිරුරට සිර වූ කොට සායකි. එයින් ඇය දකිමි හැසීම දනවන්නක් විය. මා දුටු සැණින් ඇය යහනින් නැගිට ගියේ හේ කෝප්පයක් මගත ඒමටය. ඇය යන දෙස මම බලා සිටියෙමි. ඇය දෙවිදුරක බව මසිත මට කිය.

"මට මිදුම් එක්ක විකක් කතා කරන්න ඕනා."

හේ කෝපය අතට ගනිමින් මම කිමි. මම යහනයෙහි විවිටමට කොට්ටයක් තබා හාන්සි වී සිටියෙමි.

"ඇයි?"

ඇය මා අද්දරින්ම බිම බිඳ ගත්තාය. ඇගේ කොටි සාය කලවා දිගේම ඉහළ ගොසිණි. ඇගේ දෙකලවා දුන් නිරවුටත්ය.

"මිදුම් මට ආදරෙයි?"

මම ඇසිමි. ඒ ලෙසින්ම මා මෙයට එතර ඡනාවකට පෙරදී මතදිගෙත්ද ඇය මට මතකය. ඒ මොහොතෙහි මහඳ ඇසිවූ කළයන දැක්ම ඇති විය.

"ආයුබෝවන් ආදරෙයි"

ඇය දෙකමිදුලට දකන තබා මදෙස බලා හිඳියාය.

The Reader's Place..

"ඒක මොන විදියේ පාදරයක්ද?"

“දන්තේ නෑ. මම මහේ අත්තාවත් රැවුලටුවේ කරව් කියෙන ආදරය තිත්දමයි. මම කිසේ කර මගේ ළඟින්ම ගන්නවා දකින්න. කර තමයි මගේ ජීවිතයේ ගන්න වරයා.”

මිලය ප්‍රශ්නය වූයේ මතකයේ නැත. මම කල්පනා කළෙමි.

“මිදුම්ම ලක්සන සල්ලි තියෙන කොල්ලෙන් ආපි කරගත්තාහි.
ඒ විදිහේ ලක්සන කොල්ලෙන් මිදුම්ම ඉඳලා නැද්ද?”

“නැ. ලක්ෂන මකාර්ලන්ති මං ආස නැ. මං ආසා කරන්නේ විරසකුවි ආදරය කරන්න, ධර් නමයි මගේ ජීවිතයේ ඉන්න එකම විරසය.”

මිදුම් කෙරෙහි අනුකම්පාවක් හෝ ආදරයක් මගින් ඇති විය. මම ඇගේ රෝග පාතෘ දෙකමිමුළු දැනිත්ම තදතර ගත්තෙමි. මට උවමනාවලේ ඇගේ දෙකමිමුළු සිප ගත්වගැසී මට සිතේ.

මම මිදුම්පත් දැකිත්ම අල්ලා ගනිමි. ඒ දැන උණුසුම්ය. ඇය මා දැනෙහි තම දැන පටලවා ගත්තාය. ඒ සමගම ඇය හිඳ සිටි බිළිමන නැගිට යන්න මත හිඳ ගත්තාය. මම ඇයව සිහි ගනිමි. සුරංගනාවියා සෙසු ඇය මෙන් දැනට කුරුළුව සිටියාය. ඊළග රැස්වීමේ දින සඳු අඳුද මිදුම්පත් කාමරයෙන් එසිටම කළාය. එහෙත් අද සඳුයක මළාතික නොවීය. එහි රාගය පැතිර තිබුණි. සිත නොසලකා එමන්තාරයක්ද විය. මා සිරුර හා සිත උණසම කරවා ගත්තාය. මම සිතමි.

“දුන්” කියාලාමත් අම්මාත් එයි. මං

එක්වරම මව් සිහිපත් වූයේ මහා පරාක්රමබාහු රජතුමාගේ
මහව වී මා එන තුරු මහ බලා සිටියේ යැයි.

உறுதிப்படுத்தியிருக்கிறேன்.

වෙනම යාමට මට නොහැකිය. ජීවිතයෙහි කිසිදු දිනයකදී මම එසේ හොඳ නැත්තෙමි.

“අම්මා එන්නා. සිං කනියම් ගොදුරු ඉන්නේ”

“தேவியே, நீயே.”

එය මිසින යළිත් විල්මින් කරන්නට කමක් විය. ආය මගේ තුරුළුව වී සිටියාය, ඊට්තයෙහි හුදකලා බව මනා ගන්නට මං කොයමින් සිටියාය. ආදරයේ ඉමරය විල්මින් සිටියාය.

"මට සමාජවාදීන් ජිව්වූම මං වැරදි කාරයෙක් වුණා."

සුරංගනාවියකගේ මා අද්දරින් වැනිවි සිටියදී මම කිවෙමි. ඇගේ කළු මුළුමුළු මට නොහැකිය. මන්ද මගේ දෑසද කැළඹී නිසිවි තිබුණි. ජීවිතයෙහි කිසිදු දිනයකදී මෙහෙරම් පවකාරයෙකු ලෙසින් මම හැසිරී නැතමනමි. එහෙත් සියල්ල නිමා වී ඇත. හෙවත්නව බැරි තරම් පවතින මගින් පිරී ගොසිණි.

"ඇයි සර් ඉඩන්පෙන්, ඇයි මේ ඇස්වල කළුර."

මට ලැබීයා සිතුණි. ඇය ඉදිරියේ තැබුමට තරම් මා බොහෝ දුරයේ ඇයි දැයි මම නොදනිමි. සඳ එළියෙන් මට ඇගේ සෙතෙහි සෙසුනි. එයද කළුතින් පිරි ගොසිණි. ඇගේ ජීවිතය විනාශ වූ දෑතින් ඇය හඬනු නියතය.

“අයියා මිනිසා අත්තෙන් මං කළ වරද හිතේද? මිනිසා අත්තෙන්.”

මෙම මධ්‍යම පන්තියේ සිසුන් සඳහා, මධ්‍යම පන්තියේ සිසුන් සඳහා මෙම පොත සකස් කළේය. මෙම පොත සකස් කළේය.

"මම හරි කියන්න ඔබ, ඒක පවිත්"

මිදුම් කිසිත් නොකියාම පුළු පැටියෙකු ලෙසින් මා අද්දරට විසිටියාය. මම ඇගේ හිස අතගැවෙමි."

"මං වයස්ගත මිනිසෙක්. ඒ විතරක්ද, ඔයාට අයිති නැති කෙනෙක්. ඔයා සුරංගනාවියක් වගේ ලස්සනයි. ඇයි ඔයා මට රැවටුණේ."

පුද්ගලිකව දුකකින් සිත පිරී තිබුණි. මිදුම් නොදන්නා තමට දකුණුපස කළාය. එහෙත් ජීවිතාබේධයක් ඇති මා හැසුරුණේ කිරිසන්නකු ලෙසිනි. එයින් සිදුවූයේ ඇගේ ජීවිතය විනාශ වීමය. කිසිවක් නැවත නිවැරදි කරගත නොහැකිය.

"සර් මට ආදරෙයිද?"

බොහෝ වේලාවකට පසුව මිදුම් මගෙන් ඇසුවාය.

"මව්"

"ඒක මොන විදියේ ආදරයක්ද?"

"දන්නෑ"

"මං ගැන සර්ට සියෙන්ම අනුකම්පාවක් විතරද?"

"නැතැ ආදරයකුත් තියෙනවා."

මොහොතකට පෙරදී මෙම ප්‍රශ්න වැලඹ මිදුම්ගෙන් ඇසුවා මතකය. ඇය එම ප්‍රශ්න වලට පිළිතුරු දුන් පැයකට පමණක් දිග නොහැකි විය.

"මන්දි අක්කට වගේම සර් මටත් ආදරෙයිද?"

අවසානයේදී ඇය අසීමා පැනය ඇසුවාය. එයට අනුරූප පිළිතුර මා දුන සිටියේ නැත. මම කල්පනා කළෙමි. මන්දිවත් මිදුම්වත්

තරාදියක දෙපසට දමා ආදරයේ තරම බැලුවෙමි. පුද්ගලයෙකි. වැඩි බර වූයේ මිදුමගේ පැත්තය. මන්දිට තිබුනේ පිරිසිදු අවාසන ආදරය පමණි. මිදුමට සතුව පිරිසුන් අනුරාගය ආදී බොහෝ දේ තිබුණාය. බොහෝ කලකට පසු සොදුරු අනුරාගයෙන් පුබුදුවාලූ හෙයින් මට සිතෙන්නට ඇත.

"කමක් නැතැ. කල්පනා කරලා සිත තරක් කරගන්න එපා. මං දන්නවා සර් මන්දි අක්කට ආදරේ විත්තිය. ඒක එහෙම වෙන්නම ගිනේ. ඒත් එහෙම උනාය කියලා මට කිසිම දවසක වෙනස්කමක් කරන්න එපා."

"මං ඔයාට ආදරෙයි."

යැයි කීමට මට උවමනාවක් තිබුණි. එහෙත් එසේ කිරීමට මට සිතුවේ නැත. සරසවියේදී මුල්වරට මන්දිට ආදරය කී දිනයේදී ඇය මගෙන් පොරොන්දුවක් ගත්තාය. ඒ ඇයට ආදරය කී දෙකොළින් තවත් ළදකට ආදරේ නොකියන බවය. මන්දි සමග විවාහ වී මධුසමය ගෙවන්නට සිතල කුටුර්ඵලයට ගියදා රැස්වී ඇය තවත් පොරොන්දුවක් ගත්තාය. එවැනි මධුසමයක තවත් අයකු සමග නොගෙවන බවය. අද ඒ රත්තරන් පොරොන්දු දෙකම මම බිඳ දමුවෙමි.

මම වේලාව බැලුවෙමි. රාත්‍රී නවයද පසු වී හමාරය. දුන් මන්දි බිය පත්ව ඇතැයි මට සිතුණි.

"මන්දි මා මන්දි බිය වෙලා ඇති."

"එපා යන්න"

ඇය මගේ මුඛ පිරුරෙහිම වෙළඳනාය.

The Reader's Place..

“සර් ගියාම මට දරන්න බැරි තරම් තාවලක් දුන්නේ. අද මට හරිම සතුටු දෙයිසේ. අනෙක් අය විශේෂ මාත් අද ආදරය ලබනවා. මාත් දුන් පළාකු ගැනිනිසේය.”

"ඉතාමතයක් නැති බැඳියෙක් උනා හේද?"

මා ජීවත් වුවත් පසුතැවිල්ලෙනි.

“ඉන් වෙනත් එයා, මට කොහොමටත් අනාගතයක් තිබුණේ නෑ සර්.”

මම ඇය සඳහා බැලීමි. ඇගේ මුහුණෙහි වූයේ කැපකියයි. සැරවළිය ඇගේ මුහුණයෙහි වැටී තිබේ. ඒවායත් සමත් වන විට. මා ඇය දිවෙමි මහා සැණියෙකු වී පෙනෙමි.

"అయితే బాబోయ్."

මා මගේ බිසෝදී මිදුම් කීවාය. එයට දෙන්නට මට පිළිතුරක් නොතිබුණි. මා සිත් අර්දුර විසදාගත නොහැකි ගැටළුවක් විය. ඒ නිසිවුද්ධියෙකින් මන්දි වෙත යෑමය. සිතිය විකල් වන තුරුම මත්පැන් බොන්නට මට උවමනා විය. ඒ සඳහා පුදුසුම පුද්ගලයා ලෙසාඩ් සරිය, ඔහුට මේ සියල්ල කීමට හැකිය. එයින් දූෂිත මසිත සවිලත්වේ යැයි මට සිතාණි.

තැවත් ගේ මසින ගලවා දුම්මට අරින බවට පොරොන්දු
 ගෙනගොත් පැදවීම්, එහෙත් මසින කම්
 කරමින් ප්‍රයෝගකාරිය, මම සිරස දුමිම,
 කරයි. මම එයට සවන් දුනිමි. මගේ සි
 මවුන් කියන දේ ප්‍රයෝගකාරියකැයි මම
 මසින විද්වත ගිහයන් මවුන්ගෙ විද්‍යා

මුද්‍රිත මුද්‍රණයේ සුඛ දැනුමෙන්
ප්‍රිය ප්‍රදානයේ මට විතරද
මටම සුසුමේ සුඛ දැනුමෙන්
නිමි සඳුමෙන් මට විතරද

ඒ නිසා මෙය කම්පනය වර්ධනය කළේය. මට මතදිව සිහිවිය.
ඉදි ගොදුර සිය විවිදී ඇගේ බාලමේ ඇත්තේ මග පානයමය. මගේ
පැය සිතල වෙයි. මට මිදීමට සිහිවිය. ඇගේ රෝස දෙකමිනුල්
සිහිපත් විය. එහි මා සුළුමි කැටපරදී මෙය නැඟුනේ එම පානයමය.
මම ගුවන්විදුලිය වසා දමුවෙමි.

"உருகி."

මම ලෝකාධිපති තීරණයට පත්වී ඇත.

“පළමුවෙන් උභි ඩයටෙලො විමත්, මොනාත්වත් කරද්දක්ද?”

"මට ලබාදෙන මින."

"එමේ පිස්සු කැඳිලද, අක් ට් තමයක් පහුවෙලා, හෙදර් මියේ කැඳිල නාම."

“නැ. මං අරමේ ඉඳලා ආපවා. ඉක්මණට ඇඳුමක් ආගෙන විරෙන්නෙයි. පෙනේ ජිවිත්.”

ලේකම් මට පෙන්වා
නොතිබුණි. එතුමා වි
සර්වය. ලේකම් දැනගත් පිහිටි
ලේකම් දැනගත් පිහිටි

ලෙනාඩ් කමිහින් මම රිය පැදවූයේ වැල්ලවත්තටය. වාසියට ගොස් ඔහු සමඟ සියල්ල කීවට මට උවමනා වී තිබුණේය.

"මොකද වුණේ."

"හැම දෙයක්ම සිද්ධ වුණා. මට දත් මන්දිට ඉණ දෙන්න බෑ. ඒකයි උඹ නොයානගන ආවේ. සිහියෙන් ගෙදර යන්න බෑ."

"ඇයි ගෙදර නොගියේ. බලපං මන්දි උඹ එතනම් කොයිතරම් බයේ ආද්ද කියලා පව් ඒ ගැනි ලෙඩා. උඹට තිබුණේ මාව බලන්නන එන්න නෙමෙයි ගෙදර යන්නයි."

ලෙනාඩ් කතාකළේ මා වැරදිකරුවෙකු ලෙසින් නොවේ. එහෙයින්ම ඔහුගේ පිළිතුර මිහිතට සහනයක් නොවීය.

"ඇයි උඹ ඒ විදියට කතා කරන්නේ. මට ගෙදර යන්න බෑ. මන්දි මට කොයිතරම් ආදරෙයිද? අද මං ඒ ආදරේ සිත්දා. මං කෝමද ගෙදර ගිහින් ඒ අහියක ගැනියේ මුණ බලන්නේ. මට ගෙදර යන්න බෑ ලෙනාඩ්. මට කරන්න දෙයක් කියපං."

මගේ දෑහ කඳුළින් පිරුණි. ඒ අතරම උසන් සැබෑ කළුවය. මම මන්දිට රවටා නැත්තෙමි. ඇයගේ ආදරය බිදිමින් තවත් පුදක් වෙත නොවියෙමි. කොතරම් රුවන්කියක් වුවද අනුරාධ දෑහකින් ඇය දෙස බලා නැත. මගේ ආදර ලෝකයෙහි සිටියේ මන්දි පමණි. මා අයිති ඇයටමය. එහෙත් අද ඒ බලන්න බැහැ. දෙදෙනෙකුට ආදරය කිරීමට මට සිදුවිය. ලැබීමට මට සිදුව තිබේ. මගේ අයිතිය දැන ගන්නා බවට මට වෙයි.

"උඹ පුංචි එකෙක් වෙලා. මං සිතුවේ ඔබේ ආදරය වගේ දේවල් වලට කෝටුකාරයෙක් කියලා. ආදරයෙන් තැපෑල"

කැමියන් එකේදී ඕවා සුළු දේවල්ගේ. කිසිම දෙයක් නොවුණා වගේ ගෙදර පලං. එතනොට ඔක්කොම තවි."

ලෙනාඩ් පුංචි වීන් මගේ හිස අත තැවේය. මම ඔහුගේ සිරුරට ගේත්තු වී සිටියේ පොඩි දරුවෙකු මෙනි. පරිකාරයාට සමාවක් නැත. එහෙයින් මටද සමාවක් නැත.

"මං ගෙදර ගිහින් මන්දිට ඔක්කොම කියන්නද?"

"උඹ පොඩි දරුවෙක් වෙන්න හදන්න එයා සහන්. මා සිද්ධ වෙව්ට දේවල් කිව්වෙක් මන්දිට උඹට එයා වෙයි. උඹට කිසිම සමාවක් ලැබෙන්නේ නෑ. උඹම ඒ ගෙදර රියලා කෝමද උඹ කියන්නේ වැරදි නෑ කියලා. මං කියන්නම් කිසිම දෙයක් සිද්ධ නොවුණු විදියට ගෙදර ගිහින් වෙනදා වගේ හිටපං එව්වෙයි දත් කරන්න තියෙන්නේ."

සිතේ වේදනාවට පමණට වඩා මත්තෙන් වියෙමි. අවසානයේදී සිහිවිකල්ව මා ගෙදර යාමට පෙළඹුණේ ලෙනාඩ්ගේ බලකිරීමටය. පමණට වඩා වේගයකින් රිය පැදවූයේ මහා අනතුරක් සිදුවී මා මියයාම යන සිතුවිල්ලෙනි. එසේ වී නම් අගනේ යයි සිත ලක්ෂ වාරයක් මට සිතුවේ. ඒ කිසිවක් නිසා නොව මන්දිට මුහුණ දීමට බැරිකම නිසාමය.

"මොන නොහේද ගියේ අනේ. මං මග බලාන ඉන්නවා කියලා සොයා ගන්න කැපී වුනාද සහන්."

"ආයුබෝවන් ඔබේ මොහොතේ."

අද නව රියා නොවම බිලා. කොහේද ගියේ. ඇයි සහන් මෙව්වත් කීවෙයි."

The Reader's Place..

"මට දුක හිතුවා."

"කා හදාද?"

"මං හදා."

මාව වත්තන් කරගෙන ගොස් ඇදෙහි වැනිවු මන්දි මදෙක බලා සිටියේ සුසුරුදු අභි-සක බැල්මෙන්මය.

"මං හින්දා හේද මොට දුක හිතුවේ."

මන්දි මා අද්දර වැනියෙමින් ඇසුවාය. සිහිමද ගතියෙන් මා කි දෙයින් ඇගේ සිත රිදුණු බවක් මට හේරුණි.

"මො හදා දුක හිතුවේ නෑ. අද මං මොදි අම්මා වගේ ගැණු කෙනෙක් දුක්ක. මං අම්මා බලන්න ගියේ නෑ කාලෙකින්. ඒක හින්දා මට දුක හිතුවා."

මා බොරුවක් කීමි.

"මං කරවරේ තනියෙන් ඉද්දි මිදුම් කෙල්ල එකක් දුන්නා. එයා මොට දොස් කීව්වා මාව තනියෙන් දාලා ගමන් යනවා කියලා. එයාටත් මං ගැන දුක හිතුවා. ඇයි මොට මං ගැන දුක හිතුවේ නැත්තේ."

මිදුම් ගැන කිසි විටදී මම කලබල වීම, ඇගේ නම ඇසීම පවා විශ්මයකය.

"මහත් කරන්නෙකා බැල්ලි. ඕකිං මොට දොස් කීව්වා මාව තනියෙන් දාලා ගමන් යනවා කියලා. එයාටත් මං ගැන දුක හිතුවා. ඇයි මොට මං ගැන දුක හිතුවේ නැත්තේ."

"එහි ඒ අභි-සක කෙල්ලට බිහින්නෙකා බැල්ලි. ඕකිං මොට දොස් කීව්වා මාව තනියෙන් දාලා ගමන් යනවා කියලා. එයාටත් මං ගැන දුක හිතුවා. ඇයි මොට මං ගැන දුක හිතුවේ නැත්තේ."

කියන්නෙක් නෑ. මොකද ඇ මොට සිද්ධ වුණේ කියලා මට කියන්න. මං මොට කොයිතරම් ආදරේද? මට ඇත්තම කියන්න පැටියෝ."

මන්දි දෙන්නිම මගේ මුණ අල්ලාගෙන සිටියාය. ඇගේ දැක මගේ දැකෙහි එල්ලී තිබුණි. මට මන්දි ගැන ඇතිවූයේ අනුපමය අනුකම්පාවකි.

"මට සමාවෙන්න. මන්දි"

මට සිදුවූ සියල්ලම ඇයට කීමට සිතුවි.

The Reader's Place..

06

මම බොහෝ දුක් විඳ ඇත්තෙමි. අප දුක්පත්ය. ඒ නිසා මාගේ ව්‍යාකූල සිත් අයව කරමින් සොයාගැනීමට උත්සාහ කළා. ඇතැම් කාලයකදී මාගේ සිත් අයව කරමින් සිටියේ විය. කාන්තාවගේ දෑය නොපෙන්වේ. අම්මා සොයාගත් දෙයින් අපි අසීමාවෙන් ජීවත් වූයෙමු.

ඒත් දුක් මම සතුටෙන් ජීවත් වන්නෙමි. ඒ සියල්ල මට හිමිවූයේ මන්දි නිසාය. ඇය ඇගේ හදවතට සමීප නොවී සියල්ලම අමතක කර දමා මා සමඟ ආවේ මට ඇති ආදරය නිසාය. මා දියුණු වූයේ ඇගේ ව්‍යාකූලත්වයෙනි. ඇගේ ධනයෙනි. එසේනම් මා කරන මේ දේ නිවැරදිද? මා හොඳ මිනිසෙක්ද? ඒ පැනය ඉදිරියෙහි මා අසරණය.

"මග කරමි මොකවද කිව්වේ. මගා ඒ කාලයේදී මාගේ මනස මගා විය. මාගේ මනස මගා විය. මාගේ මනස මගා විය."

මා අවදි වූයේ පමණ වෙලාවය. මන්දි මා අවදි වූයේ පමණ වෙලාවය. මන්දි මා අවදි වූයේ පමණ වෙලාවය.

"මං මොකවද දෙවෙව්වේ. අරක්කු නොමගි ඒවා. වග, මොනම ව්‍යාකූල වූයේ වගේ. ඇතැම් කාලයේදී මාගේ මනස මගා විය."

මන්දි මා වෙතට හැරුණාය. ඇය මගේ සිස අතහැරියා.

"මගා මට වෙනස් කමක් කරන්නා නෙමේ. ඇයි මගා එනෙමි කිව්වේ. මගා දෙව් නෙමේ. මං මගේ යුතුකම් ඉටු නොකර ඉදිමින් මගා මට වෙර කරන්නා. මට කිසිම දවසක ආදරය වෙනස් කරලා නෑ"

"මං එනෙමි කිව්වද?"

"නැතුව. මගා මට වෙනස්කමක් කළා කියලා ලක්ෂ වාරයක් කියවන්න ඇති. මගා මාට බොහෝ අවදි මට කවියට දුක හිතුණා. අම්මා වගේ නොනෙක්ව දුක්කා කියලත් කිව්වා."

මන්දිගේ ආදරය සොයාගැනීමට දුක් මට වැටුණේ. එය පිරිසිදුය. උණුසුම්ය. ඒ ආදරයට මා වංචා කළේ ඇයිද? අනුරාගය මා වල්මත් කළාටත්ද? කිසිම දවසක නොවූණු පරිද්දෙන් මගේ ධර්මයේ ඇයිද? මට මිදුම්ව සිහිවේ. ඇය නිරවච්ඡිත් මා දැනට කුරුළුව නිදි අසුරු සිහිවෙයි. ප්‍රතිචාරයක් බඳු ඇගේ සිරුරෙහි සැතප සිටි නයි මගේ සිතට දණ්ඩ කළ බව දුන් මට වැටුණි නමාරය. ඇය සුරංගනාවියක නොවේ. කාම දෙව්වෙකි. එනෙක් මගෙන් ඇයට සිදුවූ අනවරය නිසා ඇයට දුක් මා හිමිකම් කීව යුතුය. නොඑසේ නම් ඇය මට ගෞරව කරමින් මග මග ආදරය නොයා යනු ඇත. මා කෙසේ නම් ඇයට වූ වරද බාර ගන්නද?

"ආ... මගාට මගින එකමයි මගා ධර්මයෙම කළේ"

"මිදුම්ව"

"මං මොනවද එයාට කිව්වේ."

"මං අතලාවත් නැති කුණකරුවා කියලයි ඔයා ඒ දරුවට බැන්නේ. මහ රැන් මං අහගෙන මිදුම් කිය කියා මොනවද කියනවා. ඔයාට මොනව වුණද මන්දා ඊයේ තම හරිම වෙනස්"

තවදුරටත් මට මන්දි සමග යනත් ගතව සිටිමට නොහැකිය. ඇයට මුහුණදීමේ හැකියාවක් මට නැත. එහෙයින් මම ඇදෙත් බැස නාන කාමරය වෙත ගියෙමි. තවමත් මා සිරුර පුරාම වුයේ වෙරියයි.

නිරුවතින් මම වතුර මලට ගිය ඇල්ලුවෙමි. මගේ සිරුර කිළිටිය. එහෙයින් මගේ කිළිටි සිහිවිලිද සමගින් සිරුරෙහි වූ අපවිත්‍ර බව නික්ම යන තුරුම මම දියතෑමි. පැය භාගයක් පමණ දියමල යට හිඳිගැනී සිටුවම ප්‍රාණයක් සිරුරට ලැබුණි. තවත්වෙලා එහි හිඳින්නට මට සිතුවේ. එහෙත් මගේ නිරුවත් සිරුර දකිද්දි මසින වේළු ගිය හැගීම මට ප්‍රිය නොවේ. නිබඳවම සිහිපත් වූයේ මිදුමිය. ඇය සිතින් ඇත් කර නැබීමේ උවමනාවක් මට විය.

"මන්දි අද අපි ගමේ යමුද?"

"මොනකෝ හදිසියේම."

"මට අම්මාව මකක් උනා. අම්මාව බලන්න යන්න මගේ. ඔයාටත් මේ පිදිනට ඇදට පෙරළිලා ඉන්නවට වඩා ඒක හොඳයි."

"එතනොට පත්ති."

"කමක් නෑ. මට සනීප නෑ කියලා කියනවා."

මන්දි මදෙස බලා ගෙන උන්නාය.

"මකගේ මං කියන්නේ ඔයා ඊයේ තමාගේ හිතේ තිබුණේ ඔයාගේ සිරුරේ තිබුණේ නිසාමයි. ඔයාගේ හිතේ තිබුණේ ඔයාගේ සිරුරේ තිබුණේ නිසාමයි."

මෙදරකවත් සතවද? අනික ඔයා අම්මව බලන්න යන්නේ ගිහේ ප්‍රශ්නයක් ආවාම. ඔයාට ක්ලාසස් වල ප්‍රශ්නයක්වත් ඇවිද්ද."

"පිස්සුද අහන්"

මම කාමරයෙන් ඉවතට ගියෙමි. ඉක්මණින්ම හෙදරින් පිටවී යෑමේ උවමනාවක් මට ඇති විය. මිදුම් මා සොයා ගෙන හෙදර පැමිණවීමටයි බියක් මසිනට ආවේය. ඇය එසේ කළහොත් මිදුම්ට හා මන්දිට මැදිව සිටීමට කරම් ශක්තියක් මට නොවේ. එහෙයින් මේ සියල්ල අත්හැර දමා මා යා යුතුවෙයි. මසින බිය වී ඇත්තේ මිනිසකු මරා සැඟවෙන්නට හැක් සොයන්නෙත් සේය.

එහෙයින් මන්දිට කරදර කර මම ඇයට අන්දවා ගනිමි. ආප්ම දමා ගන්නේ දින කිහිපයකට සැඟන්නටය. මන්දිගේ සිතට දත් ලොකු විමසියක් පැමිණ තිබේ. මගේ වෙනස වටහා ගන්නට මට ආදරය කරන ඇයට අපහසුවක් හැකි බවද මම දනිමි.

"මොකද? ඔයාට සිද්ධ වුණේ. කියලා මට ගත්තෑම ගන්න බෑ. ඔයා තරිම අත්තයි අද. ඊයේ රැ ඔයා වෙරි මරණානේ මට ඇත්තම සිහින්නම් කියලත් කිව්වා. ආයෙත් ඔයා ඒක ගිහාමනාම නොකියාත් හිටියා"

තුඩරළුයේ යන්නට පිටත්ව මගට ආ විටදී මන්දි කීවාය. ඇයට බොරුවක් කියා ඇය සිතෙහි කුතුහලය මහනැවීම හොඳ යැයි මට සිතුවේ. එහෙත් මා කිසිදු දිනයකදී ඇයට බොරුවක් කියා නැත. මන්දිට සිද්ධ වූයේ කියන්නට වරක් දෙවරක් සිතුවා මට.

මට ගන්නට සිදු වන්නේ මන්දිගේ මළගමට සරසවියේදී ඇය එවැන්නක් කියා තිබුණාය.

The Reader's Place..

"ඊයේ රැ බලා එද්දී කාර් එකට මිනිසෙක් හැරපුණා. කවුරුත් හිටියේ නැති තිත්දා මං ආවා. මිනිසා මළාද දන්නේ නෑ. මට හරි බයක් දනෙනවා මන්දි."

"ඇයි මයා එහෙම කළේ. තුවාල වෙලා තීව්‍රණය නම් එයාට ඉස්පිරිතාලෙකට ගෙනිව්වා නම් ජීවිතයෙන් සිටුණානේ."

මන්දි මගේ බොරුව පිළිගත්තාය.

"මං හිටේ සියොත් මයා තනිවෙයි කියලා මට බය තිබුණා."

මම නැවතත් බොරුවක් කීවෙමි.

"මයා බය වෙන්න එපා. ඒ මිනිසාට කරදරයක් වෙලා නැතුව ඇති. මයාවයි මටයි වෙන්වෙන්න සිද්ධ වෙත කිසිම දෙයක් මේ ලෝකේ සිද්ධ වෙන්නෑ."

මන්දි කීවේ මගේ කෙසින් අල්ලා ගෙනයි. එහි වූ ගීතල මගේ අතට දුනුණි. එක්වරම මට මතක් වූයේ මිදුම්වය. ඒ දැන කෙතරම් උණුසුම්ද?

මගේ කණස්සල්ලෙනි. නිරතුරුවම මිදුම්ව සිහිවෙයි. ඇපේ සිතද මගේ මෙනම වංචලව ඇතැයි හැගේ. ඇ සිරුවත් ගලා ගිය රුධිරයට මා වන්දි ගෙවිය යුතුමය. එහි පැල්ලම කෙරෙහි හෝ යළි ඇයට හෝ මට මනා ගත හැකි නොවේ. එහෙත් මා කෙසේ නම් ඇයට සිමි කර ගන්නද?

"මොකද අපේ මව්වර් කවියෙන් අපේ මව්වර් කවියෙන් බලන්නත් බයයි. මයා කෙල්ලම් කරන"

පමණක් වඩා වෙනසක් විය පදවි. මන්දි දෙදාස් පැවරූ විටදීය. ඇය එතරම් කැපවී සිටියේ නැත.

කළාතුරකිනි. එහෙයින් ඇ එතේ කළ විටදී මගේ කැපේ. මෙතරම් වේගයකින් විය පදවුයේ මගේ වූ සහල මට නිසාමය. එය සුවපත් වන්නේ සියල්ල මන්දි ඉදිරියෙහි දිග හැර දමුවාමය. එහෙත් එදින මන්දි ජීවත්වූ අතර හිදිවිදිය සැක සහිතය.

"මට හිතෙනවා මේ පැත්තෙන් මේ වත්තක් ගන්න, එතෙකට අපි දෙන්නට මෙතේට වෙලාම ඉන්න පුළුවන්"

අතරමගදී මම කීවෙමි. දන් මා තුළ ඇත්තේ පලා යාමේ උවමනාවකි.

"ඇයි මයාට දන් ඉගැන්විල්ල එපා වෙලාද?"

මන්දි යටැසින් මදෙස බලා ඇසුවාය.

"හැමදාම කොටි පිළිගේ අල්ලාගන්නා වගේ පත්ති යන්න දන් ආය නෑ. මේ විදියේ කැනක් කියෙනවා නම් නවතනවා පොත්තේ දෙකතුන් ලියා ගන්න පුළුවන්. එක අමතර ආදායමක්. කාලෙකින් වූකුත් නොලියපු හිත්දා දන් මිනිස්සුන්ටත් මාව මතක නැතිව ඇති."

"මයා හරි වෙනත්"

ඇය කීවේ එපමණි. ඉදිරියෙහි වංගු සහිත අසිරු මාවක දෙසම බලා සිටියාය.

"මයා මොකටදෝ මට කංගනවා. විදුනේ වලට මයා ලෝබයි. අපෙන් අපට වලට පංචයේ ලමයි ඉන්න එක තමයි මයාගේ සතුට වුණේ එතෙම එක් මයා විදුනේ අන් අවින්න හදන්නේ මොකක්හරි මයා මගේ මන ආවෙන් ඒ හේතුව තිත්දා"

කෙසේ වෙලාවකට පසුව මන්දි කතා කළාය. මගේ සිරුරෙහි මන්දායින් සිදු දමා සිටුණි. ඇය කතා කරද්දී ඇගේ දෙසොළ

The Reader's Place..

වෙලාවකු මම දිවිමි. මන්දි කිසිම දිනයකදී මා නිසා හටා නැත. එහෙයින් ඇගේ හැඩම මට බලා සිටිය නොහැකි විය.

"සියාට හේරෙන්නේ නෑ මන්දි මං කියන දේ. දවස පුරාම හිටපෙන වෙස්ස කාලයක නෑ ගහන එක හිතන තරම් ලේසි නෑ. මං සල්ලි හමිම කරලා තියෙනවා. මොනවටද මිය තරම් මහත්සි වෙන්නේ."

මම කාරය පැත්තකට කර තහර කළෙමි. මන්දිගේ දෙකමුළු දිගේ ගලන කහුළු පිය දුමිමි.

"මයා කියන හැමදෙයක්ම මං විශ්වාස කරනවා. ඒ මයාට තියෙන ආදරේ හින්දම"

මම එයට හිතාහෙන්නට වෙර දුමිමි.

හෙදර හිය වීඩිදී පෙරමකට දිව ආවේ අම්මාය. ඇය දකිමෙන් මට ඇති වූයේ පුදුම කතුවකි. ඇය මා තුරුම කර ගත්තාය.

"ඇයි තොකියාම ආවේ"

"නිකමි. අම්මලාට බලන්න එන්න මන කියලා හිතුණා."

අම්මා හෙට ගියේ මන්දිගේ අතකින් අල්ලා ගනිමිනි. ඇය මන්දිට පෙර සිටිම ආදරය කළාය.

බොහෝ විට ඒ අතරයට හේතු වූයේ මන්දිගේ වැදගත් පවුලක දුර්වලතාවයයි. අම්මාගේ සිමේන්ට් කොටසක් අතරයයි. ඒ නිසාම අම්මා ඇයට සිමේන්ට් කොටසක් අම්මා හිතු අන්දමට මන්දිගේ පවුලට

"කොහොමද? දුන් කාත්තාට." මන්දි

"මගේ අත්තවා, කන්න බොන්න වික ලකට දෙන්න මන. කරදරයක් නෑ"

මන්දි කාත්තාට වැඩිපුර ආදරේ යැයි මට සිතේ. සමහර විටක ඒ ඔහු අතරණ නිසාම විය යුතුය.

"උඹලා ආවද මං ඒත් නිතරම කල්පනා කරනවා පුතා හෙදර ආවේ නෑ හේද කියලා."

කාත්තා මන්දිගේ අතකින් අල්ලාගෙන සිටියා. මම කාත්තා දෙක බලා හිඳිගෙමි. ඔහු දත් බෙහෙවින්ම වියපත්ය. අම්මාද කෙඩාරිය. දරුවන් ලොකු මහත් කර කොළුම් යැව්වද එය ඔවුනට පළක් වී නැතැයි මට සිතූණි. සිවුන් වෙමින්ගේ සැල මදි ජීවිතයකි. මගේ ධනය මා තුන්හි වීද ඇත්තේ ආත්මාර්ථකාමී අන්දමින් විය යුතුය. ඉදහිටික හෙදර එනවිටදී ගෙන එන තොත්මමිල්ලි එකෙන් සවියක් ලැබිය නොහැකිය. මාගෙකට වරක් හෙදර එවන රුපියල් දෙකක් දාහද අම්මා අත්තාට දෙයි. ඒ ඇයගේ ගැමියා වෙබ්ද්දෙකු වූ හෙයිනි.

"වික දවසක් මෙහේ ඉඳල පලයන් පුතේ. උඹලගේ සුවදවත් දෙනෙතවා නම් මං තව වික කලක් ජීවත් වෙමි. හදිසියේම ඇවිදින් හදිසියේම ගියාම උඹලගේ කටහඬවත් මට මතක හිටින්නෑ."

මන්දිගේ මිටි කැටි බරවිය. එය මගේ දෑස කෙත් කරවිය.

"මේ පාර නැතිකන් වැඩි දවසක් මෙහේ හිඳිව්. එයාගේ හිතට අම්මා ලකට දුවන් එන්නේ."

මන්දි ඇත්තේ කොළනිම නිවසය. ඇය එයේ කිවේ මගේ සිතෙහි වූ කහුළු කරුණක නැතිමෙනි. මා ඇයට යමක් සතවන

බව දන් ස්ථිරවම ඇය දන්නිය. මිදුම් ගැන කියන තෙක්ම මේ ප්‍රශ්නය මිදුල්වනු ඇත.

"ඇත්තද පුතේ. මොකක්ද උඹට වෙලා තියෙන කරදරය. මං හැමදාම දෙයියන්ට පහත කියන්නේ උඹට කරදරයක් වෙන්න එපා කියලයි. දෙවියන්ටත් උඹට වෙච්ච කරදරය පෙනුණේ හැද්ද?"

මම අම්මා දෙස බැලිමි. ඒ දෑසෙහි මගේ සිතට සැනසුම් තිබෙන බව මම දුටිමි.

ජීවිතය අලුත් කරගත යුතුය. වියළි හැඟීම් ඇති කොන්ක්‍රීට් විනාශකරයක වල්මත් වූ මා සිතෙන් ආදරය පලා ගොඩැණි. මන්දි සොදුරු සොහොන්දල ආදරය අමතකව ගොස් මිදුම්මගේ අනුරාගය අතර මා කුමක්දෝ රසයක් සෙව්වේ එහෙයිනි. කඳුකරයෙහි නිල්ලේ වූ අම්මාගේ ආදරය මා සුප්පත් කරනු ඇතැයි මම සිතීම.

"අපි හේ වත්ත දිගේ ඇවිදගෙන යා"

මම මන්දිට ඇරවුම් කළෙමි. සිතල වැඩිය. එය සිත නිවාරී යැයි සිතීමි. ඇයද මගේ අතක එල්ලී ආවාය. ඇයට ආදරය කරන්නැයි මම මගේ සිතින් ඉල්ලා සිටියෙමි.

"මගේ සිතට ලොකු බයක් දනෙන්නා තනේ"

මද දුරක් ගියවිටදී ඇය කීවාය.

"ඇයි ඒ"

"මං තනිවෙලා වගේ හැඟීමක් ඔබේ හිතෙහි තිබෙනවා. ඔබේ දත් මං හිතලයි. ඊයේ රැස් වූ ඔබේ හිතෙහි දක්නට ලැබුණු හැඟීම මට මතක තිබෙනවා."

මන්දි පාර අසිනේ වූ ගලක් මත හිඳ ගනිමින් සිටියා. මාද ඇය අද්දවත් තද ගත්තෙමි. ජීවිතයේ සිසිම දිනයකදී ඇය තනිවීමත් ගැන කතාකර තැන. එසේ කතා කිරීමට උවමනාවක් වූයේ ද නැත. මන්දි මගේ සිත දුටු අත ඉව කරන බවක් මට වැටහෙන.

"මියා සිසිම දවසක තනි වෙන්නේ නෑ. මං මියාගේ අතින් අල්ලා ගත්තේ ආයේ අත ඇරෙන්න නෙමෙයි. මං හැමදාම ආදරෙයි. වෙනදාටත් වඩා දන් ආදරෙයි."

මා ඇයට සිවේ නිර්මාණය කරන ලද වදන් පෙළකි. එය සිවේ ද ඇත කඳු පෙළට නෙකු යොමා ගෙනය.

"මාත් එහෙම හිතාගෙන තමයි සිත හදාගන්නේ. ඒත් මං සකනිපකාරී. දරුවන් නොවද්දු ගැණි. පිරිමිමයකුට මගෙන් ඇති පලේ මොකක්ද?"

මම මන්දි දෙස බැලිමි. ඇගේ නිල්වත් දෑස මත කළුළක සටහනක් විය. මගේ පව්කාර සිත දුකෙන් පිරුණි. ඇය මගේ ආදරයෙහි ගුරුවරියයි. දරුවන්ට උගන්වා ඔවුන්ට ඉහළ කලාකට රැගෙන යන ගුරුවරිය තනි වූ විටදී ඇති වන මනෝභාවය ඇයවද ඇතිවී ඇතැයි මට සිතේ.

"මියා දන්නවාද මං හේ වත්තක් ගන්න හිතුවේ ඇයි කියලා."

මන්දි මදෙස බැලුවාය.

"කියන්නෙත්ත වැඩි කාලයක් මට ගෙවන්න මත සිත්දා. අපි හැමදාම අතෙහි වෙන්න වා. ඒත් මියා ඒ ගැන වැඩිපුර හිතන්නවා. මං මියාගෙන් ඇත්වෙයි කියලා මට හිතෙනවා" මත ඇදගත් ඉතා අවිමාසක සිතුවකි. ඒ මත පිටවී සිටුවන් ලා රසේ සොදුරු බවය.

The Reader's Place..

"මියා තනිවෙයි කියලා හිතන්න එයා මන්දි. මියා කිසිම දවසක තනිවෙන්නේ නෑ. මියා දත් ආදරය කරන්නේ මට තොමයි. මරණයට මට කරදරයක් කියලා මියා ඉක්මණින් ලෝකය තුර යන්නයි හිතන්නේ. එතකොට මං තනිවෙනවා. මියාත් එක්කම ඒ මෙන යන්න ඕන හින්දයි දත් මම එව්වුර බොන්නෙත්."

මන්දි යළිත් දෙපය ඉදිරියට තැබුවාය. ඇයට උවමනා වූයේ ඉක්මණට තෙදර යන්නටය.

"මං හිතුවෙම මං තනිවෙලා කියලයි. එත් දත් මගේ සිතට පාවටත් දෙනෙතවා ගහන්. ලොකු අඩුවක් දෙනෙතවා. ඒක මේ ළඟදි ඉඳලයි මගේ සිතට ආවේ."

මන්දිගේ සිතෙහි වූ දුක මේ තරමකින් විසිර යෑම හඳුනාගත්තේ ඇයට මා නිව්දය ලෙසින්ම රැවටුවාගැනීම මට සිතේ. ආදරය යළිත් ඇය සිතෙහි රෝපණය කරන්නට මා වෙර දැරුවේ එයාදි අදහසිනි. මන්දි දත් සිටින්නේ සිහිනයකය. ඒ සිහිනයෙන් ඇය කෙදිනක හෝ අවදිවනු ඇත. ඒ අවදිවන්නේ අවරයක් හෝ කළකිරීමකින් යුතුවය.

"කනත්"

ගේ අද්දරම පැමිණි පසුව මන්දි මග නැවතී මදෙක බලා නිව්යය.

"ගේ වත්තක් ගන්න එයා. ඒක මං දැනුවෙන් ආපන ලොකු උදව්වක්."

ඇය මගේ අතක එල්ලී කියාය.

"මං ආස නෑ මෙහෙ ඉන්න. මං දැනුවෙන් ආපන ලොකු උදව්වක්."

"ඒ මොකද?"

"මං මෙහෙ ඉද්දි මගේ වටිනාකමක් නැති වන්නිය එයාලා තේරුම් ගනිමි. මං අවාසනාවන්ත ගැණියෙක් කියලා මුළු කලාපයම කියාමි. එහෙම කරන්නේ නෑ කියලා මට පොරොන්දු වෙන්න."

මම මන්දිගේ අත අල්ලා ගනිමි. එය පොරොන්දුවකි. මන්දි කෙරෙහි වූ ආදරය මා සිතෙහි වර්ධනය වූවාසේය. දරුවකු නොලද දුක මේ තරමින්ම ඇය සිතට බලපා ඇතැයි යන්න මට තේරුම් ගියේ එවිටය. පංතියක් පංතියක් ගානේ දිව ගියා මිනෙක මට ඇය සිත තේරුම් ගැනීමටවත් කාලයක් ඉතිරිව තිබුණේ නැත. හෙතෙමට වැඩුණු මන්දි කෙළින්ම මගේ ඇඳටය. ඇයට විඩාවක් දැන ඇතැයි මට සිතාමි. මාද විඩාපත්ය. කපිත් ගෙව සිතින්ද මා විඩාපත්ය.

"මොකෝ කෙරෙන්නේ අඩන්නේ"

ගෙයි ඉදිරියෙහි පිළෙහි හිඳගෙන සිටියදි අම්මා මමවන පැමිණ ඇසුවාය. මන්දි කාමරයට වැදී ඇත්තේ හඩන්නටම විය යුතුය.

"මොනවට අඩනවද?"

මම ඉවත බලාගෙන සිටෙමි.

"උමලාදෙන්නා අතරේ මොකක්දෝ ලොකු කරදරයක් සිදුවෙනවා. මේසර ගෙදර ආ වෙලාවේ ඉඳලාම දෙන්නාම කල්පනා කරනවා. දෙන්නාගේම හින්වල යකුටත් තෑ වගේ."

අම්මා අඩන්නට වූවාය. අම්මා අඩනු දැකීමට මම බෙහෙවින්ම අවධානයක් යොමුකළාම මම ඇයට ආදරය කළෙමි. රැලි ගැනි කළුව මාගේ පිටි දෙකක් වංගු ගැසෙමින් පහලට වැටෙන්න මම කලා හිඳගෙමි. ඒ සමගම මා හදවතේ හින්තක් ඇවිලී ගියේය.

The Reader's Place..

"අපි දෙන්නා හරිම සතුටෙන් ඉන්නේ. මො දුක්වෙන්න එහා අම්මම්"

"උඹලා සතුටෙන් කැත්තම් මෙව්වර වයසට යනකම්ම අපි කරනු දේවල් වතුරේ සහවා. උඹලට දරුවෙක් උන්නා නම් උඹලා සතුටෙන් ඉදිව්. ඒ තිත්දා කමයි අපි හැමෝම මේ දුක දුකෙන්ම."

අම්මා මන්දි සහ මාද නොමග හෙස් ඇත්තෙම්. මේ සියලුම කළුර වලට හේතුට මිදුම් සමග රහස් බැඳි අනුරාගී සෙනෙහසය. එහෙත් එය මට අම්මා ඉදිරියෙහි සිමට නොහැකිය. එවිට අම්මාද මට ශාප කරනු ඇත. එයට මම බෙහෙවින්ම බියය.

"ඇයි මන්දිව ගිත පැතිවල එක්ක ගෙන ගියේ. අපොදෙන්න, ඒ මනුස්සයා ආයෙත් අසනිය වුණා."

සෙවදාවරයා මදෙක කපුරු බැල්මක් අහලා සීය. මා මනු ඉදිරියේ සිටියේ අසරණවය. මේ වරද මා සීයා මහාම කළාදැයි මට වරෙන් සිතේ. මා ඇයට ආදරය නැති නිසා මේ සිදුවී දැයි මම නොදන්නෙමි.

"මිස්ට සහන්ට තේරුම්ගන්න බැව්ද වැඩිල්ල ගිතල හොඳ නැති වන්නිය"

"අපි අම්මලා බලන්න සීයා"

සෙවදාවරයා සිටියේ කෝපයට පත්වය. ඒ නොවී මා සිටින නොදොඩාම යන්නට ගියේය. මන්දි මා සීයා මහාම කළාදැයි මට වරෙන් සිතේ. මා ඇයට ආදරය නැති නිසා මේ සිදුවී දැයි මම නොදන්නෙමි.

"සහන්"

ඇය මගේ අතින් අල්ලා ගන්නාය

"ඇයි මියා කතා නොකරන්නේ."

මන්දි මගේ අත නම් තැබූයට ළං කරන ගමන්ම ඇසුවාය.

"මට දුකයි මන්දි මියා ගැන. මායි වරද කළේ. මායි මියාව ආශ්ච්ඡිත් අසනිය කෙරුවේ."

මගේ දැස අතට කළුකුත් පිරි තිබුණි. මන්දි එය දුටුවාය. ඇය හෙමිහිට නම් කෙටාරි වූ ඇතිළි තුඩගින් එය බිඳ දමුවාය.

"මියා මට නිතාමතාම වරදක් නොකරන විත්තිය මං දන්නවා. මියා මට කොයිතරම්ම ආදරේද? ඒත් මට ඒ ආදරය පිදගන්න විදිකක් නැතේ."

මන්දිගේ හඬ දුක්බරය. ඇසෙන නැසෙන ලෙසින් ඇය නී දේ මා සවනේ දෙදොකාර දුණි. දරාගත නොහැකි දුකකින් මසිත පිරි තිබුණි. ඒ නිසාමදෝ ඇය ළඟ තවත් රැඳී ඉන්නට මට සිතුවේද නැත.

"මං යන්නං"

"නම්"

මන්දිව යළි තාර රෝහල් කාමරයක තනි කර දමා ඉන්නට මට නොසිතුවේ. ඇගේ මුළු සිරුරම වේදනාවට වෙද්දීම මට ඇය අතාර කැපීම හේතුයි. මාගේ මේ කැපීම ලෙවෙත් නිසිමදාක ඇයට හැලවුමක් නැතැයි සිතෙද්දී මසිත බෙහෙවින්ම කළකිරේ. අප වෙතම ආගම අතාර බවක් එයින් නියවෙයි. එය කෙතරම්ම බරපතල වේදනාවක්ද? ඒ අනුරක් සේ සුළඟට හසා ගෙන යනු බලා බිඳගන්න මොහොතක්ද?

"සහන්"

The Reader's Place..

රෝහල් කොටුවේදීද මෙන් කල්පනාකරමින් හෙමිසිට දෙපා තබාගත් මන්දි ඇත වැඩ මට කතා කළාය. කිසිම දිනයකදී ඇය මෙසේ කතා නොකර ඇති හෙයින් මිසිත උපන්ගත් කුතුහලයකි. මම ආපසු හැරුණෙමි.

"මට මොට බඩුවක් කියන්න අමතක වුණා"

"මොකක්ද?"

"මිදුම්ම කියන්න බැරිද මම ආපේ හොස්ටිංල් ආවා කියලා. පරි අතිසක කෙල්ල, පහුගිය දවස් වලත් මං කොතේද කියලා බලන්න ඇති"

මම මන්දි දෙස බලා සිටියෙමි. මම හෙදර ගියේ මිදුම්ම අමතක කර දමන්නටය. ඇගේ ලෝකයෙන් පලා යන්නටය. ඇයට මා කළ කරදරය සිහි ගැන්වෙන විටදී ඇය වෙනට යාමට පවා මා සියය.

"එයාට මොනවටද මේ දේවල් කියන්නේ. හෙට අනිද්දා හෙදර එවිනේ."

මන්දිට මෙසේ සිත තේරුම් ගැනීමට බැරිවීම මහත්ම හිසරදයකි. ඇය පමණකට වඩා මා විශ්වාස කිරීම තවත් කරදරයකි. මා සල්ලාලකෙකු යැයි ඇය සිතා ගන්නේ නම් එහි ප්‍රතිඵලය විනාශයක් වුවද එක්තරා අන්දමක හැනසීමකි.

"අපේ එයාට ගිහින් කියන්න හොස්ටිංල් කියන්න කියෙන්නවා"

"ඒ මොකක්ද?"

"ඒක මෙහෙම කියන්න බැ. නිව් ඇනාබ්ලස් කියන්නෙමේ"

එසේ කියා මන්දි ආශෙමත් කාමරයට වැද දොරවසා ගන්නාය.

මම ආපසු හැරුණෙමි. මගේ හදවත මට දරාගත නොහැකි ලෙසින් බරවී තිබුණි. සැබැවින්ම ඇවිද ගියේ හැඩුම්මර සිතකිනි. නිව්ඇනාබ්ලස් මන්දි මට කීමට සැරසෙන්නේ කුමක්දැයි මට කල්පනා නොවේ.

සමහරවිටෙක ඒ මිදුම් ගැන විය යුතුය. හෙදරදී අප දෙදෙනාගේ හැසිරීමේ වෙනසක් ඇය දුටුවාටත්ද? එසේ වුවොත් ඒවිනය නැති කර ගැනීම හැරෙන්නට අන් විකල්පයක් මට නැත. ඒත් මම තවත් දෙයක් දැනිමි. ඒ මන්දිට සේම මා මිදුම්මද ආදරය කරන බවත් දනගත් දාට මගෙන් එය විමසීමට ඇය එවත් නොවන බවය. එයින් මිසිත මදක් සැනැල්ලුවිය.

කාරය පදවාගෙන කෙළින්ම ගියේ මිදුම්මේ හෙදරටය. එහෙත් මා එහි ගියේ මන්දි ගේ පණිවිඩයටද? මගේ සිතේ වූ ආදරය නිසාදැයි මම නොදනිමි. කෙසේ නමුත් රටයෙන් බිහිදී මගේ දෙපා අවර්ලන්නට විය. අවසන් වරට අප හමුවූ මෙලෙසින්ම මගේ සිරුරට වායා නොසිටු බව මට මතක් විය.

"සර"

මිදුම් මවෙත දිව ආවාය. ඒ සමගම මිදෙස බලා සිටියේ කළුගින්න පිරිසිඳ දෙතෙතෙකි.

"ඒ. හිකුළේ නෑ. සර්ට මේ විදිහට මාව අමතක වෙව් කියලා. පහුගිය දවස් වලත් මං විස්සියෙන් වගේ සර්ට හොය හොයා බලා මට ආදරේ නෑ"

මට ඇත දෙස බැලීමට පවා දුක සිතුවණි.

The Reader's Place..

"කමක් නෑ සර්, මං මුළු ජීවිතයම මිනිසුන්ගේ විතරයි. මග මං ආයෙමත් ඇඩ්වයිසර්, මේක සර්ගේ වරද නෙමෙයි. මගේ වරද"

මිදුම් මගේ අතක එල්ලිගෙන කීවාය. මේ තරම් කොඳුරු සුචිතියකගේ තද රිද්මය කෙතරම් පවක්ද? ඇය මට යළි ආදරය උගන්වමින් හිඳින්නීය. ශුරාචරියකගේ සිත රිද්මය පවිසාරයෙකුගේ කටයුත්තකි.

"මං පියාට අම්මක කළා නෙමෙයි. මන්දිට සනීප නෑ."

මම හෙමිහිට කීවෙමි.

"ආයෙත් හොස්ටිටල්ද?"

"ඔව්"

"යං මාත් එන්නම් මගත් එක්කම"

මම බියපත් වීම, මිදුම් සමග මා යන්නේ කෙසේද? ඇය සමග ගමන් ගියහොත් ප්‍රේමයා මොනවා නොසිතාද?

මිදුම් තානා කාමරයට වැදුණාය. මම ඇගේ සයනයෙහි වැටීර හිඳිමි. අසුරු සුවඳක් කාමරය පුරාම විය. එය ආදරයේ සුවඳ විය යුතුමය. තානා කාමරයෙන් දිය වැටෙන හඬ ඇගේ. ඒ දිය බිඳුවක් සේ මා ඇගේ සිරුර මත දිග ඇඳුණ මට මතකය. නැම දෙයක්ම කොඳුරුය. රහසින් කරන දෙය තවත් කොඳුරු වෙයි. එහෙත් මා නිතිපතා පවත්නේ ගින්නක් වැනි ඒ වැනි දේවතා දිනයක් මග වනු ඇත.

මන්දි ගිලන් යහන මත වෙහෙස ඇසෙතවා වැනිය. ඇය මගේ ජීවිතයට මේ කොටස තනාම වරදක්ද? මිදුම්ගේ ජීවිතයෙහි අයිතිකරුවෙක් වීමට මගේ වරදකි.

දුඛිටම් නොලබා පලා යෑමේ උවමනාවක් මගේ විය. එහෙත් මන්දි එයට ඉඩ නොදේ. මා තව තවත් වරදෙහි පටලවන්නට මිදුම් වෙතට එව්වාය. ආදරය නිසාම ඇය මා කෙරෙහි ඇත්තේ දඩ් විශ්වාසයක් විය යුතුය. ඒ විශ්වාසය සැකයකට පත්වන්නේ ඇය මට දුඛිටම් දෙනු ඇත. ඒත් මේ තත්ත්වයට මා පත් කළේ ඇයම නොවේද?

"මිදුම්"

මම යහනෙන් නැගිට ගොස් නානා කාමරයෙහි දොරට තට්ටු කළෙමි.

"ඇයි?"

"දොර අවුන්න"

"අපේ බැ"

මම යළිත් යහන මත වැටීරුණෙමි. මිදුම් තානා කාමරයෙහි හිඳිද්දී මේ අනුරාගී කුටියෙන් මිදී යාමට මට සිතුවෙයි. එය මන්දි වෙනුවෙන් කළ හැකි යුතුකමක් වෙයි. මිදුම් ගැන නොසිතන්නට මම සිතා ගෙන සිටියෙමි. එහෙත් මා සියහොත් මිදුම්ගේ සිතට දෙනෙන දුක මම දනිමි. රෝස මල්පෙත්තක් තරම් මිදු ඒ සිත රිදවන්නේ කොහොමදැයි මට සිතුවෙයි. හැඩකාර තරුණයන් හිඳින මේ රටේ ඇය මා වෙනුවෙන්ම සියළු වටිනාදේ කැප කළේ මට ආදරයෙන්ම නොවේද?

"ඔව්, මම වැටීරුණෙමි. මට තාත්තවත් දෙන්නේ නෑ. දොර"

මිදුම් එළියට පැමිණියේ තුඩායක් පමණක් ඇඳගෙනය. දෙවිඳුවක මා අද්දර සිටින්නා වැනිය.

The Reader's Place..

ඒ සත්‍යය මිදුම් හෝ මන්දි හෝ සමාජය හෝ පිළිනොගන්නා බව මම දනිමි.

"මං ගැන පවසාර විදියට සිතන්න එයා."

මම ලිහිල්ව හිස කුටායෙන් ඇගේ සිරුර වසා දමිමි.

"මං පිරිසිදු ආත්මයක් තිබෙන තෙතෙක්. මං ව්‍යවහාරයේ කිසිම දවසක සිටින්නේ නෑ. සියා ළඟට ඇවිත් ව්‍යවහාරයට නෙමෙයි. ඒත් වැරදි දෙයක් අපි අතරේ සිද්ධ වුණා. ඒත් සියා දන්නවා සියාට ආදරේ කරන්න මට බැරි වින්සිය. මට බැඳීමක් තිබෙනවා. ඒත් ඒතෙක් අදහස් තෙරෙත්තේ සියාට ආදරයක් නෑ සියන එක තෙමෙයි මිදුම්"

මා සිටි කුමක්දැයි මම නොදනිමි. එතෙක් ඇය මගේ දෙවර කඳකර අල්ලා ගනු මට දුණි. මම දැන් පියා ගනිමි.

x x x x x

07

යායුත්තේ කොහිදැයි මම නොදන්නෙමි. මිදුම් සමග මන්දි බලන්නට රෝහලට යාම මගේ යුතුකමකි. එතෙක් එසේ හිසගොත් මිදුම් ඇයගේ නතියට නතර වනු ඇත. එයට මිහින නොකැමිහියි. එතෙයින් හෙදර ගොත් සැඟවෙයි මන්දි බලන්නට යාමට මම සිතුවෙමි. එතෙක් මිදුම් සමග හෙදර හුදකලාව හිඳිමටද මට සිත් නොවිය. එය මන්දි ලෙඩ ඇපේ හිඳියදී ඇයට කරනු ලබන වංචාවකි.

"මට ලොකු සතුටක් දනෙනවා සර්."

අතරමගදී මිදුම් සිටිය.

"මං මේ පිරිමියෙක් එක්ක වාහනයක ඉස්සරහ මිටි එක්ක යනවාමයි. සර් පංතියට එද්දී මං කැමදාම සිහින මැට්ටා සර් එක්ක කාරයේ ඉස්සරහ මිටි එක්ක යන්න ඇත්තකි කියලා. අද ඒ හිතේ කැමට්ටො. ඒත් මං ආසා කරන්නේ පංතියේ ළමයි ඉද්දී එතෙම මගේ ඉස්සරහ මිටි සර් මගේම වෙන්නේ"

මගේ සිරුරට සිහින්ව දහදිය දමා ආශේය. එතෙයින් මම කාරයෙහි බිහළ වැඩි කළෙමි.

The Reader's Place..

<http://e-pusthaka.laya.blogspot.com/>

"කොයිතරම් ලක්ෂණ කොල්ලෝ ඉන්නවද? කාර් නියොන මිදුම්, ලක්ෂණ හින්දා කාපරකක් නියොන හොඳ කොල්ලෙන් එක්ක යාච්චෙන්න තිබුණෙත්"

"සර්වත් පුංචි කොල්ලෙන් වගේ තමයි, ලක්ෂණයි, දයාබරයි, සර් ආපේ පංතියේ හැමෝටම කන්නා කෙනෙක් වගේ. හැමෝගෙම විරයා, කාර් තිබුණව වෙත කොල්ලෝ සර් තරම් හොඳ නෑ."

මිදුම් පුංචි එකියකගේ හුරුකලයෙන් කීවය. ඇගේ සිත පිරි ඇත්තේ සතුටෙනි. ඒ නිසා ඇගේ අභිංසක කමට දහකාරකමක් මිශ්‍රව තිබුණි. එය සැබැවටම පුත්තරය. මගේ යටි සිත ඒ දහකාරකමට ප්‍රිය කරයි. සරසවියේදී මන්දිද එසේමය. ඒත් දුන් ඇය සිතන්නේ මහ කැණියක ලෙසිණි. එය ක්‍රමයෙන් දෙයකි. මොකටත් දහකාරය. මොකටත් පුංචි කොල්ලෙකුගේ සෙල්ලක්කාරය. එහෙයින් ප්‍රතිකියකගේ දහකාරකමට මෙය ලොල්ලිම ස්වභාවිකය.

මිදුම් සමඟ වෙදර ආවද මයිකෙහි ප්‍රබල කම්පනයක් විය. මන්දී රෝහලෙහි හිඳින විත්තිය අසල්වැසියන් නොදන සිටිම මගේ සතුටට හේතු විය.

"ආයෙත් ගේ හැටි කරලා."

ගෙහුළුව සිය ගමන්ම මිදුම් ගේ විළිවෙළකට තබන්නට වෙර දරුවාය. ඇය එසේ කිරීම ගැන මයිකෙහි එතරම්ම පැහැදිලිව නොතිබුණි. හේතුව ලක්ෂණව තබා ගැනීමට විය හැකිද මන්ද එසේ නොකිරීම ගැන තිබුණ අමතරාදයක් නොවන බව හැඟි කරන විටදී මට මන්දී ගැන කළකි.

"මිදුම්"

ඇය මවෙත දිව ආවාය.

"බයා හේ එකක් හදන්න"

මම තානා කාමරයට වැදී නැවෙමි. පෙරට වඩා දිය නැවෙමි උඩමනාවක් දුන් මොකු වෙයි. සමහර විටෙක මො අපිරිසිදු සැමයෙකුයි යන සිසිවිල්ල යටි සිතෙහි ගිවෙන තිසා විය යුතුය. හැතිනම් දරා ගත නොහැකි රාමි ගින්නකින් මො සිරුර දවෙන තිසා විය යුතුය. තවුසෙකු තරම් දුමුණු සිතක් තිබු මො අසාමාන්‍ය ලෙසින් නොසස්සාලයෙකු කරවන්නට මිදුම්ගේ හැඩකාර රූප සමස්ථ ඇත.

තානා කාමරයෙන් එළියට එද්දී මිදුම් දුරකථනයෙන් කතා කරමින් සිටියාය. එහෙත් මො දුටු සැනින්ම රිසිටරය තැබූ වේ ඇයිදැයි මම නොදනිමි. එහෙත් මයික කළබල විය. ඇය තවත් තරුණයෙකුට කතා කළා විය නොහැකිද? එසේ නම් ඇය මො රවටනු නොහැකිමානය. සිතෙහි උපන් සංවේගය නිසාම මො කෙලින්ම ගිවේ නිදන කාමරය වෙතටය.

"සර්ට රස තේකක්"

මිදුම් ද පසු පසින් ආවාය.

"මො එක තේකයි හැදුවේ, සර්ටයි. මටයි. කමක් නෑ හේද?"

ඇය නිස පැත්තකට හරවා අභිංසක ලෙසින් ඇහුවාය. ඇගේ එම බයාද අභිංසක සේම අසරණ විලාශයට මම දඩ්ව ප්‍රිය කරමි. එයින් මො සට සටන් කැණ වන බවක් ද දනේ.

"මො"

මම ඇගේ හිඳ ගන්නට සිටෙමි. මම එතරම්ම විකත් කතා කරන්නා මන."

මම ඇගේ සියාතල අතට ඇතිවී තුඩු යවමින් පිරිමැද්දෙමි.

The Reader's Place..

"මටත් එහෙමයි"

ඇය මා අද්දරින් හිඳ ගනිමින් කීවාය.

"මිදුම්ට කියන්න කියන්නෙන් මොනවාද?"

"සර් මට ඇත්තටම ආදරෙයිද? මට ලොකු බයක් දෙනෙහි. දන් මාත් අම්මා වගේම පිරිමින්ට රැවටිලා. ජීවිතය අනාථ වෙයිද කියලා. සර් මට ආදරෙයි නම් එහෙම වෙන්නා."

ඇය මා අසිරුවෙහි දමුවාය.

"මං මියාට ආදරෙයි."

"ඒත් මං දන්නවා සර් කියන්න හදන දේ. සර් මන්දි අක්කට පණවගේ ආදරෙයි කියලා මං දන්නවා. ඒකට කමක් නෑ. සර්ගේ හිතේ පුංචිම ආදරයක් හරි මං ගැන කියෙනවා නම් මට ඒ ඇති. මට කවුරුවත්ම ආදරේ කළේ නෑ. ඒ හින්දා මට ඇත ඉඳන් හරි සර්ගේ ආදරය විඳින්න පුළුවන්. ඒත් සර් හදන්නේ මගෙන් සතුටක් විතරක් ලබන්න නම් අදම මාව අමතක කරන්න. මට ඕනේ සතුටු වෙන්නම් නෙමෙයි. ආදරය ලබන්නයි."

ඇය මගේ සිත කියවා සිටින්නිය. මා ඇයට ළං වුයේ ආදරය කිරීමට නොවේ. දෙවිදුටුක කරම් සොඳුරු ඇය වෙතින් සතුටක් ලබන්නටය. මන්දිව ආදරය කරන මසිසෙහි තව කෙනෙකුට ඉඩක් නැත. ඒත් මිදුම් නම් නිරාවන රළුකවා මට ආදරය වලින් පුළුවන් නම් දැන පියා ගන්නම් කී විටදී ඇය මා වෙතට ආවේය. රාගය කිළිටිය. ආදරය පිරිසිදු කඩදාසි කළුපත් ඇරඹි කළුපත්.

"ඇයි මිදුම් මටම ආදරය කළේ. මා ඒකට ආදරය කිරීමට හේද?"

"සර් පංතියේදී පියෙක් වගේ අපට ආදරෙයි. අපිට ජීවිතය ගැන කියා දන්නා. මට ආදරය කරන්න තාත්තා කෙනෙක් නෑ. තාත්තා කෙනෙක්ගේ දයාබර ආදරය හින්දයි මං සර්ට ළං වුනේ."

මසිසෙහි ඇත්තේ ප්‍රබල පසුතැටිමකි. මම තාත්තා කෙනෙකුගේ ආදරය පැතු පුළුචියගේ ජීවිතය විනාශ කර දමූ අධමයෙක්ම.

"ඇයි සර් අඩන්නේ."

ඇය මගේ දෑහේ කඳුළු පිස දමුවාය.

"මං මියාට තාත්තා කෙනෙක් නොවී මියාගේ ජීවිතය විනාශ කළා. මං මියාගේ ජීවිතයට වන්දි කෙවන්නේ කොතොමද?"

"දුක් වෙන්න එපා සර්. සර් මට තාත්තා කෙනෙක් වගේ විතරක් වුණා නම් මේකරම් සතුටක් ලබන්න යි. මං හැම අකිත්ම සතුවෙලායි ඉන්නේ. දන් මට මුළු ලෝකයම හැරවුරින් කමක් නෑ. සර්ගේ ජීවිතයට මං කරදරයක් වෙලාව දවසට මාව අමතක කරන්න. මං හින්දා මන්දි අක්කට වෙතසක් කරන්නෙපා."

නිතව බවක් අප අතර විය. දෙදෙනාම සිටිගේ හැඟීමබරවය.

"මිදුම්"

"හම්"

"මං මියාට කමක් කරන්නේ නෑ. මං මියාට ආදරෙයි. ඒත් ඉඳිගේම අපි දෙන්නට වුණාක් දුක්විඳින්න වෙනවා. අපි ඒ හැම දෙයක්ම අවසන් කළා." "ඒකට කමක් නෑ. ඒ රාගයෙන් කොටවිය. සැබෑ ආදරයෙයි. ඇයද මට ආදරේ වූවාය. ආදරය පිරිසිදු මවුසෙයක් ගැන සවිහසන් එය."

The Reader's Place..

මමත් සිත මටම වටහා ගත නොහැක. එය පිරි ඇත්තේ රාත්‍රියෙනි. එයින් මා වංචාකාරයෙකු වී ඇත. මා මන්දි රවටා කමාරය. ඒ සමයක මිදුම් ද රවටමින් හිඳිනැයි මට සිතේ. මා මිදුම්ගේ අනාගතයට වංචාකාර ඇත්තෙමි, දිය පොතැති මගේ සිත ඇයට දෙන බවට මම ඇයට පොරොන්දු දී ඇත්තෙමි.

"මන්දි අක්කා බලන්න යන්නේ නැද්ද?"

යහන මත වැනිවී මම කල්පනා කරද්දී මිදුම් ඇසුවාය. මම එය කාලනයෙන් හිඳියෙමි. මන්දි බලන්නට යන වෙලාව ලක බව මම දනිමි. එහෙත් මා කෙසේ එහි යන්නද? ඇගේ සිහින් දිගු දෑස දෙක මා කෙසේ තමි හෙළිත් බලන්නද? ආදරයෙන් වදනක් කියන්නද?

"මං දන්නවා හිතන දේ"

මිදුම් මගේ හිස අකගාමින් ආදරයෙන් කීවාය. මම ඇය දෙක බැලීමි.

"සර්ගේ නිතේ හොඳකම නිසා මන්දි අක්කා බලන්න යන්න බයේ හේද ඉන්නේ."

"ඔව් මො කොහොමද ඒක දන්නේ."

"මට සර්ගේ හිත කියවන්න පුළුවන්. මං සර්ට ආදරය කළේත් ඒ හින්දයි. මං දන්නවා සර් මට ආදරය කරන විත්තිය, අඩංකවම පුන්දර ආදරයක් මට නෑමි කරන විත්තිය..."

මිදුම්ගේ ආදරය කමතර වෙලාවකට ආදරයේ පොත්පල බව විඳින අකරකුණක් මට හඬනු ද ඇත.

"මන්දි අසනීට හින්දා මගේ සිත මො හිතුවේ."

"අයිගෝ නෑ. මං දන්නවා සර් මන්දි අක්කට හුඟක් ආදරේ විත්තිය. ගැනැතියෙකුට ලස්සනට ආදරය කරන්න පුළුවන් හිතක් සර්ට තියෙන්නේ. ඒකයි මං එහෙම කිව්වේ. සර්ට කරන විශාද?"

මිදුම් ක්‍රිහ්ණ පෙරළා ගන්නට ගියාය. ඒ අකරකුණේදී මම හැඳ ගත්තෙමි.

"මිදුම්"

"නමි"

"මං මොව මගින් බස්සවන්නමි. මො තයින් එන්න."

"අහන්"

එක්වරම මිදුම්ට එසේ කියවීණි. ඇය මා සමග කාරයේ යන්නට ප්‍රිය කරන බව මම දනිමි. ඒ නිසා ඇය සිත විදේශනයට ඇත.

"බෙබ් මට මොත් එක්ක මන්දිට බලන්න යන්න හිත දෙන්නැ පැවියෝ, මො කරන වෙනත් එය. එතෙකට මං මොව එක්කගෙන එන්නමි. මන්දිට දුක හිතවි කියලා මට බයයි."

ඒ වන විටද මිදුම් හඩමින් සිටියාය. ඒ නිසා මා කී දෙයට හිත වැනුවා මිනක කිසිත් නොකීවාය.

මා පෙරහල වෙත යද්දී මන්දි මත බලා සිටියාය.

"ඇයි මො පෙරහල වුණේ."

මා මන්දි ආදරයෙන් හිතමින් කීවාය. ඒ දැන තවමත් සිතලය. මා මන්දි ආදරයෙන් හිතමින් කීවාය. ඒ දැන තවමත් සිතලය.

"මට හිතේ මො"

The Reader's Place..

මා කතා කළේ කෙටියෙනි. දිගුම ආදරයෙන් කතා කිරීමට
 බැරිකමක් මට වෙයි. ඒ සිත දෙසකක හොඳ් ආසී හෙබිනි.

"ආයි මිදුම් එක්කගෙන නාලේ, එයාට පණිවිඩය කිව්වද?"

"ඔව් දැන් ඒමි."

“එව් ඒ කෙල්ල පයිනම් එනවා ඇයි. පියාට හිමුණේ හිනිත් එයාත් එක්කම එන්නයි.”

මිනිසාට එකවරම නැගුණේ කෝපයකි. මගේ සිත නොමග
සිංදේ මන්දිගේ වරදිනි. මිදුළුව සිත් බැඳ ගන්න ආය මට දිරි
දත්තය. අනුබල දත්තය, එහෙත් ඒ සමගම මන්දි කෙරෙහි
අනුපමය සෙනෙහසක් උපදී. මාගැන ආති ආදරය නිසාම හේද
ම මේ අයුරින් මා විශ්වාස කරන්නේ යැයි මට සිතේ. ඒ සමග
මිදුළුද කාමරයට එමුණය. ආය අත රතු ගෙරිසමල් පොකුරක්
විවෘය.

"എന്തിനാ? എന്താശയം?"

පිදුම් ඇගේ අනෙහි ඵල්ලෙමින් සිටියා. පිදුම් මතදී සමග පුරකල් විමට පිය කරන බවත් මට භාගේ.

"සජීවයි නංගියෝ."

“එහෙනම් ලෙදර දිනින් රෙස්ට් කරනු යයි හට් පානයි.”

සැබැවින්ම මෑ එසේ කීවේ වංචාවට
එහෙත් එක්වරම මිදුම් මිදෙන බැඳුමේ
නැතිව පාළුව කීම් ඇතත් සිතට වදනක්

"అయితే అవును."

මන්දි එසේ කීවේ මිදුම්පත් බැල්ම පෙන්වූ ගෙනදැයි මට සිතුවේ. එහෙයින් ඔවුන් දෙදෙනාට කතා කිරීමට ඉඩ දී මම එළියට ගියෙමි. ඒ අතර තුළම මිදුම් ගෙන ආ කෑමද මන්දිට කෑමට හැකිය. රෝහලෙහි මිදුමට වී එක්වරම දුම්වැටි දෙකක්ම මා කීවේ සිතෙහි වූ කණස්සල්ල නිසාමය.

කෘමියෙක් අතර වැඩි උද්දී මා ඇතුළත් කොමිටියට ගියෙහි.

“යින් ප්‍රියා නෙද? දන් ඔයාලා යන්න. මිදුම්ම නෙදරිමම ඇරලන්න.”

මන්දි කීවේ මාදෙක බලමිනි.

“අම්මට කියලා අවිනම් අද මට අක්කි ලගා ඉන්න තිබිණි.”

මිදුම් මන්දිලයේ අනෙකුත් අල්ලා ගනිමින් සිටියා.

“කමක් නෑ නංගි ඔයාලා හිටාමි මං නිදා ගන්නවා. ආයේ ඇහැරෙන්නේ හෙට. මට තනි නෑ. දැන් මේ ඉස්පිරිතාලේ හොඳට හරුයි.”

මහේ ඵලේ සිව්ට දි මහිත බෙහෙවින්ම රිදිති. ඇය මාතෘසිතවද රෝගියෙකු වී ඇත. සියල්ල එයා වී ඇති හේය. ඇගේ ජීවිතයට මා තවත් ළංගිය යුක්තේ දත්ය. එහෙත් ඒ වෙනුවට මා සැරසෙන්නේ ඇගෙන් මිදී යාමටය. මා රෝහලේ කාමරයෙන් මිට වූයේ හදවත සිරසින් පුරවා ගන්නාය. එය දත් මට දරාගත හැකි නොවේ. මිදුම් ද මගේ ජීවිතයට හානි වී ඇත. ඇගෙන් මිදී යාමට ඇත්තැනි යයි තීරණය වූයේය. මා මොහොතේ සිට ඇය දර්ශනයට උරුම වීමට සූදානම් වෙමිනි. මා මහිත සුවසත් නොකරයි. විෂම ලෙයි.

"මු-හර්ටන් කැණන් ගෙනාවා."

The Reader's Place..

මිදුම් තම බැඟයෙන් එළියට ගන්නේ රතු රෝස මලකි. ආදරයේ සුවඳ එහි වේගැයී ඇය සිතන්නට ඇත.

"මේ රෝසමල සර්ගේ කාමරයේ කොතේ හටි කියා ගන්න. මාට අමතක නොවෙන්න."

එහෙත් එය මා අතට ගත්තේ සිත්වත් තැත්කොකු ලෙසිණි. මා කාරය කරමක වේගයෙන් පදවා ගෙන ගියේ ඇයව ගෙදර ලැබීත් බත්සවා නිදහස් වන්නටය.

"මේ කොතේද? යන්නේ."

අතරමගදී ඇය ඇසුවාය.

"විශාලතේ ගෙදර."

"මං දෙ ගෙදර යන්නේ නෑ. සර්ලගේ ගෙදරයේ යන්නේ"

මගින වේගයෙන් සැලෙන්නට විය.

"අම්මා හොයාඩි."

මට උවමනාවූයේ ඇගෙන් මිදීමටය.

"මම එයාට වෙලිගෝන් කරලා කීවා."

මම අසන්න වීම්, එහෙයින් ලොකු සුසුමක් හෙළිමි. මිදුම් මතදීට සිටි වෙරුමකි. අම්මාට කළේද වෙරුමක් ඇති වෙරුමක් වන්නටය. එහෙයින් ඇයව කාරයෙන් සිමට ඇද ගෙන ගියේය.

මිදුම් මා සමඟ රැය ගෙවන්නට සිටියේය. අපේ වැඩියන් ඇය මා දෙන්නක් විය. අපේ වැඩියන් ඇය මා එයින් මගේ ආත්මයාවට වැනසේ. එයින් මගේ ආත්මයාවට වැනසේ. මගේ කල්ගෙවීමේ උවමනාවත් මගින වෙරුමක් ඇති වෙරුමක් වන්නටය.

ඇගේ නගන රූට මාසින මත් කරවයි. එවැනි රූටත් ඇති දෙක මා කර ගැනීමට එත් කිසිය යුතුයැයි පෙර මම සිතුවෙමි. ඒ සිත මට කිසි. මිදුම් මගේ ආදරය ලබන්නටය.

"කියා කරන්නේ වැරදි දෙයක් තේද? ඇයි ගෙදර නොයන්නේ."

මගේ උඩුසින තා යටිසින තරඟ වදිද්දී මම මිදුම්ගෙන් ඇසිමි.

"මං ආසා නිතරම සර් එක්කම ඉන්න. සර් එහෙම ආසා තැන්ද?"

මිදුම් ඇසුවේ මා අසිරුවට පත් කරවන පැනයකි. ඇය යොවනියකි. අත්දැකීම් අඩුය. ආදරයේ සොදුරු බව පමණක්ම ගැන ඇය දනී. එහෙයින් මිදුම් මා ගැන සිතන්නේ ඇයගේ වයසෙහි සෙසු පරුෂයෙකු ලෙසිණි.

"අපි ආසා කරන නූතාන් දේවල් අපට ලැබෙන්නේ නෑ මිදුම්. ආසා දේවල් නොලැබුණම හිතට දුකයි. ඒ හින්දම නූතාන් දේවල් වලට ආසා නොකර ඉන්න හරමට හොඳයි."

මට මිදුම් ඉදිරියේ බොහෝ පෙම්වතෙකු විය නොහැකිය. ඇත වුව කළහැටියක කාත් කවුරුවත් නැති තැනක කඩයන් දාගෙන අපි ජීවත් වෙමුයි කීමට මට නොහැකිය. එය ප්‍රායෝගික නොවේ. සැබෑ ලෙසින්ම මට අවශ්‍යව ඇත්තේ ආදරයක් නොවෙයි. ආදරය මට මගේ වෙරුමක් නොවේ. ඇය මට සිදුණ නොකරන්නේ අනුරාගය පමණි. එයද සිතා මතා නොකරන්නකි. අනුරාගී වන්නට තරම් කැපකියක් ඇයට නෑත. ඒ නිසාම මිදුම් වෙතින් අවශ්‍යව පමණක්ම මට සැලේ. එහෙත් ආදරයෙන් මට දෙන්නට මිදුම් වල්එකියක නොවේ. එයත් කරනු ලබන්නේ ගිණිකාවත් පමණි.

The Reader's Place..

"මහත්මිය වුණෙත් ලබා ගන්න බැරි දෙයක් නෑ. මට සර්ගේ ආදරය ලැබුණේ උත්සාහ කරනු හිත්දා. හැම දෙයක්ම ඒ විදිනට මං ලබා ගන්නවා."

මිදුම් කතා කරන්නේ හුරුකලයෙනි. තමුත් ඇය කියන දේවල් පුංචි එවුන් කියන දේ යැයි සිතමින් සිටිත් බැහැර කළ නොහැකිය. එහි ලොකු ගැඹුරක් වෙයි. එය මසිනට වදයකි. එතෙක් මේ පත්තරය ඇයට ලබා දුන්නේ මාය. ඒ පංතිගේදී උගන්වද්දිය. මම මගේ සිසු කාලයට මෙයට ලබා දෙන්නෙමි. ඔවුන්ගේ ජීවිතයට යථාර්ථය පෙන්වා දෙන්නෙමි.

කාර්යය ගේ අද්දරට එද්දී මසින කම්පනයට පත්ව තිබුණි. එය අසල්වැසියනට ඇති සිය නිසාමය. එතෙක් සවස යද්දී ව්‍යුලිපහන් දල්වා යාමට අමතක වීම ගැන සතුටට පත්වුණෙමි. ඒ නිසා මිදුම් ගොනුළුව යනු කවරෙකුට හෝ දුක ගත නොහැකිය.

"සර්ට ආපා කරන මනුම කැමක් කියන්න, මං හඳලා දෙන්නමි."

ගෙදර සිය සැකිත්ම මම රූපවාහිනිය දමා ගන්නෙමි. මිදුම් මා අද්දරට පැමිණ සීම හිඳ ගනිමින් ඇසුවාය.

"කන්න ප්‍රියක් නෑ වගෙයි."

මිදුම් මදෙස බලා හිඳියාය. රූපවාහිනියේ ප්‍රචණ්ඩ ප්‍රචාරය වන තෙයින් මගේ උනන්දුව තිබුණේ ඒ වෙතටය. මිදුම් නිහඬව හිඳියදී මට ඇ දෙස බැලුණි. ඇගේ දෙකම්මුල දිගේ කළුරි බේරෙමින් තිබුණි. ඇය සිටියේද ඉති ගසමිනි.

"ඇයි ඔයා එ මොකද? එක පාරටම මොකක් වුණේ?"

"සර් මගේ හිත විදවනවා. ඇයි ඒ ආකාරයට කතා කරනවා? කොයිතරම් ආසාවෙන්ද සර්ට මගේ ආදරය පෙන්වමි. ඒ විදිනට හැමදාම කැම හඳලා දෙන්න. මං හදන කැම එයා කියන්නෙමි."

"මං හිත විදවන්න හිතා ගෙන ගතමෙයි එතෙම සිටියෙහි. බඩහිනි නෑ වගෙයි. කොතොමක් මන්දි ගොස්විල් ඉද්දී මං වැඩිපුර කන්නේ නෑ."

ආදරවන්තයන් මට වඩා බොහෝය. එසේ වී තම මිදුම්ගේ සිත මේ අයුරින් විදෙන්නේ නෑන. ආදරය මායාවක් මෙනි. සිත රවටාගෙන විසිතුරු දේ මවා ගැනීමකි.

"මිදුම්"

ඇය මදෙස බැලුවාය.

"දුන් මට වයසයි. ඒ හින්දා ඔයාගේ ආදරයට ගැළපෙන්න කරමි මං බොහෝ නෑ. ඒකයි ඔයාගේ හිත විදෙන්නේ. එතෙම කැකිට මම රජ මිනිසෙක් නොවෙයි. මං වැඩිපුර කන්න ආසා දේ කියන්නද? නුවිලනුයි කුතුල් මසුයි."

ඇය කළුරි පිස දමා ගන්නාය.

"මං බොහෝ මිනිසුන්ට ආසා නෑ සර්. බොහෝ දේවල් අප්‍රිය කරන්න අපිට සර්මයි කියා දුන්නේ. මට බොහෝ ප්‍රේමවන්තයෙකුට ආසා හිතුණා තමි පංති එක කොල්ලෙක් යාළු කරගන්න තිබුණා. මට ඔගේ සර් වගේ පුබුද්ධ විදියට හිතන කෙනෙක්ම. සර් මට ජීවිතය ගැන කියා දුන්නා වගේ මං සර්ට ආදරය ගැන කියා දෙන්නමි."

මම එයට හිතාගෙනමි. මිදුම් කැම හදන්නට කුන්සියට ගියාය. මහා පරිමාණයෙන් මිනිසුන්.

මහා පරිමාණයෙන් මිනිසුන් විදිනට හැමදාම කැම හඳලා දෙන්න. මං හදන කැම එයා කියන්නෙමි."

The Reader's Place..

මට එක්වීම සිහිපත් වූයේ මන්දැයි. ඇය මේ දෙයට ඇ පුළුල්
දිනකදී ම එසේ කීවාය. ඇය දන් මා පිළිබඳ සිහින දකිමින් නිදනු
ඇත. එහෙත් මා කරනු ලබන්නේ අවලම් වැඩකි. මම කාමරයට
ගොස් මත්පැන් බෝතලය ගෙන ඇවි රැසින් සැකෙන ප්‍රමාණයක්
බීමේ අදහසිනි. එවිට මගේ සිතේ වූ කම්පනය මැකී යනු ඇත.
රාත්‍රිය සුන්දර වන්නේ එවිටය.

"අද බොන්න එපා සර්. මට හුණක් දේවල් කියන්න තියෙනවා"

ඇය මත්පැන් බෝතලයෙහි එල්ලී සිටියාය.

"අද මගේ ජීවිතයේ ලස්සන දවස. අනික සර්ට අද මං මගේ
ජීවිතය ගැන කියන්නත් පිනේ."

එහෙත් මත්පැන් නොබී මට සිටිය නොහැකිය.

"සර් මට ආදරෙයි නම් අද බොන්නේ නෑ"

මිදුම් යළිත් කීවාය. මම බෝතලය පැත්තකට කර තැබිමි. ඒ මා
මිදුම්ට ආදරය කරන බැවිනි. ඇතැම් විට ඒ ආදරය මන්දිම ඇති
ආදරයට වඩා වැඩි යයිද මට පිනේ.

කෑම සැදීමෙන් පසුව මිදුම් මාගේ ආවේ මත්පැන් බෝතලය
හා විදුරුවක් ද අතින් ගෙනය. ඒ සමගම ඇය බදින ලද කුණුල් මස්
මා අද්දරින් නැවුණාය.

"කමක් නෑ. සර් බොන්න. එතකොට සර්ගේ හිත සතුටු වෙයි."

මම ඇය අදහ බැලිමි. ආදරේ නැති මත් පැන් බොන්න
ලෙසින් මගෙන් අයැද සිටි ඇය හදිසියෙන් මගේ හිතට
මට සිතාගත නොහැකිය.

"සාමාන්‍යයෙන් අද මං බොනවා. ඒ නිසා මම ඉන්නමි."

මිදුම් මා දෙසා මුල නිදහස්තාය. හිස මගේ දෙදණ අතරෙහි
රඳවා ගන්නාය.

"සර්ගේ හිත අහිංසකයි. හරිම සංවේදීයි. අපි මේ කරන දේ
සර්ගේ හිතට උහුලන්නේ නෑ. සියල්ලම මං දන්නවා. ඒ හින්දා සර්
බොන්න. එතකොට සර්ගේ හිත හරියාවි."

මිදුම්ගේ පුමුදු මුහුණ සිපගැනීමට මට සිත් විය. ජීවිතය තවමත්
වටහා නොගත් ඇයට මේ තරමින් මගේ හිත කියවීමට හැකි වූයේ
කෙසේදැයි මට සිතා ගත නොහැකිය. මම දෝහිත්ම ඇගේ මුහුණ
අල්ලා ගනිමි. ඒ සමගම ඇය මගේ දණ හිසට බර දී මගේ වෙතට
ආවාය. මම ඇවිට පුමුදුව සිට ගත්තෙමි.

"මිදුම් හින්දා මගේ ජීවිතය ලස්සන වෙනවා එහෙත් මට
දන්නවා."

මම නෙදිරිමි.

"බොන්න මත් නෑ."

මම යළිත් කිමි.

"ඇයි ඒ."

ඇය අවුල්ව ගිය හිසකෙස් සකස් කර ගනිමින් කීවාය.

"මං මත්වෙලයි ඉන්නේ. මො මට ජීවිතක් වගෙයි. ආයේ
දෙයකු වලා මත්වෙන්න මට හිනි නෑ."

මිදුම් මගේ හිසට සිටියේ අහිංසකවය. පසුව යළි ඇය තම හිත
නිසි දාන්ත මා කැමති නෑ. ලේඛකයෙකුට
නිසලා සර්මයි අපට කියල තියෙන්නේ,

The Reader's Place..

ඒ හිත්දා මං තියවු දේ අහලා සර් නොයි ඉන්න එපා. මං රස කැමකුත් හදලයි තියෙන්නේ."

සැබැවින්ම මට මත්පැන් බීමට අවශ්‍යව තිබුණි. ඒ මසින වු වමන්කාරය සිදු දමන සිතුවිලි වලට බැට දීමටය.

මිදුම් මගේ ජීවිතයට සමීප කර ගෙන සිදු කළේ වරදක් ය යන සිතුවිල්ල මග හැරීමට මට උවමනාය. එය වරදක් වී නම් මුළු ජීවිතයම මට වෙච්ඡා වෙයි යන සිදු වන්නේ අසුන්දරවය. මිදුම් තරම් සොඳුරු ගැහැණියක මා දුක නැත. එවන් රුවක් මට මේ ආත්මයේදී හිමිවේ ගැබ්ද මම නොසිතුවෙමි. ඇයට සමවු රුවක් මාදුක තිබුණේ බටහිර චිත්‍රපටයකිනි. නැත්නම් පින්තූර පොතකිනි. සැබෑ මිනිස් දිගණියක සතු එවන් රුවක් දැන් මා කෙසේ අමතක කරන්නද?

"සර්වෙන් මං පුංචි ඉල්ලීමක් කරන්නද?"

මත්පැනින් මත්ව සිටියදී මිදුම් කීවාය. මම හිස වැනිමි.

"සර්ව වයසයි කියලා හිතන්නේ ඇයි? සර්ව වයස නැත. අවුරුදු සිස් එකක් සියන්නේ වයසක්ද? ඊටත් වඩා සර්වේ පෙනුමයි. තරමයි හිත්දා අවුරුදු විසි ගණනක කොල්ලෙක් වගෙයි. සර් ම සර් ගැන වයසයි වයසයි කියද්දී මට හරියට දුක තිනෙනවා. එහෙම හිතුවොත් අපි දෙන්නා හුණක් ඇත් වෙයි."

"එහෙම නම් මාත් ඔයාගෙන් ඉල්ලීමක් කරන්නද?"

ඇය සියතදේ අසා සිටි මම කීවෙමි.

"මොකක්ද? ඒ."

"මිදුම් මට සර් කියන්නත් එපා, මාගේ සර් නෙමෙයි. සහත්. ඔයා මට කියන්නෙයි."

දකින්න මං හරිම අසයි. ඔයා අයේ නම් සර් කීවොත් මං කතා කරන්නේ නැ."

මිදුම් මේ මුහුණ රතු වෙත හැටි මම බලා සිටියෙමි. ඇයේ සිතට ලැජ්ජාවක් ඇතුළු වුවා විය යුතුය.

"සහත් කියන්න මට බෑ. ඒ නම් මට කුරු නෑ. මං සර් ම කියන්නම්."

මිදුම් ලැජ්ජාවෙන් හිස සහවා ගත්තාය. ලැජ්ජාවෙන් ඇයේ මුහුණ රතු වෙත දකිමට මම මුස කරමි. එවිට ඇය තවත් සුන්දරය. රතුරෝස මලක් සේ සිට ගන්නට මට සිහි. මම ඇයේ කර වටා අසක් යවා ඇයට ළං කර ගත්තෙමි. මිදුම්ගේ දෑස මගේ දෑසෙහි එල්ලී තිබුණි. දැනාකට බැඳුණායේ ඒ බැල්ම දිගේම ඇයේ මුහුණ මාගේ මුහුණ වෙතට ඇදුණි. ඇය පොදුරියක සේ හිඳියාය. මගේ සිතෙහි සැහව සිටි කයකු අවදි වුවා වැනිය. අනුරාගයෙන් මසින ගිනිගත්තේය. මන්දි රෝගී විමක් සමග ම වෙහෙවින්ම මළානිකට තිබූ මගේ සිතුවිලි අවදි වූයේ මිදුම් නිසා වෙති. දැන් මගේ සිතද කයද ඒ අනුරාගය ඉව් කරයි. ඒ අනුරාගය විමසමින් යන ගමනේදී සෙසු සියල්ලද මට අමතකව ගොඩැණි.

"මට ඔයා දිනා කල්පයක් උනත් බලන් ඉන්න පුළුවන්."

මිදුම්ගේ නග්න රුව දෙස බලා හිඳිමින් මම කිමි.

"ඇයි ඒ."

"මේ විදියේ මටත් මං කිසිම දවසක දකලා නැහැ. ඔයා ආයෙයි."

"ඔයා බලන් ඉන්න එපා සර්. මට ලැජ්ජා තිනෙනවා."

The Reader's Place..

මිදුම් තම මුහුණ වසා ගනිමින් සිටියා.

ඒ නිසාම මට ඇය දෙස තව විකන් බලා සිටින්නට හැකි විය.

"සර්ට දුක හිතෙන්මත් නැද්ද?

මුහුණ වැසූ සිහින් දැයිලි මැත්තල ඇය ඇසුවේ දුක්බරවය.

"ඇයි ඒ."

"අද මං මේනම උන්නට හෙට මට සර්ට අයිති නැහැ. මං ආපේ මගේ පාළු කාමරයට ගොඩු වෙන්නවා. මේ විදිහටම ආදරෙන් මන්දි අත්සිට කතා කරමි. ඒවා මතක් වෙද්දී මට චන්ද්‍ර හැදෙන්නවා. මං මොනවට මේ විදිහේ දෙයක් කර ගත්තද? කියලත් හිතෙන්නවා. මට හැමදාම අහිමි ගොනෙකුට ආදරය කරන්න වෙවිද මන්දා?"

සිත පුරාම කැවරී තිබූ අනුරාගය හා ඒ කුළින් උපන් තැප්පිය පලා ගියා හේය. යලිත් ප්‍රශ්න අතරම ඇද වැටුණි.

"හුඹාක් දුටුවො හැමදාම ඉන්නවට වඩා මේ විදිහට හොඳයි මිදුම්. එතකොට ඒ ආදරය හැමදාම තියෙයි. උදේ නවා ඔනැවටයි එතැවටයි හැමදාම ළඟ ඉදි අගයක් නැති වෙන්නවා"

"සර්ට මන්දි අත්සා ගැනත් එහෙම තිබිලද? තිබුණේ."

මිදුම් මා අහිමිවට පත් කළාය. දියයුතු පිළිතුරක් මට නොවේ. මම කල්පනා කළෙමි.

"ඔව්"

මම සර්ටයටම එහේ නිම ගැන

"මං මගත්තෙක්ක දත් මේ විදිහට කාලයත් මතක නැ. අපි ආදරය කළා"

නෙමෙයි මිදුම්. බැඳීමක්. ආත්මය බැඳීමක්. ඊට වැඩිය දෙයක් මගේ ජීවිතයට අවශ්‍ය වෙලා තිබුණා කියලා මං දන ගත්තේ ඔයාගෙන්. මිදුම් ආදරය කියන්නේ විවෘත වෙත එකට නෙමෙයි. කසාද බැන්දහම ආදරය විනාශ වෙන්නවා."

"එත් කසාද නොබැඳ ගැනියෙන් ජීවත් වෙන්නේ කොහොමද?"

මිදුමගේ සිතෙහි ඇත්තේ ගතානුගතික සිතිවිලි ගැයි මට සිතේ.

"ඇයි බැරි. ආත්ම ගත්තිය විතරයි මගෙන්."

"සර් මට ඒ ආත්ම ගත්තිය දෙන්නවද?"

මඟ වෙලාවක් කල්පනා කරමින් තිඳි මිදුම් සිටියා.

"ඒ මොකටද?"

"මට සර්ට කවදාකවත් අයිති වෙන්නේ නැහැ. ඒ සිත්පා ගර්භේ ආදරයෙන් හිත උණුසුම් කරගෙන පාළු හෙදරක තනියෙන් ඉන්න මටත් ආත්ම ගත්තිය කියෙන්න මත."

මිදුමගේ සිත දකින දුර ගැන මම මවිත වීමි. ඒ කමග මගේ නෙතට කඳුළක්ද මෝදු වී ආපේය.

"මයාට එහෙම තනිවෙන්න සිද්ධ වෙන්නේ නැ. මිදුම් මයා වික දුක් කරන්නෙහො"

මම ඇගේ හිත පෙන් අතරින් ඇයිලි යවමින් සිත පිරිසිදුමින්

XXXXXX

08

මගේ ජීවිතය දැන් මල් ගහනාවකි. ආදරයේ සුවඳ එහි පිරී ගොසිනි. යළිත් මම පෙම්වතෙකු විමි. සදාකාලිකවම තරුණව හිඳින්නට මට හැකිය. තවමත් මට වයස අවුරුදු විස්සක් පිරී නැතැයි මට සිතේ. ඒ නිසාම සිත සොඳුරුය. දකුණාරයකු විමට මට සිත් වෙයි.

"ඟු හැන්දෑවට අපි දෙන්නා පොඩි ගමනක් යවු" මම මිදුමට කිමි.

"කොතෙද?"

"ලිබර්ටි ප්ලාසා යවු. මං ඔයාට කිසිම දවසක තැග්ගක් දීලා නෑ. ඔයා මට තෑගි දීලා තියෙනවා. ඒ හින්දා ඔයාට මං ලක්සන ඇදුම් දෙන්නම්. මට වෙනිම කලිසමක් දෙන්න ටි මටම එයාගේ ගන්නෙන්නේ."

"මට තෑගි ඒන්නෑ"

මිදුම් හිතුවත්තාරයක ලෙසින් සිටින තැනැත්තෙකු මා ඇයට තැග්ගක් ගෙන දීමට සිතුවේ. ආදරයෙන් ඇය එය පිළිතුල් කළාය. එහෙයින් මාගේ දැනටමත් මාගේ ආදරයට

වැඩිම හිඳි යහනින් මම නැගිට ගොස් සිග්ටටුවක් දල්වා ගත්තේද මගේ දෑහෙහි වූ කළුව සහවා ලිඛිතය.

"සර්ගේ මුණ ඒකපාරටම වෙනස් වුණා. ඇයි ඒ."

ඇය මා පසුපසින් දිව ඇවිත් මගේ කෙරෙහි එල්ලී ඇසුවාය.

"ඇයි ඔයා මගෙන් තෑගි එපා කියන්නේ."

එය අසාදී මගේ දෑහෙහි එල්ලීගෙන හිඳියාය.

"මං සර්ගෙන් තෑගි ගත්තොත් මගේ ආදරය පිරිසිදු වෙන්නේ නෑ. අපි හුණක් දුල්පත්. අම්මාගේ පටියෙන් තමයි සර් මේ හැම දෙයක්ම කරන්නේ. අනෙක් ළමයාට වගේ අඳින්න වටිනා ඇදුම් නෑ. ඒත් මං ආසයි ඒ විදිගේ වටිනා ඇදුම් වලට. මං ඒවා සර් ගෙන් ගත්තොත් මං මේ හැම දෙයක්ම කළේ සල්ලි ගන්න කියලා හැමෝම හිතාටි. සර්ටත් සිතාටි මගෙන් ගත්තු ප්‍රයෝජන වලට මං වෙහෙලා තියෙන්නේ කියලා. මට මගේ ආදරේ විකරමයි"

මිදුමගේ හඬ දැනටමත් හැඟීමකරය. ඒ නිසාම ඇය කී දේ මසිත රැව් දෙන්නට විය.

"ඔයා මට සල්ලි වලට ආදරය ඉල්ලන කෙනෙක් නෙමෙයි. මිදුම්"

මම තුරන් දෙකමිදිලි දෝඩින්ම තද කරගෙනම කීවෙමි.

"මාත් අම්මා වගේ සල්ලි වලට ආදරය විකුණන කෙනෙක් නෙමෙයි. මං ටික කලකින් ගාමන්ට එකක හරි රක්සාවට යනවා. ඒකට මට සල්ලි ලැබෙයි"

මගේ සිතෙහි ඇය මතරෙහි ආදරයක් තිබුණේම නැත. කළකින් මාගේදී අනුරාධපුරයේ මා මත්වුවා පමණි. එහෙත් දැන් මම ඇයට

The Reader's Place..

ආදරය කරමි. ආදරය මෙතරම් අවුරුදු බව මා දන සිටියේ නැත. එහෙත් මිදුම්ගේ ආදරය නිසල දිය විලක් බඳුන.

මිදුම්ට ඇඳුම් නැති වික්තිය මට හේතුගත නැත. එහෙත් දන් මට මතක් වෙයි. සෑම දිනකම ආයුර්වේද ඇත්තේ එකම වෙනම නොව කළුසමිනි. පත්ති ඇත්තේ මාරුවෙන් මාරුවට ගවුම් දෙක තුනකි. දෙසා වසා ගත්තේ එකම සපත්තු යුරලකිනි. එහෙත් ඇගේ සොරුරු බව නිසාම ඇයගේ ඇඳුම් උපතා නොපෙනුණි. සඳකිඳුවියකට ඇඳුම් ඇවැසි නැත.

"එක් මට ලිබර්ටි ප්ලාසා යන්න ආසයි."

අප දෙදෙනා අතට නිහඬ බිඳිමින් සිටියා.

"ඇයි ඒ"

"එක හරියට වෙමිට්තුන්ගේ පාරාදිසයක් වගේද. පුරාණතාවයේ වගේ කෙල්ලො රජ කුමාරයන්ගේ අගේ එල්ලිලා යනවු. මට ආසයි රජ කුමාරයෙක් වගේ ඉන්න සර් එක්ක එගේ යන්න. සර්ගේ අගේ එල්ලිලා අයිස්ක්‍රීම් කන්න. මම හිතුවේ ඒ දේවල් අයිති මන්දි අක්කට විතරමයි සිතලයි. සර් මාවත් එගේ එක්කගෙන යනවද?"

නොවියත් නිසාදෝ මිදුම් පුරුකල්ලා එ-මි දකුණාරකමනත් සමග දොඩයි. මිලානික මන්දිගේ සෙතෙහෙස වලදී මා සිටින කමරයේ එම දකුණාරකමටය. විටක ඒ මා පවුලේ පුරුකල්ලා නිසාදෝ

"මිදුම් දුප්පත්කම ගැන දුක් වෙනවා"

දිළිඳුකම සි ගැන දේවල්වලට මිනිසුන්ගේ මනස බිඳුණි. මට දරාගත හැකි නොවේ.

"ගැ දුප්පත්කම හරිම සුන්දරයි. ජීවිතය ලස්සන වෙනවා. සරල හින්දා. එත් ආසා කරන දේවල් නොලැබුණාම දුක හිසෙනවා. මට ආසා කරන දේවල් දෙකයි හිසෙත්තේ. එකක් තමයි මට නොලැබීවිට තාත්තාගේ ආදරය. ඒක සර් හින්දා මට ලැබුණා. අනෙක තමයි ඉම්මා වගේ ගැහැණියක් වෙන්හැ කියන එක. ඒකත් සර් හින්දම ඉටු වෙලි. ඒ ඇරෙන්න මං ආසා කරන දේවල් වෙන තැ."

මම මිදුම් තුරුර කර ගනිමි. ඇය වෙතින් සැබෑ ආදරයේ පුඩුද මට දුගේ. මිදුම්ට මගේ සිත බැලුණේ ඇයිදයි මට නිශ්චිත නොවේ. නමුත් ඇගේ බුද්ධියට මම පෙම් කරමි. ජීවිතයේ ගැබුරු බව මට කියා දෙන්නේ ඇයය. ඇයට ජීවිතය ගැන වැටහීමක් වෙයි.

සැකසුනිත් මට සිහිපත් වූයේ මන්දි. මම ඇයට මිදුම් සමග සසඳා බැලීමට තරම් නපුරු වූයෙමි. වනවිත් පවුලක ඉඹිද උපන්දා සිට සියල්ල සම්පූර්ණ එකියක වූ හෙයින් මන්දිට ජීවිතයෙහි බර නොදුගේ. සියල්ල සැහැල්ලුවෙන් සිතයි. මුදල් වල වගකීමක් නැත. තාත්තිකාරය. මා ඇඳුමක් මිලදී ගන්නට ලිබර්ටි ප්ලාසා ගිය විටදී මන්දිට ඇඳුම් දෙකක් වත් මිලදී ගැනීමට සිතෙයි. ඒ අතින් මිදුම් කෙතරම් අගනෙද? ජීවිතයෙහි බර හේරුම් ගත් ඇය වැනි සඳක ලබන්නා පින්බරය. එහෙත් ඇයට සිදුවූයේ මා වැන්නකුට වගකිත් අපමි සඳකමයි. දෙදවය කොතරම්ම නපුරුදයි මම සිතමි.

ආදරය බිසා බැව් විවේක මට සිතේ. දෙදෙනෙකුට ආදරය කළ හැකිත් කළහේත් සර් ඒමි ඇහැයිද මට සිතෙන භාර අනන්තය.

The Reader's Place..

තැම්බුණේද මෙම අවස්ථාවේදීය. මුද්‍රාපිටි කිරීමේදී මෙම අවස්ථාවේදීය.

රාත්‍රිය ඉතා සෙට් විය. බොහෝ රැ වෙනතුරුම මිදුම් සමගින් මා සෙටු රය හිමිදිරියේදී හමුවී නොතිබුණි. එසෙයින් වෙනත්විම මට පසුතැවිල්ලකි. දින මාස ගණනක් වුවද ඇය සමග සෙම අසපුවෙහි මා නුරා සිටින්නෙවිය යුතු වෙයි. එවිට අවසානයක් ඇතිවේ යැයි මට සිතේ. එක් සෙම යහන ඇසේ නොවේ. මන්දිශේය. ඇය සැසඳි වලින් විමුක්තිය සොයන්නේ සෙමිය. මා සුසුම්ලන්නේ සෙමිය.

සඳු එළිය පරදා හිරු නැගී ආරෝධ. ටේබ්ලේත් තත්ත රුව මා අද්දර වැසිටි තිබුණි. මම එදෙස මොහොතක් බලා හිඳියෙමි. කෙමෙන් තදෙහි සුසුමක් මෝද විය. කුරානවහි සඳු එළිය පරදා සතෘගේ හිරු කිරණ වැටුණා යැයි මට හිතුණි.

මම යහතින් බැස ගියෙමි. මිනිසෝ පොට්ටු එක අර්දර වූ කාසට පට පොතක් ඒ මේ අත පෙරලමින් ගිතයක් පෙළුවෙමි. මට අවශ්‍ය වූයේ අමරදේවයන්ගේ දහන් ගත ගීතයක් අසන්නටය. සිතට බරක් වූ විටදී මා අසන්නේ අමරදේව ගායු බුදු බැනී ගී පෙළයි. ඒත් මා අත නැවතුනේ බුණ්දාස කඩුගේ ගායු "දම්පාවිත් ලා සඳ බැස යහවා" ගීතය ඇති පටය ළඟය. එය වාදනය කර සගනය වෙතට යළි පැමිණියෙමි. මිනිසු අවිජයෙනි.

“මට මේ විදිහට හැමදාම වෙන්නේ උකහින හිනාද උදේට මොඳ වෙනවා. උදේට උකහිනවා, පසුව විඳහනවා.”

අත්මකත්වයෙන් පිරිසිදු කිරීම මගින් ලබා දෙන ප්‍රතිඵලය වන්නේ, මානව ශරීරයේ ඇති පරිසරයේ සෑදී ඇති සෞඛ්‍යය සහ සුවසේ තිබීමයි.

පොරොන්දුවක් දීමට මට නොහැකිය. එහෙත් මම ඇයට ආදරය කරමි. හිත අතහැර ඇසනසන විනා මා කුමක් කරන්නෙද?

“මං කියන පද් සර්ට පැහැනවිද?”

නිතරම බව බිඳිමින් ඇත ඇසුරිත.

“හේ කාලයට හැම් දෙයක්ම බාර දෙමු. මං විච්ඡි කාරයෙන් ගිහියාට පිට නිකරම් හිමකතවා. ඒ හිතදා මගේ හිතට බරක් දෙන්න එපා මිදමි.”

මම ඇගේ දෑතම අල්ලා ගත්තේ නිවෙසී. ඇය මගේ අසරණතම තේරුම් ගත්තා විය යුතුය. ඇ මා ළයෙහි හිස තබාගෙන නිසොල්මනෙන්ම හිටියාය.

මිත්‍රම් හෙදර ගියේ මා රෝහලට යැවීමට. අතර මගින් ආ බැස
ගියාය. එම තනියම මන්දී වෙන ගියෙමි. ඇය දකින්න මසින
වෙලයෙන් සැපයන්නට විශ්. ඇය පබ්ලික්ස් කොඩාර්ට නොස්
තිබේ.

"ഒപ്പം ഇതാണ് അവിട്ടി അടിക്കൂ."

මම ඇපය් උරුමයන් අල්ලා ගනිමින් සිටෙමි. මා දැනම වෙඩිලයි.

"ඉදු මට ඉහදුර යන්න පුළුවන් වෙයි."

මහේ කිරිය, එම රක්ෂිතය ඇතුළත බුදුන් දෙස බැලූණි. අවතරණය වූ පුරිකයක් ඇති තැනට අවතී. එතෙක් අද මම තැනි ගනිමි. පෙර මහා බුදුන් මෙම තැනට පැමිණි බැව්ලිලක අද ඇය සමග ගතවේ.

මහලු සමග මා පොදුව ගියේ බිසෝනි. ඔවුම් තැපෑණි බඩව් සර්වතක
එළි ඇඳිමි මුත් මිසතයේ නානු. මන්ද හද මන්දට ගෙරෙව් එමිට

The Reader's Place..

"මියා කොහේද? අපත් ගිණේ. මුළු රැම මියා දත් එයි. දත් එයි කියලා මං ඇහුවත් හිටියා. හරිම පාළුවකුත් දෙනුණා. ඒ හින්දමද කොහේද නින්ද ගියේම නෑ."

දොරපළු මවෙත විවර කරමින් මන්දි කිව්වා.

"මොකද? වෙලා කියෙන්නේ කෙරේද? එකක් දිලා විස්තර අහන්න. ජයේගේ ගෝත්තර නම්බර් එක ගෙව්වා. හම්බවුණේ නෑ."

නිදි යහපෙනහි වැඩිදුරුණ මගේ ළය මත හිත තබාගෙන මන්දි කිව්වා. මම ඇගේ හිස අත මැමට සිකුණේ ඇය කෙරෙහි වූ අනුකම්පාව නිසාමය.

"ජයේගේ පුතා පොල්දරයෙන් බිමට වැටිලා. අනූ නවයෙන් සෙවිලා කියෙන්නේ. ජයේ ගොදවම බය වෙලා. ඒකයි මට කතා කරලා කියෙන්නේ"

මගේ නොකණ්ඩාලකම්ට දත් මට බොරු නොසැහෙන්න කිව හැකිය.

"භව දෙයියනේ."

කියමින් මන්දි ඒවා අසන විටදී මට පසුව හිනි ඇවිලී යයි. ඇය මේ සිටි යහපෙයි රැවටෙන්නේ එයල පිරිමියෙකුට බව ඇය දනී නම් කියා මට සිතේ. ආදරය කෙසේද? අනුරුද්? කොතරම් සුපිරිසිදුද? මගේ සිතට මන්දි විඳින ආදරය තරම් මං මිනිසුන් විට මොහොති වූයේ මන්ද?

"මියා ළම හරි සුවදයි"

මා ළයෙහි රෝමයන් අතරෙහි හිස ගැසීමට පටන් ගත්තේද? ජයේගේ ඒ එයින් මම හැකි ගත්තෙමි.

"මිටිකොළෙන් වෙන්නැති"

මන්දි යළිත් මා ළය සිව බැසුවාය.

"මිටිකොළෙන් කොමෙයි. පරිපිටුම් සුවදක්. එදා කාමරයෙන් හිටුවෙණ් මේ සුවදමයි"

"නිදි මතෙත්ද කොහේද විකාර කියවතවා"

මා එසේ කීවේ මදක් සැරෙහි. ඇය කියන්නේ සත්‍යයයි. මා වෙර දරන්නේ සත්‍යයට එරෙහි වෙන්නටය. නිදිමතක් කිසි ගෙයින් මට ඉක්මණට නින්ද යනු ඇතැයි මම සිතීමි. සිතෙහි වූ කළබලය නිසාම එසේ සිදු නොවීය. මන්දිගේ දෘෂ්ටි පිරි කිසිගේ කඳුරය. ඒ කඳුළු මා නිසාම උපන්නක් විය යුතුමය. එහෙත් ඒ ගැන කිසිවක් ඇය සමග කතා කිරීමට සිත මැළිවිය. මන්ද මම වරදකරුවෙක්මි. වරදකාරයෙක්මි.

යළි මා අවදි වෙද්දී මන්දි අවදියෙන් සිටියාය. ඇය ජනේලය අද්දර සිටගෙන පාර දෙස බලාගෙන හිඳියාය. ඒ මොහොතෙහිද ඇය නෙකු පුරවාගෙන සිටියේ කඳුළෙහි. ඇය සමග දොඩන්නට දෙයක් මට ඉතිරිව නොතිබුණා වැනිය. පමා වී තිබූ ගෙයින් ඉක්මණින්ම සුදානම් වූයෙමි. මන්දි පිළියෙල කර තිබූ ආකාර අපිළිවෙලට ගිළ දුමු මම කාරයට නැගුනෙමි.

පැයට පැය වෙනස්වීම සිසුන් මා දෙස බැසුවේ විමසියෙනි. එකිනෙකා මතෙහි මොනවදේ කියනුද මට පෙනුණි. එහෙත් ඒ මොනවදේ කියා නොගෙන වෙනදා සේම පැයට පැයට සිටියෙමි.

"මගේ පරි විදුම් පටන මත රැ කෙරෙලයක ළමි."

The Reader's Place..

පාසිය පුරාණ රතුසාට ලොකු අකුරෙන් ලියූ විදහ් පෙළක් නෙකු ගැටීමෙන් මම තිගැස්සී තියෙමි. කාරයෙන් මැස ගැද්දි නැමිනැතම ලියා තිබුණේ මිදුම් මා හා සම්බන්ධ කළ අලුතුණුහරුපයන්ය. සියල්ල සංසුන් සිතින් විද දරා ගනිමින් පන්තියට ගැද්දි එහි කළ ලැල්ලෙහි අලුතුණුහරුපයක් ලියා තිබුණි. ළමුන්ද වෙනදා සේ නොව මියට පිම්මා සේ සිටියහ.

"කවුද මේ පාහර වැඩේ කළේ?"

මම හඬගසන් කළ බැවිනි.

“මේ පාඨවලට එන එක බැල්ලියෙක් වත් මට මින නෑ. උඹලා එක දෙනෙකුත් ගනිල්ලා. උඹලට උගන්වලා හම්බකරන සල්ලිවලින් තෙහෙයි මං ජීවත්වෙන්නේ. මං සල්ලි හම්බ කරලා ඉවරයි. මට ඉගැන්වුවත් එකයි නැතත් එකයි”

මම පංතියෙන් පිටවී ගියෙමි. හැම පංතියකම මට හිතවත් ළමුන් කිහිපදෙනෙකු වෙයි. එයින් අයෙකු මාගේම පැමිණ සියල්ල කියනු ඇතැයි මට සිතාණි.

"සර් පන්තිය ආගේ කවදාදී තිබෙන්නේ"

මා කාරයට හේත්තු වී සිටියදී එකා දෙන්නා ඇවිදිත් මගෙන්
වැටුවා.

“මිං ආයේ උගත්තත්තේ නෑ.”

"අපිම තමයි පාඩුව සර"

පරිසරයේ අය සිටින, එහෙත් මම එය සැලකීමට නොහැකිවීමට අවධානය යොමු කරමිනි. මාගේ ස්වභාවයට අනුව මම සිතන්නෙමිනි. මම මගේ ස්වභාවයට අනුව සිතන්නෙමිනි.

මුහුණු මගේ නිත්‍යතාවේ නොවේ, ප්‍රබල කළකිරීමක් මගින් ඇතිවිය.
 එම්, සිද්ධියෙන් මා මෙතරම් අසිරිතයක් පත්ව ඇත්තම් මිදුම්
 කෙතරම් අසරණව ඇත්දැයි මට වටහා ගත හැකිය.

මා පැමිණ සිටියේ ජීවිතයෙහි එක්තරා සංකීර්ණතාවයකට එළඹීමට දැනීම, අද මන්දිලයේ කඳුළු දැන නොදැමුවා සේ පැමිණියේද ප්‍රබල තීරණයක් සම්බන්ධී. ඒ ඡිත්‍රමට සියල්ල කියාදී වෙනවා පැමිටිය, එහෙත් දැන් ඡිත්‍රම නොදැක තිබීමට මට නොහැක, මන්දිලයේ සේම ඡිත්‍රමයේ කඳුළු මා පිස දමිය යුතුමය.

මා. කාරයට නැගී කෙළින්ම සියේ මිදීමෙන් ගෙදරටය.

"මම ආගේ ඉගෙන ගන්න පංතියට එන්න බැරිමෙයි උසර්"

ඇය මගේ දෙසා අද්දර ඇද වැටීම් ඇසුවාය.

"බලමුණා,"

“භෞද්ධ ඉගෙන ගෙන රක්තාවක් කැරන්න මට හිත සර්. ඒත් දන් මං කෙර්මද මේ සමාජයට මුණ දෙන්නෙ. මං ආගේ ගොහොමද පංතියේ සර් කියන දේවල් අතගෙන ඉන්නේ. මං භෞද්ධම් අසරණ වෙලයි ඉන්නේ මට පිහිට වෙන්න”

ඉදිරි මගේ දෙපා කඳුළුවන් දොඩමින් කිටිය. මම නිරුක්තාර වී

අධ්‍යයනය කරමින් සිටින අයට අධ්‍යයන මාර්ගයක් ලෙස භාවිත කළ හැකි වනු ඇත.

ලක්ෂ්‍යයක් තුළින්ම, මන්දි අත්කා නික්මා ඒ තුළින්ම
ගියාය."

"මිදුම් මන්දිට මෙවර කරන්නාද?"

"අපොයි නැ, එයා රත්තරන් ගැනියෙක්, කිසිම දවසක නම්
කරන්නෙතැ, මං කකුල් දෙන අල්ලා විදින්නම්, අපේ එතෙම නම්
කරන්නෙතැ."

"නොලැබෙන මිනිසෙකුට මිදුම් ආදරය කරන්නේ ඇයි?"

මිදුම් යන්නමින් නිකුත්කළාය.

"ආදරය කරන නැමැදියෙක්ම අයිති කර ගන්න බැ කියලා සර්ම
නේද අයිට පංතියේදී කියා දුන්නේ, ආදරය කියන්නේ පරිත්‍යාගයක්,
තණ්ඩාවක් නෙමෙයි, මං ඒ පරිත්‍යාගය කරලයි තියෙන්නේ."

මිදුම්ගේ සිත කවියක් සේ සොදුරුය, සිතුවමක් සේ වර්ණවත්ය,
මම ඇයව දෙන්නීම බදා ගත්තෙමි.

"සර්ට පුළුවන්නම් ඇතින් ඉඳන්, මට ආදරය කරන්න, කොරි
සර්, මට ආදරෙයිද කියලා කවුද දන්නේ"

මගේ සිත ඇවිලී ගිය බවක් අපහැදිලි මගේ ආදරය ඇයට
ප්‍රබෝධයකි.

"මං මිදුම්ට ආදරෙයි"

"නොහික්"

"නිව් මොහොත් ආදරෙයි"

"මන්දි අත්කටත් වැටියෙන"

"ඇයි මාව අසරණ වෙන ප්‍රශ්න කරන්නේ, මන්දි අත්කටත් වැටියෙන
ආදරෙයි, එව්වෙයිනේ."

"නිව් ඒ ඇති."

මිදුම් මොහොත් ගියාය, ඇය යළි පැමිණියේ මගේ සරම් අරගෙනය.

"සර් නානවිද? මං විශේෂ මේ සරමක් දුන් අතාර වෙලා"

"නාමි, මට රස කෝපි එකක් හදන්න"

මම දිය මල යටට වී සිටියේ දවෙන සිත නිවාලන්නටය,
බොහෝ වෙලාවක් යනතුරුම මගේ සිතෙහි කැළඹීම් පහව ගියේ
නැත.

"අපේ සර් එළියට එන්නකෝ."

මිදුම් පිටත සිට කැ ගැසුවාය, පැය තාක්කල් පමණ මා දිය
කෙළිමින් හිඳින්නට ඇතැයි මට සිතුවේ පරිසරය අඳුරු වී තිබූ
වෙයිනි.

"මං ආයේ පංති එන්නේ නැ සර්"

කෝපි කෝප්පය මා අත තබන ගමන්ම මිදුම් කීවාය, මම
ඇගේ මුහුණ දෙස බැලීමි.

"ඒත් මං ඉගෙන ගෙන මේ නරකාදී ජීවිතයෙන් එගොඩ වෙන්න
ආයයි, මට උදව් කරන්න."

"මො මගෙවෙන්නෙතැ මිදුම්, මං මොට උදව් කරන්නම්, මො
ඉගෙන ගන්න, මං කැමැත් ම ඇවිදින්න මොට පාවිච් කියලා දෙන්නම්."

මිදුම් එතෙමේ පැන මගේ දෑත අල්ලා ගත්තාය.

මම මගේ සර්, සර් මටම විතරක් සිංහල කියා දෙද්දී
අපේ ගිවෙස් ලොකු ආවේමිබරයක් ඇති වෙනවා, එතෙකොට සර්
මගේ මිනිසයි."

"පිස්සු කෙල්ලෙක්"

මම ඇගේ නිකටින් අල්ලා සෙලවුණෙමි. සැබෑ යොවනයෙහි වමන්කාරය ඇය සමගම වෙයි. ඒ දහකාරකමට මම බොහෝ සෙයින්ම ඇළුම් කරමි. එය මා සිටියත් කරවයි.

"දූ දොර අවිත්ත"

මිදුම් සමග යහනෙහි වැසිර සිටියදී කවුද කතා කරනු මට ආශ්‍රිත, මම ඇගේ මුහුණ දෙස බැලිමි.

"අම්මා ඇවිදිත්"

මා වඩාත්ම බියපත් වූයේ එවිට මා හැඳ සිටියේ බිහිත් සරම පමණි.

ජීවිතය පමණක්ම ව්‍යාකූල වෙතැයි මම නොසිතුවෙමි. බොහෝ වෙර වීරියෙන් මම ජීවිතය නොවනවා හෝනේ කිසිදු කළෙක මට හෝ මන්දිට දුකක් නොදනනු ඇතැයි සිතීමෙනි. මගේ අතීතය බොහෝ කවුසය. භාණ්ඩාට මට ඉතාතවීමේ සන්තියක් නොතිබුණි. ඒ නැම දෙයක්ම කළේ ලොකු අයියාය. සරසවි සිසුවෙකු ලෙසින් හා ජනප්‍රිය ලේඛකයෙකු ලෙසින් හිස මසවද්දී බිහි කලටට සන්තිය, නිවැරදි අහරත් නොලැබ නිදන්තට නිසි නැතත් නොමැතිව මම ජීවිතය ජය ගනිද්දී මුළු පවුලටම සම ආවේශ්වයක් වීම්. එදා මා ජීවත් කළවුන්ව අද මම ජීවත් කරමි.

එහෙත් අනම්බෙන් වගේ ජීවිතයට මා ජීවිතයේ සොදරා ලෝකය පවුල් කළා යැයි මට සිතේ. යොවනයෙහි, එහෙයින් ඇගේ සොදරා හිඳිමට නොහැකිය. දෙව් දුටුකට පෙණි කරන්නට පාටමි පුරන දෙවිදාවකගේ

මට එයට පයින් ගැසීමට නොහැකිය. එහෙත් දුක් මා හිඳින්නේ අපේ පරපුරෙහි කම කැන කරමිනි, පංති පුරා මගේ අවලම් කම ගැන ගැසු පෝස්ටර් මගේ ප්‍රතිරූපය බිඳ වැටිවන සුරය.

"මං හමුසෙව තමයිවෙන්නමයි හිටියේ"

මිදුම්ගේ මව මට මුල්වරට හමුවූයේ එදිනයි. ඇයද ඉතා ළාබාල පොත්මැති මිදුම් සේම සොදරාය.

"ඉරුවරයෙක් පේලත් මගේට ලැජ්ජා නැති හැටි. ඇයි හමුගේ මගේ දුටු රවට්ටා ගත්තේ. හරිනම් කමුසෙව මේ වයසේ ළමයි ඉන්නෙන්න."

මා සිටියේ ගල් ගිල්ල අයෙකු පරිද්දෙනි. ටිටින් වට මිදුම් දෙස බැලුවේ අනේ මාව පේරපන්න යැයි සිතින් ඉල්ලමිනි.

"අපි විශ්වාසයට ළමයින්ව එවන්නේ. ඒත් ඒ විශ්වාසය මගේලා බිඳිනවා. අනේ මන්දා මේ රටේ පිරිමින්ට මොනවා වෙලාද කියලා."

මම බෙහෙවින්ම අසරණව හිඳියෙමි. එතැනින් පැන දිවිම ඇරන්න කළ හැකි අන් දෙයක් මට වූයේ නැත.

"අම්මේ සර්ට දොස් කියන්නෙතා. මමයි මේ හැම වරදක්ම කළේ. සහන් සර් ඒ විදියේ තරක කෙනෙක් නෙමෙයි. අම්මා කිසි දෙයක් දන්නේ නැතිව බොරුවට මෙකැන කෑ ගහනවා"

මගේ අසරණකම මිදුම්ම වැටහුනා වැනිය.

"මං වැරදි පාලේ ගිය ගැණියෙක්. එක මේ මං කැමති නෑ මගේ දුක් ඒ පාලේ යනවට. නත් මිදුම් වගේ නොදරුවෙක් එක්ක යාම මගේ කෙල්ලට අනාගතයක් හැකි වූණෙත්"

The Reader's Place..

අපි දෙන්නටම අනාගතයක් නැතිවෙනවා. මං මේ නැම වරදක්ම කරන්නේ මගේ කෙල්ලට හොඳ අනාගතයක් හදල දෙන්නයි.”

මිදුම්ගේ මව නැවුණාය. ඇය කී බොහෝ දේවල් සත්‍යයයි. ඇගේ මව පිරිමින් ඇසුරු කළේ තම දියණිය වෙනුවෙන් කියක් හරි සොයා තබන්නටය. මා ඇගේ සිතෙහි වූ සොඳුරු පැතුම් විනාශ කර දමූ බව දන් මට හේරේ.

“ඔහුගේ හිතෙන් කොළකාර කමක් ඇති. ඒත් ඒකට මගේ දුටු අල්ල ගන්නෙපා, කවුරුවත් නොදන්නවට මං හරිම අසරණ ගැණියෙක්. මට තියෙන එකම බලාපොරොත්තුව මිදුම් විතරයි. ඒ හින්දා මගේ කෙල්ලට අම්මක කරන්න. එව්වරයි මට ඔහුගෙන් ඉල්ලන්න තියෙන්නේ.”

මිදුම්ගේ මව මා දුටු ගමන්ම කෝපයට පත්වුවද බිඳෙන් බිඳම ඇය අසරණියක වූවාය. අවසානයේදී සියල්ල නිවේ තබමිනි. එයින් මසිත තදින්ම පෑරී තිබුණි. එහෙත් මම කිසිත් නොකියාම ගෙදරින් පිට වුණෙමි.

කාරයට නැග දොර වසාගත් පසුව මිදුම් දිව ඇවිත් වීදුරුවට තට්ටු කළාය. ඇගේ දෙකම්මුල කළලෙන් තෙත්ව තිබුණි. මම වීදුරුව පහත් කළෙමි.

“මට සමාවෙන්න සර්”

“මායි ඔයාලගෙන් සමාව ඉල්ලන්න”

“සර් වරදක් කරලා නැ”

මම එයට කිසිත්ම නොකිමි. ඇය මිදුම්ගේ සිතට කියමි.

“සර් ආයේමත් මාව බලන්න එන්නේ නැද්ද?”

මගේ මුළු අතට යන්තමින් සිනාවක් ආවා විය යුතුය.

“එහෙම කරන්නේ සර්ට මං නැතිව ඉන්න පුළුවන් හින්දා. ඒත් මට සර් නැතිව ඉන්න බෑ. ඒක මේ ලෝකෙ කවුරුවත්ම දන්නේ නැ. දන්නේ මං විතරයි”

මට මිදුම් කෙරෙහි දුකක් ඇතිවිය.

“මං එන්නමි.”

මම කාරය පණ ගැන්වූයෙමි. සැබැවින්ම මිදුම් එහි තනිකර දමා යෑමට මට සිතුවෙත් නැත. මා අහිමි වූවහෙත් ඇය ඇගේ ජීවිතයට හානියක් කර ගන්නා බව දන් මට තේරුම් ගොස් තිබේ.

මා ගෙදර ගියේ ප්‍රබල පසුකැවීමකින් යුතුවය. නැම දෙයක්ම අවුල්ව තිබුණි. තැවත ජීවිතය සුන්දර කර ගැනීමට කළ යුත්තේ කුමක්දැයි මට නොපත්තේ. මා දන්නා කරමින් කළ හැක්කේ අත් දෙයකි. දෙදෙනෙකුට පෙම් බැඳීම මුළුත්ම අත්කල යුතු වෙයි. එහෙත් එය මා කෙසේ කරන්නද? මන්දිට මම පණ මෙන් ආදරය කළෙමි. ඇයද එසේමය. ඇගේ සිත රිදවීම තරම් වරදක් තවත් නැත. එසේ යැයි සිතා මිදුම් අත්හැරීමට මට නොහැක. ඇයද දන් මගේ ජීවිතයෙහි කොටසකි. ඇයට මගේ අතින් සිදුවූ වැරදි නිවැරදි කර ගැනීමට නම් මා ඇය සමග හිඳිය යුතුමය.

ගෙදර ගිය වේලේ පටන්ම මන්දි මා මග හැරියාය. වෙනදා ඇය මා එන විටම බලා හිඳින්නිය. දිනක පුරා සිදුවූ බොහෝ දේ මා මත පැතිරී සිටියේමය. පසුගිය දිනවල සිට ඇය ඇගේ පුංචි ලෝකයෙහි සුදකලා විම මගේ සිතට මහත්ම වදයක් විය. තබන්නට පවා මට සිතේ. එහෙත් මන්දි ඉදිරියේ මා කෙසේ තබන්නද? යන මෙහෙත් ආවා”

The Reader's Place.

බොහෝ වේලාවකට පසුව මන්දි සිටියා. එය කිවේද ඉවත බලාගෙනය.

"මොකටද?"

"දන්තා. සියාට තමයිවෙන්න. අද හෙට කෝල් එකක් දේව්"

ලලිත් මා කොටු මෙහි පැමිණීම මගේ සිත කළුබලයට පත් කළේය. ඔහු පිළිබඳ මගේ මතකයන් බොහෝ අසුන්දරය. ලලිත් තම ධනය ගැන බොහෝ ආධර්මයට පත්වන්නෙකි. මේ නිසාම දිළිඳුදෙකු වූ මා සමග මන්දි ආදරයෙන් වෙළීම ඔහුට මගේ ලැජ්ජාවක් විය. කිහිපවරක්ම ඔහු මා හමුවට පැමිණ මන්දිට අත්හරින ලෙසින් තර්ජනයද කළේය. වරක් මැරවරයන් යොදා ඔහු මට හතරෙන් කටෙන් ලේ හැලෙන්නට පහර දුන්නේය. තම සොයුරාගේ වඳ හිංසා මැද මන්දි නොසැළී මට ආදරය කළාය. ගෙදර අය අමතක කර හිඟන්නෙකු යැයි හංවඩු ගසා තිබූ මා සමගම එන්නට තීරණය කළාය.

"අයිසාට තොදවම කරනා හිහිත් "

"අපි මොනවා කළාටද?"

මමද කරහිත් කතා කළෙමි.

"අපේ මන්දා"

මන්දි කිසිවක් සඟවයි. ලලිත්ගේ තොදනීම. ඔහු මා සමග සියුම් සිතවා මාද දුන් ධනවතෙකු වූ හෙයිනි. ඔහු නිසාම මම ඔහු අගය නොකරමි.
"කෑම ලැහැසිනි"

මා මුහුණ කට සෝදාගෙන කාමරයට පැමිණි විටදී මන්දි සිටියා

"කම. මට හරි බඩහිනයි"

සැබැවින්ම මට බඩහින්නක් තිබුණේ නැත. සිතෙහි වූ වැරදිකාර හැඟීම නිසා මට මන්දිට සමීප වීමට උවමනා විය. ඒ නිසාම මම බොරුවට බඩහිනි යැයි කීවෙමි.

"මං කන්නෑ මයා කන්න"

මගේ සිතට දකුණේ පුදුමාකාර දුකකි. ඇය මා හුදකලා කිරීමට වෙර දරන්නීය. මගෙන් ඇත්ම හිඳින්නීය. ඒ වෙන්වීම මට දරාගත නොහැකිය. ඇය මගෙන් පළි ගැනීමට මෙතරම්ම වෙර දරන්නේ ඒදුම් පිළිබඳව දනගැනීමෙන්දෝ යන්න මට සිතා ගත නොහැකිය. මම තනිවම කෑම මේසයට ගියෙමි. එය බොහෝ නිහර්ගය. බිත්ති හා පොල්සම්බලයක් පමණක් තිබුණි. වෙහෙසි ගෙදර පැමිණෙන මට මෙයට වඩා රසට කෑම හදයි. අද එසේ නොකලේ මගේ වපලකම් දන ගැනීමෙන්ම විය යුතුය. එනිසා සිතට ඇති වූ දුක අපමණය. ඊහෙයින් මම කෑම නොකෑවෙමි. බදුන් ටික යත්තම වසා දමා කාමරයට පැමිණියෙමි. එවිට මන්දි සිටියේ හඩමිනි. මා දුටු සැණින්ම ඇය සිත කොට්ටය තුළ සඟවා ගත්තාය.

"ඇයි මයා අවන්නේ."

මගෙන් මන්දි දුන්නේ නොදන්නාය.

මගේ වරදක් වෙලා. ඇයි මන්දි මට මෙතෙම කරන්නේ. මගෙන් වරදක් වෙලා තම මට කියන්න."

මම මන්දිගේ හිස අතගාමින් කීවෙමි. ඇගේ ගෙන හැඩවීමේ වෙරට සරම මම දනිමි. ඇගේ සිත මලකි. එය හැළීම පවකි. මම

ඇගේ හිස අතහැරවෙමි. ඇය මගේ අත පසෙකට තර දමුවාය. එයින් මම බොහෝ අතරණ වීමි.

"මට නිදහසේ ඉන්න දෙන්න"

රෝගිව සිටියදී පවා ඇය මට එවැනි දේ කියා නැත. නිබදවම මගේ උණුසුම් පැතුටිය.

බොහෝවේලාවක් නිහඩව සිටියදී හෙය සිතුව තද කරනු ඇතිණි. එහෙත් ඇයට යෑමට තරම් ශක්තියක් සිවුසේ නැත. ඒ නිසාම සිතුව තාද වන්නට තැර පබා මම නිසොල්මනේ සිටියමි. මදවේලාවකින් මන්දි නැගිට ගොස් දොර හැරියාය. මම පැමිණියේ කඩුදයි විමසිලිමත්ව සිටියෙමි.

"අන්න මිදුම් ඇවිත් පියා හම්බවෙන්න"

විසල් සුසුමක් පිටවිය.

"මොකටද? ඇවිත් කියෙන්නේ"

"මං කොහොමද දන්නේ. මං එයාගෙන් ඕවා අහන්න ගියේ නෑ"

මන්දි යළිත් වැතුරුණාය. මම සාලයට ගියෙමි. මිදුම් ඇසුම් බැගයක්ද රැගෙන පුටුවක ඉඳගෙන සිටියාය. මිදුම් දැනීමට සාලයට යෑමට මගේ සිත මට ඉඩ නොදුන්නේය. එයින් එයා බොහෝ සිත් යහපෙනෙහි වැටීරි. හිදිමද අනුවණ කමණි.

එවිට මන්දි මා ගැන සැක සිතනු ඇතිණි. මන්දි දෙකුත් වරක්ම මදෙස බලනුද හැකිය.

"අර මමයා සාලේ"

මන්දි කිවේ සැරෙන් මෙනි. එහෙයින් මම සාලයට ගියෙමි. මිදුම් සිටියේ හඩමිනි ඇගේ උකුළු මත පාර්සලයක් විය. ඒ ඇගේ ඇඳුම් යැයි මම අනුමාන කළෙමි. ඉවෙන් මෙන් කරදරයක සලකුණක් මට වැටහුණි.

"මට ගෙදර ඉන්න බෑ සර්"

මා දුටු සැනින්ම ඇය කිවේ හඩමිනි. කිසිවක් ඉවසීමේ පුරුද්දක් මිදුම්ට නොවීම ගැන මම කණගාටු වීමි. ඇය නිසා මා කරදරයට පත්වූයේ එහෙයිනි. ඇය දිගටම ඇසුවාය. කළුළු පිසළන්නට ඇයට ළංවීමේ අවසරයක් මට නැත.

"අම්මත් එක්ක රණ්ඩු උතාද?"

"හව්"

"ඇයි ඒ"...."

මා ඇසුමේ අනුවණ ප්‍රශ්නයක් බව මට වැටහි ගියේ ඇය මදෙස අමුතු බැල්මක් හෙළි විටදීය. ඒ බැල්ම දඟකාර විය. හරිම සුන්දරය. එහෙයින් මේ පුංචි සොරකම සුන්දරය යැයි මට සිතුවණි. යොවනයේදී සෑමට නොරෙන් ආදරය කරද්දීද මේ අයුරින් වින්දනයක් ලැබුවා මට මතකය. දැඩින් ඉරියව් වලින් ආදරය පාන විටදී එය බොහෝ සුන්දරය.

"මන්දි අත්තා ගත්"

නිහඩව සිටිමට නොහැකි නිසාදෝ මිදුම් ඇසුවාය. මාගේ සිතට මාගේ සිතට සනීපමදි වගේ"

මිදුම් නැගිට තරයට ගියාය. මම සාලයෙහි නතර වූයෙමි. නැතහොත් සිටිනු ලබන සිටිනු ලබන දෙදෙනෙකු විලසින් හිදීමට මිදුම්ටත්

මටත් සිදුවිය. ආදරය කරද්දී ඌ නොවී ඇතිත් හිඳීම සිතට දැනති. මට ඇතිවී ඇත්තෙ එයයි. මිදුම් අඩුද්දී ඇගේ කණු ඇතිවී තුටුගත් පිසලීමට මට අවශ්‍යය. ඇගේ මුදු දැන අල්වා ගෙන සැනසීමට මට උවමනාය. එහෙත් එවැනි දෙයකට මම කෙසේ ඌ වන්නද?

"අම්මලාට විරුද්ධව කිසිම දෙයක් කරන්නෙපා නංයි. එහෙම වුණොත් කවදා හරි සියාටමයි දුක්විදින්න පවත්නේ. පේත් තැද්ද? මට සිද්ධ වෙලා තියෙන දේ."

මන්දි එය කියන්නට ඇත්තේ මට ඇසෙන්නටය. ඇය මා සමග ආවේද ගෙදර සියල්ලන්ම එවෙයි වූ මොහොතකය.

"මොකද? වෙලා තියෙන්නේ."

කිසිත් නොදන්නෙකු ලෙසින් මම ඇසිමි. එසේ කරන්නට මා ප්‍රමල ආයාසයක් දරිය යුතුය.

"අම්මත් එක්ක තරහා වෙලා ඇවිදිත්. ආපේ ගෙදර යන්න බෑ කියන්නේ."

"එහෙම කරලා කොහොමද? එතකොට අම්මා තනියෙන්. තරුණ වයසෙදී ඔහොම දේවල් හිතෙනවා තමයි. ඒත් කළබල වෙන්න නරකයි. තේකක් කාරිය සිලා වුදානම් වෙන්න. මං අම්මාට අවවාද කරලා යාළු කරලා දෙන්නම්."

මිදුම් මදෙස බලා සිටියේ විමසීමක්. ඒ සිටිය මා සිටි පුරුදු ආදරණීය බව අමතක කර ඇති බව මා සිතුවාය. එහෙත් මිදුම් වෙතින් සිය ලක්ෂණ ඉල්ලුවෙමි. මගේ දෙසිති වර්තය වටා මම සිටියෙමි. මම මම දකිමි. එසේ කෙළෙස හැසිරෙන්නද? මන්දි දන්නේ නැත.

පමණි. මිදුම් යළිත් අඩන්නට වුවාය. මා කතා කළ ස්වරය සැර වැඩි වුවා දැයි මම නොදනිමි. මා කසර මිනිසෙකු යැයි නොසිතා මගේ අසරණකම ඇයට වැටෙන්නා යැයි මා දෙවියන්ගෙන් ඉල්ලන්නට ද ඇත.

"ඒ ළමයාට සැර කරන්න එපා. එයා මෙහෙ හිටපුදෙන්. ඔයා වෙලාවක හිඟින් අම්මත් එක්ක කතා කරලා එයාට හේරුම් කරලා දෙන්න. එතකොට බැරියැ මිදුම්ට ගෙදර යන්න. පරි", මං ආසා තැ මිදුම් අඩන්නට දකින්න. මම මේ පුංචි හුරකල් කෙල්ලට හරි ආදරෙයි නේ."

මන්දි මිදුම්ව තුරුළු කරගෙන ඇගේ හිස සිස ගන්නාය. එය දකින්න මගේ තද කැස්ම පිටතට ඇසෙන තරමින්ම වේගවත් විය. මවුන් අද්දර සිටීමට නොහැකි වූ හෙයින් මම කාමරයෙන් පිටව යෑමට සිතුවෙමි.

"මට සමාවෙන්න සර්. මං කරදරයක් නම් වෙන කොහොත් හරි යන්නම්. මං දන්නවා මං මෙහෙ ඉන්නවාට සර් අකමැති වීන්හිය. සර් මට මේ ගෙදර වැඩකාරියක් වීදිනට හරි ඉන්න දෙන්න."

කාමරයෙන් පිටවීමට සැරසෙද්දී මිදුම් මගේ අප්පා අද්දර ඇද වැටුණාය. ඇගේ කණුළින් මා දෙපා දොවමින් කී දේ මගේ දෙනෙත් පුපුරුවන්ට සමත් විය. ඇය කතා කළේ නැහෙන හදෙකි. ඇයට උවමනා වී ඇත්තේ මගේ අද්දරම හිඳීමටය.

The Reader's Place..

"මිදුම් හැමදාම හරි මෙහෙ ඉන්න. මං ආසයි නංගි ඔයාට. ඔයා හරි රත්තරන් තිත්ත තියෙන කෙල්ලෙක්. හිතුවත්තාර වෙන්න එපා නංගි. කළබලවෙලා බැ. ඇණු උණාම ඉවසන්න ඕනෑ. ඔයා හොඳට ඉගෙනගෙන හොඳ රස්සාවක් කරන්න. ඔයාට ආදරය කරන රත්තරන් මනුස්සයෙක් ඔයාට ලැබෙව්"

මගේ දෙපා වැළඳ සිටි මිදුම් ව ඇය ඉවත් කර ගත්තේ එසේ කියමිනි.

මට මා පිළිබඳවම ඇති වී තිබෙන්නේ ආත්මානුකම්පාවකි. මා රචිතයන් කවරෙක්දැයි පැහැදිලි නොවේ. මන්දී හෝ මිදුම්වද? නොමැති නම් මාවමද?

"එන්න නංගිට මං ලස්සන කාමරයක් දෙන්න."

මන්දී මිදුම්ව කැඳවාගෙන ගියේ අසල්වැසි කාමරයටය. අප එය වෙන්කර තිබුණේ අමුත්තන් ආ විටදී දෙන්නටය. එහෙයින් මාගේ කන්තෝරු කාමරය වූයේ එයමය. එය පුංචි කලාශාරයක් ලෙසින් මම සකසා තිබුණි. කාමරයෙහි කොණක පුවි දිය ඇල්ලක් සාදා ඒ අද්දරින්ම හාත්පසිවුවක් තබා තිබුණි. ඒ මට පොත් කියවන්නටය. ඇඳ අද්දරම විශාල කළ මන්දීන් මාත් පුවරුවලියේදී ගත් ඡායාරූපයක් තබා තිබුණි.

"නංගි මේක අපේ අමුත්තන්ගේ කාමරය. රත්තරන් තිත්ත තියෙන කෙල්ලෙක් හරි රත්තරන් තිත්ත තියෙන කෙල්ලෙක්. මාගේ කන්තෝරු කාමරය වූයේ එයමය. එය පුංචි කලාශාරයක් ලෙසින් මම සකසා තිබුණි. කාමරයෙහි කොණක පුවි දිය ඇල්ලක් සාදා ඒ අද්දරින්ම හාත්පසිවුවක් තබා තිබුණි. ඒ මට පොත් කියවන්නටය. ඇඳ අද්දරම විශාල කළ මන්දීන් මාත් පුවරුවලියේදී ගත් ඡායාරූපයක් තබා තිබුණි."

මිදුම් මදෙක ඇස් කොණකින් බැලුවා. එහෙයින් මාගේ කන්තෝරු කාමරය වූයේ එයමය. එය පුංචි කලාශාරයක් ලෙසින් මම සකසා තිබුණි. කාමරයෙහි කොණක පුවි දිය ඇල්ලක් සාදා ඒ අද්දරින්ම හාත්පසිවුවක් තබා තිබුණි. ඒ මට පොත් කියවන්නටය. ඇඳ අද්දරම විශාල කළ මන්දීන් මාත් පුවරුවලියේදී ගත් ඡායාරූපයක් තබා තිබුණි."

දින දෙකේදීම ඇය මේ කාමරය පුරාම දිව ඇවිද ගියේ සිටිල්ලියක ලෙසිනි.

"මං අක්කිලාට සතුට නොපු කෙනෙක්ද? එහෙම නැත්නම් කරදර කරලා අඩවන්න ආපු කෙනෙක්ද? මන්දා. අක්කි මය තරම් මට ආදරය වෙද්දී මට හරියට බය හිතෙනවා. මට ආදරය කරපු කිසිම කෙනෙක් හැමදාම මගේ ළඟ උන්නේ නැහැ. මගේ කාන්ති මට නූතාක් ආදරේ ඇති. ඒත් මං කවදාවත් එයාට දකලා නැ. ඒ හින්දා මට ආදරය කරන්න එපා. ඒක මට දරාගන්න බැරිවෙව්."

මිදුම්ගේ හදවතෙහි කම්පනය මට ඇසේ. ඇය කියන්නේ කුමක්දැයි මට වැටහේ. මගේ ජීවිතයෙහි කොටස් කාරියක වන්නට ඇය අනිවාර්යයෙන්ම මන්දීව රිදවිය යුතුය. මිදුම් මෙහි නතර වුවහොත් මවත් ඇයටත් මැරී මැරී ජීවත් වීමට සිදුවන බව මට හැඟේ.

රාත්‍රීය බියකරු ලෙසින්ම නිහඩය. හින් පොදු වැස්සක් පමණක් පිටතින් වැටේ. මහ පොළොව එයින් කෙමෙන්තට ඇත. ගහ කොළද සිතලවී ඇතුළුව සැක නැත. සුළඟද සිතලය. එහෙත් මගේ හදවතෙහි ඇති ගින්න බුර බුරා නගී. එය සමවා ගත නොහැකිය. මගේ සිත දෙකැතකය. අහල් ගමේ බිත්තියකින් වෙන්වීමකින් පමණක් මගේ ආදර සිත් දෙක වෙන්වී තිබේ. දෙදෙනාම ඇතුළතින් හඬන හඬ මට ඇසෙන තරම්ය. මන්දීද මිදුම්ද යන්න දෙකක සුසුම් හෙලන බව මම දනිමි.

"නංගි මේක අපේ අමුත්තන්ගේ කාමරය. රත්තරන් තිත්ත තියෙන කෙල්ලෙක් හරි රත්තරන් තිත්ත තියෙන කෙල්ලෙක්. මාගේ කන්තෝරු කාමරය වූයේ එයමය. එය පුංචි කලාශාරයක් ලෙසින් මම සකසා තිබුණි. කාමරයෙහි කොණක පුවි දිය ඇල්ලක් සාදා ඒ අද්දරින්ම හාත්පසිවුවක් තබා තිබුණි. ඒ මට පොත් කියවන්නටය. ඇඳ අද්දරම විශාල කළ මන්දීන් මාත් පුවරුවලියේදී ගත් ඡායාරූපයක් තබා තිබුණි."

මිදුම් මදෙක ඇස් කොණකින් බැලුවා. එහෙයින් මාගේ කන්තෝරු කාමරය වූයේ එයමය. එය පුංචි කලාශාරයක් ලෙසින් මම සකසා තිබුණි. කාමරයෙහි කොණක පුවි දිය ඇල්ලක් සාදා ඒ අද්දරින්ම හාත්පසිවුවක් තබා තිබුණි. ඒ මට පොත් කියවන්නටය. ඇඳ අද්දරම විශාල කළ මන්දීන් මාත් පුවරුවලියේදී ගත් ඡායාරූපයක් තබා තිබුණි."

මිදුම් මදෙක ඇස් කොණකින් බැලුවා. එහෙයින් මාගේ කන්තෝරු කාමරය වූයේ එයමය. එය පුංචි කලාශාරයක් ලෙසින් මම සකසා තිබුණි. කාමරයෙහි කොණක පුවි දිය ඇල්ලක් සාදා ඒ අද්දරින්ම හාත්පසිවුවක් තබා තිබුණි. ඒ මට පොත් කියවන්නටය. ඇඳ අද්දරම විශාල කළ මන්දීන් මාත් පුවරුවලියේදී ගත් ඡායාරූපයක් තබා තිබුණි."

මං වගේ ලෙඩෙක් හික්දා ඔයාගේ සතුට තැනි පෙනවා. බලන්
ඉන්න මට බෑ. මං මැරිලාවක් යනවා නම්”

කම්මැලිකමට කැරකෙන විදුලිසංඛාව දෙස බලමින්ම මන්දි
කිවියා, ආගේ දෙකම්මල කැළින් පෙරී ගියේය.

“සියා ආපස් අහනිව වෙන්නා මිනදි, සියා දුක්වෙන්නා එතා.”

මියා මට කිසිම දවසක කරදරයක් කියලා හිතන්නේ නෑ. ඇයි එහෙම හිතලා බොරුවට වච්ඡලෙන්නේ.

ඇය සෙමි මගේ ඇත් ද කළුලින් පෙහි තිබේ.

"මෙය ඇත්තයිද යන්න"

මමත් හදවතේ කම්පනය දෙකුණු වෙනකුණ විය. ඇය මමත් දැන
දෙය බිලාගෙනම මමත් අතකින් අල්ලාගෙන සිටියාය.

"මිය ඇත්තමිද? සහන්, මියා නාමින් මට් ඇදලෙයිද?"

මන්දි ඒ ප්‍රස්තාපයේ මගෙන් යළිත් ඇසුරිය. මගේ සිතට ඇතුළු වූ දක තිගන්ට මැරී තරමය.

“මං හැමදාමත් ඔයාට් ආදරෙයි.”

මා එසේ කීවිදී ඇත් පියාගෙන උන්නාය. මට ඇය කෙරෙහි ඇති මුළු අපමණ සතුටකි. මා හෙමිහිට පහතට ඇතට සිට ගත්තෙමි. ඇගේ මුට කවමින් සුවදය. එදාසේම සුවදය. හෙමිහිට මා හිස එසව්දී ඇය මගේ හිස වටා දැමූයේ මම සිට ගන්නාට කෙළින්ම ඇය දෙස බලා හිඳී ඇසේ කට ඇනෙන්නාසේය.

"මට ආදරෙයි කියනු මේ කවිත්ම ආදරෙයි කියනු ආදරය කියන්නෙහො. ආදරය

මන්දී කිවේ මහේ දෙසනාළුව දැනලී තබමිනි. ඇය කිසි දෙයෙහි බොහෝ අරුතක් මම දකිමි. හිමත් ගැහැණියක ලෙසින් අනුරාහි විය නොහැකි බව දන් ඇසිනාමි. ක්‍රමයෙන් මන්දී එයින් පසුබසින්නේ නිදී, සමහර විටෙක ඇය මට කියන්නේ ආදරයෙන් නොරහි ගැහැණියක දුටු කුරු ගැනීමට අවසරයක් ඇති බව විමස ද හැකිය. එනමත් ආදරයෙන් නොරහි බැලීමත් ඇත්තේ නොහේද?

“ආදම් මට හොඳයිම අමාරුයි. මාගෙයි කියලත් මට හිතෙනවා. හුස්ම ගන්න බැවකම චිතරත්න හොටෙයි ආදම් මගේ පසුවත් වියදනවා. ටේබලගේ කිසිම දවසක මේ තරම් බරක් මගේ පසුවට දැනිලා නෑ. ආදම් මගේ පසුව හරිම බරයි. මේ වගේ මගේ පසුව බරවුණා ඔයා මට ඉස්සෙල්ලාම ආදගෙයි කියලා කියනු දවසක්. ඒත් වේදනාවක් තිබුණේ නෑ. ආදම් පසුවේ බරයි. වේදනාවයි මදක්ම. මාගෙම ආදරය අතිමවෙයි කියලත් මට වෙලාවකට හිතෙනවා යහන්.”

“කළුදැවින් එතෙම වෙත්තේ තෑ, ලෙස් ලොත්ත, එතෙතොට
නිත්තු යාවි”

මහදිගේ පමණක් නොව මහේ ළඟදී බරකින් පිරී ඇත. එය කැනැල්ල කර ගන්නට නම් එය අවංක විය යුතුය. එහෙත් මම දැන් අකමැත්තෙන් හෝ වංක වීමට සිදුව තිබේ.

[illegible]

ജാതികൾ : സാമീയ കിന്ദ ഡി കേമിങ് കൗൺസൽ ലോഡൻ

"එදිරිපසට බොහෝමා එයා පොයාට දිලා, තිංසන බෙත් සැරයි"

The Reader's
Place..

"කමක් තෑ හැමදාම මොනවට වඩා එක දවසකින් බිලා හැමදෙයක්ම ඉවරවෙනවා නම් මම ආසයි."

මන්දි වේත් පෙනි දෙකක්ම කවේ හලා ගන්නා විය යුතුය. එතුරු උතුරක් බිටු ඇය මා අද්දරින් වැනිර පොරොන්ගෙයෙහි සැකට හිමේ "ඉඩ නයිට්" යැයි කියමිනි.

වැස්ස වැඩිවී තිබේ ජනෙල් විදුරුව මතට වැසී බිඳ සට සට ගා වැටෙයි. මගේ හදවතේ ගැස්ම මට ඇසෙන්නේ එසේමය. මටද මත් පෙත්තක් බි සැප නින්දකට යාමට පිගේ. එසෙත් එය විකල්පය නොවේ. මිදුම් තනි ගෙඩාල් බිත්තියකින් පමණක් ඇත්ව හිඳ සුසුම් හෙළනු නොඅණුමානය. ඇයට සුට නින්දක් ලබා නොදී මා කනිට නිදන්නේ කෙළෙසින්ද?

මොහොතකින් මන්දි සුට නින්දකට වැටුණි. පමණට වඩා නිදිපෙනි ගැනීමෙන් සිදු වූ ප්‍රතික්‍රියාවක ප්‍රතිඵලය වීමට ඉඩ තිබේ. මම යහනින් නැගිට යන්නේ සොරකු ලෙසිනි.

"මිදුම් මයා නිදිද?"

මම අසල්වැසි කාමරයට ගිහින මිදුමගේ හිස අතගැවෙමි.

"මට නින්ද යන්නේ නෑ. මං හරිම පරිකාරියක් සර. මං කොහොමද සර මේ පුටි බිත්තියෙන් ඊරි සර්පත්තේ වෙත්වෙලා ඉන්නේ. මට මන්දි අක්කට ඉරිසියා කරන්නා වියනවටි."

එම නතරමායිමේ ඇත්තේද ගැටළු හා අසාධකයන් ඇයට යන ගමනක සුසුම් පමණි.

"මේ අසායෙන් මාව බේර ගන්න සර. මොන වේදනයම සර වෙනුවෙන් කැප කළා. ඒක සර කොහොමද මාව මේ විදිපටි"

සිරකාරියක් කරලා සර්ද නැතුව ඉන්නේ කියලා මට හිතාගන්න බෑ. සර ලයපු දේවල් කියවද්දී සර කියන දේවල් අහගෙන ඉද්දි මං දකපු රාජකුමාරයා දත් ගෝ සර. මගේ ජීවිතයට සතුටක් දෙන්න මීට වැඩිය ලස්සන ජීවිතයක් මට දෙන්න."

මම සුසුමක් හෙළිමි. ජීවිතය මෙතරම් අසුන්දරද?

යාබද කාමරයේ සුසුම් අතර මා කොයි තරම් කාලයක් කැවෙයිද? මට සිතන්නට ඇත්තේ එක් දෙයක් පමණක්ද? යන්න මම නොදනිමි. මන්දිගේ නින්ද සදාකාලික වෙයි නම් හෝ මිදුම් හෙට පාන්දරින් කොහේ හෝ පළා යයි නම් හෝ මට හෙට පායන හිරු දකින්නට නොලැබෙයි නම් හෝ සියල්ල සතුටෙන් විසදෙනු ඇත.

සඳ අවදි වුයේ මධ්‍යම රාත්‍රියේදීය. වැසි වළාවට වැසුණු ඇය මැදියමේදී හිනාහුණාය. සඳයේ කාමරයටද ගලා ආයේය. සුන්දරත්වය පිරී ගිය ලොවක කදුළු පිස දමා මිදුම් මා තුරුළුව වී හිදියාය.

"හැමදාම මෙහෙම ඉන්න ඇත්නම්"

මිදුම් තම සිත දිගහැරියාය. ඇයට සදාකාලිකවම ඇති ගැටළුව එයයි. මන්දිට ඇත්තේ මා අභිමිච්ඡම බියය. මේ ගැටළුව හා බිය එකවරටම තුරන් කළ නොහැකිය. ආදරය අසුන්දර වන්නේ මෙවන් විටකය.

මා සැකට මිදුම් මා බිටු බිටු වෙයි. නැත්නම් අපිට මේ දේවල් කරදරයක් නැතිව විසදගන්න හිටුණා."

මං කළබල නෑ සර. ආදරය හින්දා මට හැම දෙයක්ම අමතක වෙයි. මට බැන්නා නම් මං ඉවසනවා. එයා මට කිසිම

The Reader's Place

"වෙන්නැති."

"මට හිතෙනවා ගෙදර ගිහින් ටික දවසක් තවකින්න."

මම කියපත් වීම්. මා සමග හිතුවකයට ආ දා ඉඳලම මන්දි ගෙදර යාමට එතරම් උනන්දුවක් නොගන්නාය. ඒ එම ගෙදර පරිසරය මගේ සිතට ප්‍රිය නොවූ හෙයිනි. මට අගෞරවයක් වනු දැකීමට ප්‍රිය නොවූ නිසා ආය ගෙදර ගියේ සිංහල අලුත් අවුරුද්දට පමණි. කොමැති තම් විශේෂිත උවමනාවකට පමණි.

"ගෙදර ගියත් වැඩක් වෙන්නේ නැතේ."

අම්මයි තාත්තයි ළඟට ගියොත් හිතේ කියෙන කළබලගනිය අඩුවේවි. එතකොට මං එන්නම්"

මම නිරුක්තර වීම්. මන්දි කියන්නේ කුමක් ගැනද මට සිතාගත නැතිය. මිදුම් සමග ඇති මගේ නොරිසි සෙතෙතස ආය වටහා ගෙන තමාරය.

"සියා ගිහින් කොහොමද? අර ළමයන් මෙතෙ ඉද්දි. ටික දවසකින් එයා ගෙදර යාවි. එතකන්වත් ඉන්න."

"එයා හිටියට කමක් නෑ. මිදුම්ට යන්න කියන්න බෑ. මං යන්නං"

මන්දි එයින් අදහස් කළේ අප දෙදෙනා අතර සම්බන්ධයක් තිබෙන බව නොදන්නා කමද? නැතිනම් මිදුම්ට මා සමග ගිද්මට ඉඩදී ආය වෙන්ව යාමටද?

x x x x x

The Reader's Place..

<http://e-pusthokalaya.blogspot.com/>

අදි පංති ඇත්තේ ගම්පහය. එහෙයින් හිමිදිරියෙන්ම යායුතුය.

"මං යන්නම්"

මම මන්දිව සිට ගනිමින් කීවෙමි.

"මට නින්ද ගියේ පාන්දර. මොට තේකක්වත් මං හදල දුන්නේ නැතේ. ඉන්න මං වත්හාලා තේ හදලා දෙන්නම්"

"මත් නැහැ."

ආය මදෙස එක එල්ලයේ බැලුවේ නැත. මාද එසේමය. මා ගමන් ඇරඹුවේ බලවත් සිත් කැපුලෙනි. මන්දි සමග වීවාන වූදා පටන්ම මට හිමිදිරිය යන තේ කෝප්පය වැරදුනේ නැත. මා අවදිවන්නට පෙර මන්දි එය සකස් කර යහන අද්දරම තබන්නිය. ඒ සමගම උණේ සත්තට ඉදිආල්පත් ගත් බට්ටි ගැ පාත් පෙති ඉසවුම් කළේ මිදුම් හැම බඳුනෙහි තැන්පත් කර කාටයෙහි දමීම ඇතුළු සියලුම අද ඒ සියල්ලම අහිමිවුවා සේය.

"අහන්"

පංතිය අද්දර කාරය නවත්වද්දීම මිතුරු ගුරුවරයෙක් මට කතා කළේය.

"උඹ කැන්ටිම දිනාද යන්නේ."

"ඔව්"

"යං මටත් හරිම බවහිනිනි"

"කෝ අද උගේද උඹට කැම උඩුගේ නැද්ද? උඹ කඩවලින් කතා මිනිසෙක්කැ"

මගේ උගේ කැම වෙල මන්දි සකස් කරගෙන විත්තිය යැමම දැනි. ගුරුවරුන් පමණක් ම නොව එය සමහර සිසුන් පවා දැනි. අද කැන්ටිමෙන් කැමට සිදුවීම ගැන මගේ සිතෙහි ඇති වූයේ උෆ්ආවකි.

"මොකක්ද ඔං උඹ දාගත්තු ලෙඩේ"

ඔහු ඇසූ දෙයට දීමට පිළිතුරක් මට නොවීය.

"උඹට ඔය වැඩේ කොට්ටර අසුරුවට කරගන්න තිබුණද? උඹට ගෙදරත් අමතක වෙන තත්ත්වයක් ආවනේ. ඒ තිස්සේ ඒකිව කාලයක් දාගෙන යන්නයි. උඹට එකපාරටම මොකද? වුණේ. පංතිවල ළමයි ඕව අහලා මටත් එව එවනවා. උඹත් කෝන්ට්ලනා ඒ වැඩෙන්."

"ඒ කිසිදෙයක් මං හිතලා කළ දේව්. හිතේ ඒකිව එහෙම ආදරයක් තිබුණේ නැති ආකාරයට පැත්තටයි සිද්ධ වුණේ"

"දං කෝ ඒකි. පංති එන්නේ නැද්ද?"

"අපෙ ගෙදර."

"ඇ. දන් ඒ කෙල්ලත් උඹලාගේ ගෙදරද කියාගෙන ඉන්නේ."

"මන්දි දන් මේ හැමදෙයක්ම දැනගෙන ඇති. ඒක තමයි කවදාවත් නැතිව උඹට අද කැමත් නැත්තේ"

"ඔව්. මිදුම් ගෙදරින් තරතවෙලා එහෙ ආවා. මන්දිටත් හැම දෙයක්ම තේට්ලයි කියෙන්නේ. මට දන් ජීවිකයක් එපා වෙලා. වෙලාවකට මට හිතෙනවා කොහේ හරි ගිහින් ජීවිතය නැති කර ගන්න"

"කළඹල වෙන්න එපා. හැමදෙයක්ම ඉටියාගෙන හිටපත්. උඹ සංවේදී මිනිසෙක්. උඹට මේ විදියේ දෙයකට හුණුණ දෙන්න අමාරු විත්තිය මං දන්නවා. ඒත් වරද උඹ අහෙන්නේ. කළඹල නොවී හිටපං"

ඔහු මට ආදරයෙන් කිය. මම එයට හිතාහුණා පමණි. දෙදෙනා වෙන්ව පංති වලට යෑමටද කාලය පැමිණ තිබුණි.

"මන්නම් මං ඇවිදිත් මන්දිට කතා කරන්නම්"

වෙන්ව යාමට පෙර ඔහු කිය.

"එපා මං මේ හැම දෙයක්ම විසඳාගන්නම්."

ඔහු වෙන්ව ගිය කසුව මම පංතියට ගියෙමි. ඒ සමගම මවෙක කුඩා වට ලො එන්නට විය. ඒ සියල්ලෙහිම වූයේද මිදුම් පිළිබඳවය. මන්දිට මන්දිට ගත් හැලවීමට මගක් කල්පනා කරමින් මම

"කහන් කරම හම්බවෙන්න කවුද මහත්තයෙක් ඇවිදිත්."

මගේ මතු ඇවිදිත් මට කීවේය. පංතියෙහි කරන්නට වැඩක් දක් මම කාර්යාලය වෙත ගියෙමි. මා හමුවන්නට පැමිණ සිටියේ

The Reader's Place..

මන්දිගේ අයියාය. ඔහු දුටු පැතිත්ම මසිත බියකින් පෙළුණි. කොළඹ සිටින ඔහු ගම්පහට පැමිණ මා හමුවන්නේ ලොකු උවමනාවකට බව මට ඉවෙන් මෙන් තේරුණි.

“මං තංගිව ගෙදර එක්කගෙන යනවා. ගැණු දෙන්නෙක් එක්ක තමුසෙට ජීවත්වෙන්න ඉඩ දෙන්න මට බෑ”

ඔහුගේ කාරයෙහි මා හිඳ ගනිත්ම ඔහු කීවේය.

“මන්දිට මගෙන් කිසිම වරදක් වෙලා නෑ”

“සහන් තමුසෙ බඩා වෙන්න හදනවද? තමුසෙ පංතියක ගැණු ළමයෙක් අමාරුවේ දාලා තියෙනවා. තමුසෙ දන් මුළු රටම ලැජ්ජාවෙලයි තියෙන්නේ. තංගිට මිනිස්සු වෙලිගෝන් කරලා මේ දේවල් කියනවා. තමුසෙ ඒක දන්නේ නැතිව ඇති. අපේ ගෙදරටත් වෙලිගෝන් කරනවා. මං තමුසෙට මුල ඉඳං පිරුද්ධ වුනේ තමුසෙ මේ ජාතියේ මිනිසෙක් කියලා මට තේරුණු හින්දයි. තංගිටත් මං කීව්වා. තමුසෙ වගේ හිඟන්නෙක් එක්ක යද්දී කවදා හරි අමාරුවේ වැටෙනවා කියලා. හම් දුන් බහිනවා මගේ කාරෙකෙන්. මං ආවේ තංගිව එක්කගෙන යනවා කියලා තමුසෙට කියන්නයි. තමුසෙ ඒ පැත්තේ එන්නෙපා.”

ලලිත් කාරය පණ ගැන්වීය. එහෙයින් මං ආසන්න වූවිමි. මට කතා කරන්නට වත් ඔහු ඉඩ දුන්නේ නැත. ඔහු තමාගේ මාමරයට ගියේ නිසාම හිඟන්නා කියාය. මම බොහෝ අසරණ වූවිමි.

පංතියද අතරමග තතර කර දමා ඉක්මණින් මංගලාපොළා ගෙදර දිව යෑමටය. මන්දි ගෙදරින් පිටත්වීමට මාගේ යැමටය.

“ආයි? අද කළින් ආවේ.”

මන්දි ගෙදර සිටියාය. ඇය සුපුරුදු පරිදිම ආදරයෙන් කතා බහ කළාය.

“මං බය උනා මයා ගෙදර ගිහිං කියලා. අයියා ඇවිදින් මට හිඟන්නා කියලා බැන්නා. මයාවත් ගෙදර එක්කගෙන යනවා කීව්වා. මට මයා නැතිව ඉන්න බෑ මන්දි”

මම කුඩා දරුවෙකු ලෙසින් ඇගේ ළය මත හිස හොවා ගත්තෙමි. ඇය මගේ හිස අතගැව්වාය. ඒ සමගම ඇය ඉතිහසනු මට ඇසිණ.

“මට ගෙදර යන්නමයි හිතෙන්නේ. ඒත් මයාව තනි කරන්න බැරි හින්දා මං ඉන්නේ. මගේ ජීවිතය දත් මට ඒපාවෙලා. මේ හැම දෙයක්ම මායාවක් විතරයි.”

“මගේ අතින් බයට වරදක් වුණා නම් මට සමාවෙන්න. මන්දි මං හිතලා කිසිම දවසක වරදක් කරන්නෑ”

“මගේ වැරදි වලට මයා සමාව ඉල්ලන්නෙපා සහන් මට ඒක දරාගන්න බෑ. මං හිස් ගැණියෙක් වන්නිය මං දන්නවා. ඒක මගේ වරදක්”

මන්දි දයාබරය. ලෝකයේ ජීවිතය වටහා ගැනීමට හැකිය. එවන් බිරිඳක ලැබීම මගේ පිණට සිදු වුවකි. ලලිත් පැමිණ මගේ නොසැණිබාලකම් කියන්නට ඇත. මන්දිටද දුරකතනයෙන් බොහෝ අය ඒ ගැන කියන්නට ඇත. එහෙත් ඇය නිහඩව හිඳී. ඒ සැබෑ ආදරයයි.

“මන්දි මාමරයට ගිහිං”

මිදුම් ගැන විමසීමට උවමනා වී තිබුණි.

එහෙත් දන් මට ඇය ගැන විමසීමට නොහැකිය. මගේ සිත මාගේ ජීවය කොහේද? මන්දිම මට ඇය ගැන කීවාය.

The Reader's Place

"ඇය ඒ."

"එයාට ඕන අයෙක් වැඩකාරියක් විදිනට ඉන්නලු, ඒ හිත්දා වැඩකාරියන්ට දෙන කාමරයට යන්න ඕන කියලා පොඩි කාමරයට ගියා"

මම පොඩි කාමරයට ගියෙමි. මිදුම් පොතක් කියවමින් සිටියාය.

"ඇයි ඔයා මේ කාමරයට ආවේ. ඔයාට මේක ඉඩ මදි. ඒ හිත්දා මගේ ලියන කාමරයට යන්න"

"මට මෙහේ හොඳයි. මට ඕන කරන්නේ සර්ගේ වැඩකාරි විදිනට ඉන්නයි. එහෙම තැනිට සර්ගේ නොහොත් වෙනත නෙමෙයි. මන්දි අක්කගේ සිත විදවන්න මට බෑ. මං සර්ට ලියුමක් ලියලා කියලා ඇති උපුල් සර්ගේ ටිස්සාන සිහිනය" පොත අළුතේ. ඒක බලන්නකෝ. දන් සර් යන්න."

මිදුම් දන් හැසිරෙන්නේ මගේ ජීවිතයට ආගන්තුකයෙකු ලෙසිණි. එය විද දරා ගැනීම බොහෝ අසීරුය. එහෙත් මන්දිගේ සිත වෙනුවෙන් මට එය කිරීමට ද සිදුව තිබේ.

මම ලියන කාමරයට ගොස් මිදුම් මට ලියූ හසුන කියවූ වෙමි.

"දයාබර සහන් සර්ට"

මගේ හිතුවක්කාරකම් වලට මට සම්මතයක් නැත. මා සර්ගේ හෙදර ආ එක වැරදියි. ඒ හැම දෙයක්ම මාගේ සිතෙහි ආදරය නින්දයි. ඒත් සර් දෙන්නේ කොහොමද? දන් මට ඒ බව වැටහිලයි. අක්කාටම ආදරය කරන්න. එයා සර්ට කොහොමද දෙන්නේ? එහෙම පණටන වැඩියෙන් ආදරෙයි. මට මාගේ අසීරුමගේ හිත විදවන්න. එනිසා මේ හෙදරදී මං සර් එකතු කරන්නේ නෑ.

ඔයාගේ නාමයෙන් කවුට දකල හිතුවෙන්නෙමි. මගේ ජීවිතයෙහි ඉහ ආරංචියක් තියෙනවා වගෙයි. ඒත් ඒ ආරංචිය සර්ට ඉහ ආරංචියක් වෙති. ඒ සියල්ල ගැන මන්දි අක්කා ඔබට කියාවි. මං හෙට අතිද්දා මේ හෙදරින් පිටව් යන්නෙමි. එත් සර් මං ගැන කළබල වෙන්නෙතා.

සර්ගේ දයාබර හිතට මං හැමදාමත් ආදරෙයි.

මමයට,

මිදුම්

එතැන් පටන්ම මිදුම් මා සමග කතා නොකළාය. මට මුහුණ නොදී මග හැරියාය. නිබඳවම ඇගේ කාමරයට වැදී සැත වුණාය. මගේ සිතට දකුණේ දරාගත නොහැකි වේදනාවකි. මිදුම්ට මා දේදර හිඳ මා සමග කතා නොකර හිඳින්නට ශක්තියක් ලැබුණේ කෙසේදයි මට සිතා ගත නොහැකිය. ඇය මගෙන් දුරස් වන්නට වෙර දරද්දී මගේ සිත ඇයට යුගබදින්නට විය. මා මිදුම්ට කෙතරම්ම ආදරය කරන්නෙද්දී මට පත්රයෙන් ද ඇය මා සමග වැඩි කතාබහක් නොකර සිටිය දීය. මා ඇය වෙතට මුළු හදවතින්ම බැදී තිබෙන විත්තිය මට වැටහි ගියේය. ඒ දුරස්කම් දරාගත නොහැක්කේ එහෙයිනි.

"මිදුම්ට බලන්න හම්බවෙන්න ඉන්නවා වගේ"

මගේ හිතට මේ වැට්ටි මන්දි මට කියාය.

මාගේ කොහොමද දන්නේ. කාගෙද දරුවා"

මම බොහෝ වෙලාවන්ම කළබලයට පත්වූ හෙයින් පුත්ත වැළක්මි.

The Reader's Place..

"මං ඇහුවවා එයා මට කිව්වේ නැහැ. ඔයා අහලා බලන්න"

මන්දිලේ පිළිතුරක් සමගම මම නිහඩ වීම්. වික්‍රමයක හේ විත්තර වැළක්ම මසින ඇදුණි. මිදුම් මා සමග ගෙවූ ජීවිතය මට සිහිපත් විය. ඇය අත් පිරිමියෙකු ඇසුරු නොකළ බව පැහැදිලිය. එසේ නම් දරුවා මෙයම විය යුතුය. මෙතෙක් මට නොලද සතුටක් ගෙන එන ඒ දරුවාට මා කෙතරම් ආදරය කළයුතු වෙයිද? ඒත් මා මන්දිලි හොරා මිදුම්ගේ දරුවාට ආදරය දක්වන්නේ කෙසේද?

"මං ඒ දරුවාට හරිම ආදරෙයි. මට බැරිවේවිම දෙය කමයි. මිදුම් කළේ. ඔයාට මොනවද හිතෙන්නේ ඒ හැන"

"අපේ මන්දා. හරිම ප්‍රශ්නයක් කමයි මං. මළුවට දාගන්නේ"

මා කතා කළේ කිසිත් නොදන්නෙකු ලෙසිනි. එහෙත් මන්දි එය නොපිළිගන්නා බව මම දනිමි.

පෙර දිනයේදී සේම මන්දි එදිනද වැඩිපුර නිදිපෙති ලබා ගත්තේ ඉක්මණින් නින්දක් ලැබීමට විය යුතුය. එහෙත් පෙර දිනයේදී සේම මා එය ඉවසා සිටියේ නැත. එය වැළැක්වීමට වෙර දවිමි.

"මට නින්ද ගන්නේ නැහැ සහන්. ඒ නිසා මට බෙහෙත් බොන්න ඉඩ දෙන්න."

මන්දි කතා කළේ අසංවිධික විලසිනි. මගේ විරෝධය නොකකාම ඇය නිදි පෙති බිච්චාය. ඒ ඇතිවන නිදාට පිටුපසට.

"මිදුම්"

මම මිදුම් ගේ පුංචි කාමරයට පිවිසිමි. මන්දි නින්දාට පිටුපසට.

"සර්. මගේ ලියුම කියෙව්වද?"

"මම"

"ඇයි. එහෙනම් කාමරයට ආවේ."

"ඔයාට පුළුවන්ද මාත්තෙක්ක කතා නොකර ඉන්න. මට හරියට දුක තිබෙනවා. ඔයා එහෙම කරද්දී."

"මට ඔබේ සර්ට මාව ඉක්මණින්ම අමතක කරවන්න."

"ඒක කවදාවත් වෙන්නේ නැ. මේ දරුවා හිත්දා අපි තව ළංවෙව්."

මම හෙමිහිට පහත් වී ඇගේ උදරය සිප ගත්තෙමි. රාත්‍රිය සොදුරුය. නිහඩය. ඇතිත් සඳ පායා තිබේ. සඳ එළිය හොර රතසේ ඇවිදිත් මිදුම්ගේ මුහුණ සිප ගනී. මගේ සිතට ඇත්තේ ඊර්ශ්‍යාවකි. සඳ රැස සල්ලාළය. හිත්මිමකින් නොරය. එයට වූ නිදහස මට නැත්තේ ඇයිද?

"මට ඔයාගේ මුණ ඉහින්න ආසයි."

අඳුර අතවිත්ම වීමසිමි.

"ඇයි ඒ."

මිදුම් කතා කළේ නාඳුනන්නෙකුට පරිද්දෙනි. ඒ තරමටම මා ඇගේ ලොවින් ඇත්ව ඇත්ද?. මගේ සිතට දුක පිරුණි.

"ආදරේ නින්දෙන්න."

මම ඇසටිසිට ගත්තෙමි.

මන්දි ඇය දහකාර නොවුනාය. බොහෝ සේ වික්‍රමයක හේ විත්තර වැළක්ම මසින ඇදුණි. මිදුම් මා සමග ගෙවූ ජීවිතය මට සිහිපත් විය. ඇය අත් පිරිමියෙකු ඇසුරු නොකළ බව පැහැදිලිය. එසේ නම් දරුවා මෙයම විය යුතුය. මෙතෙක් මට නොලද සතුටක් ගෙන එන ඒ දරුවාට මා කෙතරම් ආදරය කළයුතු වෙයිද? ඒත් මා මන්දිලි හොරා මිදුම්ගේ දරුවාට ආදරය දක්වන්නේ කෙසේද?

"මං ආසයි හැමදාමත් මෙහෙම ඉන්න. ඒත් මං පව්කාරියක්. ඒ විදිනේ වනක් කරලා නෑ."

"ඇයි එහෙම කියන්නේ"

"මං කෝමද? සර්ව අයිති කර ගන්නේ මහදි අක්කා ඉදිදි. මං පංතියේ ළමයි අතර වරයෙක් වුණා සර්ව දිනාගෙන. ඒත් දුන් මං හිත ගාව සිරකාරියක්"

මට එක්වරම සිහිපත් වූයේ මන්දිවය. ඇය විසල් පවුරක් ලෙසින් අප අතර සිටගෙන තිදී. ඒ පවුර බිඳ දමන්නට මං අකමැතිය. මිදුම්ද එසෙමය.

"සර් මට අයිති වෙන දවසක් මේ ජීවිතයේදී එනතුරුයි මං බලන් ඉන්නේ. එදාට මං හිතාගෙනවා, මග හයිගෙන් කෑ ගහනා හිතාවෙනවා."

මිදුම් මං සිරුරෙහි වෙලි සිටියාය. පුදුමාකාර උණුසුමක් මට දෙනුණි. ඒ උණුසුම මා ජීවත් කරවන බවක් දුන් මට දුන්න. මගේ ආත්මය සුවපත් කළේද මිදුමගේ උණුසුමය. ඒ උණුසුම අහිමිව ජීවත් කරවීමට දුන් මට නොහැකිවා සේය.

"මිදුම්"

"ඇයි"

"මට එක පොරොන්දුවක් දෙන්න"

"මං සර්ව මගේ මුළු ජීවිතයම ඔබ වෙත දෙන්න. නවත් පොරොන්දු මොනකටද"

"මට හිතෙනවා තම වික කාලයකින් ඔබ මරනවා. ඒ නැත හිතලම දුන් මං ලොව පුරාම ඔබ මරන්න"

අයිති බව ඇත්ත. ඔයාටත් අයිතියි. මගේ හිතේ ලොකු අඩන් තියෙනවා. ඔයා වෙනුවෙන් ඔයාගේ හිතේ මට තියෙන ඉඩ මට නැති කරන්නේ නෑ. කියලා පොරොන්දු වෙන්න."

"මට සර්ව අමතක කරන්න බෑ. යර් ජීවිතයේ මුල් වතාවට කළ ආදරය කිසිම තෙතෙනකුට අමතක වෙන්නේ නෑ. මම සර්ව හැමදාමත් ආදරය කරන්නම්"

මගේ සිතෙහි වූ හැට්ටව එසෙමය. ආදරය ඇත්තේ සිතෙහි පමණි. ආදරයෙන් තොරවිද දෙදෙනෙකුට ජීවත් විය නැකිය. එසේ මිදුම් මට අයිති නොවී අත් කෙතෙනකුට අයිති වීමට ඇති ඉඩකඩද බොහෝය. ඒ ගැන මම කියපත්ව හිඳිමි.

"ආදරය ගැන තෙමෙයි මිදුම්, මං කියන්නේ. ඔයා මගෙන් ඇත් වෙලි කියලා දුන් මට බයයි. මං ඔයාව ළං වූයේ මගේ හිත ඇතුළේ තිබුණු කුපාඩුකමට වෙන්නැති. ඒ දුන් මම ඔයාට ආදරය කරනවා."

මිදුම් එක්වරම දෙතොළ තද කර වැසුවාය.

"පරි පිරෙන කතා කියන්නෙලා. වෙ ආදරය කරන්නේ කෝමද? වරදක් සිද්ධ වුණා තමයි. මගේ අම්මාත් මග වරදම කරලා මුළු ජීවිතයම කනී වුණා. මාත් තනිවෙන්නම්. ආදරය කරලා තනිවෙලා ආපේ ජීවිත වැටී වැටී. මගේ දරුවාවත් හොයා ගනිවී කියලා මං හිතන්නේ. පුරි මතල්ලක් මට ලැබෙනවා නම්, මේ සමාජ කාමය මගේ කන්නා පුළුවන් කෙනෙක්."

ආදරය මගේ ජීවිතයේ ඉඩ දෙන්න බෑ. මිදුම් මං ඔයාට ආදරෙයි. සුකාක් ආදරෙයි. අපේ ආදරය හරිම සුන්දරයි. ඒත් මට ලෝකයාට වෙන්න ජයාට ආදරය කරන්න බෑ. මගේ ආදරයට විලංගු දාලයි

The Reader's Place..

නියෝගයෙන්, අඩු තරමින් මුළු ලෝකයම නිහඬ වුණාමටත් මං ඔයා ළගට එන්නම්."

ආදරය කළ හැක්කේ වඩාත්ම ජීවිතයේ සමයක්ද යන්න මගේ සිත දත් මගෙන් අසයි.

"මන්දි අක්කි දන්නවා මට දරුවෙක් ලැබෙන්න ඉන්න විත්තිය. ඒ දරුවා ඔයාගේ කියලත් එයා දන්නවා. මගෙන් ඇහුවා කවුද තාත්තා කියලා. මං නොමද කියන්නේ. ඒ මයයි කියලා. ඒත් ඔයා දන්නවාද මගේ දරුවාගේ තාත්තා මයයි කියන්න මං නොයිතරම් ආසයිද කියලා, අපිට කිසිම දවසක ළං වෙන්න බෑ. සර් අපේ දරුවටවත් කියමු මේ සමාජ ක්‍රමය වෙනස් කරන්න කියලා"

මිදුම් කෙරෙහි මගේ ඇසි වූයේ දුකකි. මතදවන වේගයෙන් සැළෙයි. ලෝකයෙහි සෑම දෙයක්ම අසුන්දර බව මට දන් සිතේ.

නිදහ්මට මට නොසිතේ. අසල්වැසි දෙකාමරයෙහිම නිදහ්මේ මා ආදරය කරන උන්ය. දෙදෙනාම ළග සැනසීමක් වෙයි. ඒත් දෙදෙනා වෙනමම යෑමට නොහැකිය. එහෙයින් උණුසුමක් නැති ජීවිතයක ලෙසින් නිදි වරන්තට මට සිතේ. ආදරය ගැන බොහෝ දේ ලියන්නට මට හැකිය. එහෙත් මෙතෙක් ආදරය ගැන ලියූ බොහෝ දේ බොළඳ යැයි මට සිතේ. ආදරය තුළ ඇත්තේ මා ලියූ දේ නොවේ. වෙනවිතේ, හමුවීම සේම සොයාගැනීම මට සිතේ.

ලොක් එක් අතර අත යවද්දී කරුණක්ම තිබුණේ

"පෙම් පුවතක්" මට හමුවිය. එහි ඇගේ ආදරය සේම ජීවිතයේ සොයාගැනීම මා හේරුම් ගත්තේ ආය වෙනිනි. ජීවිතයේ සොයාගැනීම වර්තමාන කදිමය.

"මගේ ආදරයේ මිදුම්"

මගේ "පෙම් පුවතක්" පොතෙහි දෙවන පිටුවෙහි මම එසේ ලියවමි. ජීවිතයේ මුල්වරට මිදුම් මගේ ආදරය ලිවේ ඒ මොහොතෙහිය. ආය වෙනුවෙන් එසේ ලිවීම සාධාරණයැයි මට සිතේ.

වටපිට බලද්දී මන්දි විසින් කඩා ගෙන ඇවිත් මල් බඳුනෙහි රැඳුණු රෝස මලක් මම දිවිමි. ඒ රෝස මලද මම "පෙම් පුවතක්" හි පිටු අතර රැඳවිමි. මගේ ළය සොයාගැනීම බවකින් පිරී ගියේය. පුංචි කොල්ලෙකු යැයි මට සිතුවේ. තව යොවුන් සිතක වූ වමන්කාරය මාතුළ විය.

මිදුම් ස්තුති වියයුතු යැයි මට හැඟේ. රැවුල පෑසි ක්‍රමයෙන් වියසත් වන මගේ සිත නතර කළේ ආයය.

මිදුම් පෙම් හසුනක් ලියන්නට මට සිතුවේ. එය මගේ යුතුකමකි. ඇගේ යොවනයට පෙම් හසුන් ලැබිය යුතුමය. වියසත් වූ මට ආදරය කළ වරදට ඒ අයිතිය උද්‍යා ගැනීම නොවයි. එහෙයින් මම ඇයට ලියන්නට හිඳ ගත්තෙමි.

මගේ ආදර මිදුම්

මා වෙනුවෙන් මගේම නිවසෙහි හුදකලා කුටියක සිරවී ගිඳින ඔයා ගැන මගේ හිතේ ඇත්තේ ලොකු කණගාටුවක්. එහෙත් එහෙම වූයේ අපි දෙන්නාගේ වරදින්. ඔයාගේ සිතේ ආදරයක් තිබුණේ මාගේම නිසා අපට අපේ වගකීම තිබුණේ මාගේම නිසා දුක් වෙන්නෙහො. මං හැමදාම ඔයා ළගින්ම ඉන්නවා. ඔයාටත් මගේ ආදරය උණුසුම් අවශ්‍ය බවත් මා දන්නෙහො. ඒත් මේ වහළ යට ඉඳගෙන අපේම නිවහනකට

The Reader's Place..

යම්. මයාගේ හිමත් සතුට එයින් වැඩි වේවි. හෙට දහවල් අදකට ක්‍රමයෙන්ම හන්දියට එන්න. හැම දෙයක්ම අරගෙන එන්න.

මෙයට මයාගෙම සහන්.

මා ලියූ නිවැරදි පොත ඇතුළත්ම රැගෙනගොස්. හෙමිහිට මිදුම්ගේ කාමරයට වැදී ඇගේ දෙපා අතර පොත රැගෙනගොස්. මිදුම් සිටියේ සුව තිත්දේය. පසුදින අවදිවූයේ මදක් පමාවීමෙනි. තිදි වැරදි නිසා හිසරදයක් තිබුණි. මන්දි අවදිව පුරුදු ලෙසින්ම මගේ කෑම සකස් කළාය. මට ඇය ගැන දුකක් ඇතිවිය.

"මිදුම්ගේ දරුවා කාගෙද කියලා මයා ඇහුවවේ නැද්ද?"

මන්දිගේ මුහුණ දෙස බලන්නට බැරි කමක් මට ඇතිවිය.

"මං මවා අහන්න හිසේ නෑ. ඇයි මයා ඇහුවවේ නැද්ද?"

"ඇහුවවා. කිව්වේ නැහැ. අඩන්න ගන්න. මට ඒ ගැන අහන්න එපා කිව්වා."

මා තරමින් අසරණවූ පිරිමියෙකු මෙලොව නැතැයි මට සිහි. මිදුම්ගේ දරුවා මගේ යැයි මට පණ සේ ආදරය කරන මන්දිට කෙසේ කියන්නද?

"මයාත් ඒ දරුවට ආදරේ වේවි. ඒ හිත්දා මාත් ඒ දරුවට ආදරෙයි. මගේම දරුවෙක් විදිහටම මං හිත්න්නම්."

මන්දි කතා කළේ බිම බලාගෙනය. මාගේ අතට දිගේ ගලා ගෙන ආ කළුපත් බිමට වැටුණු අතට දන්නා දේ මට ඇඟවීමට වෙර දරයි. මිදුම්ගේ දරුවාගේ වියදම ඇය දැනී. ඒ ගැන මා ඇයට කිව නොහැකි වූයේ මාගේ දරුවා මගෙන් ඇයිමට නොහැකිය. අදදෙනාම දුන් ජීවත්වන්නේ

මුළාවෙනි. සත්‍ය තේරුම් ගෙන අපි සැබෑ ජීවිතයට පිවිසෙන්නේ නම් නෙතරම් අපුරුද්ද?

"මිදුම් අද හෙටම මෙහෙත් යාවි."

මා එසේ කී විටදී මන්දි පුදුමයට පත් වූවාය.

"ඇයි ඒ."

"එයා කැමති නෑ. මෙහෙ ඉන්න."

මගේ තීරණය කුමක්දැයි මන්දිට කිවට නොහැකිය. එහෙත් පසු කලෙක ඇය එය තේරුම් ගනු ඇත. එයින් අනතුරුව සිදුවන දේ විවිධා ගැනීමට මට නොහැකිය. එහෙත් අද මා මිදුම් සමගින් මේ හෙයින් පිටව යා යුතුමය.

"සහන්"

හැද පැළඳ ගෙන අවසන් වෙද්දී මන්දි මවෙක පැමිණ හාදුවක් දුන්නාය. ඇය එවැන්නක් මට දුන්නේ දින ගණනකට පසුවය. මම ද ඇයට ආදරයෙන් හාදුවක් දුන්නෙමි. අදින් පසුව මවෙකින් ඇය එවැනි දෙයක් බලාපොරොත්තුවෙදැයි මට සැක සහිතය. ආදරයක් නැති පිරිමියෙකු වෙතින් හාද්දක් ලබන්නට ප්‍රිය කරන ගැහැණිය කවරෙක්ද?

"ඒ දරුවා හැමදාත් මත සියා ළඟයි"

මන්දි කී දේ මම ගල් ගැසී ගියෙමි. මදින් මද ඇය මට ඒ තතු ගන්වන්නට වෙර දරනු ඇත.

"අපි ඒ දරුවා ඉල්ලා ගමු. මං ඒ දරුවට අම්මා කෙනෙක් වෙන්නම්. සියාට තේරෙන්නැද්ද? සහන් අපි අතරේ තියෙන සතුට නොමි දුටුණත් වැඩි වෙනවා කියලා."

The Reader's Place.

මම මන්දි දෙස බලා හිතානුතෙමි. ඇය මට ආදරය කරන කරම පෙන්වමි ඇතිමට මගේ සිත මවිසින්න වීදවා ගැනීමකි. එක්වරම මට සිහිපත් වූයේ සිදුහත් කුමරුය. යශෝදරා අබාමන්! ආදරය කරන බව දැන දැනත් මහු අභිනිෂ්ක්‍රමණය කළේ කෙසේද? ඇයගේ ආදරයට අවමන් කළේ මොන සිතකින්ද? අද මා කැවෙන අන්දමින් මහුට දුකක් නොසිතුවේ කෙසේද?

සැදැවේ පංති අවලංගු කර දමමි. ඒ මිදුම් හමුවීමේ අදහසිනි. උදේ වරුවේ පංතියද නිසි ලෙසින් නොකෙරුණු බව මම දනිමි. මිදුම් මගේ සිතෙහි සොල්මත් කළාය. මෙයට වඩා ඇගේ ජීවිතය යහපත් කළයුතු බව මා තේරුම් ගෙන ඇත. ඇයට මගේ මෙහෙකාරියක වී හෝ මගේ සෙවනෙහි රැඳෙන්නට උවමනාය. ඒ නොමේරු සිතක හැඟුමක්ය. ආදරය නිසාම ඇයට එසේ සිතෙනු ඇත. එහෙත් එයට ඉඩදී ඉවත බලා හිඳිමට මට නොහැකිය. උදේ පංතිය නිමා වූ විහාම මම තුරුණොඩ හන්දියෙහි තවල්විය ළඟට ගියෙමි. අසල වූ තෙල් පිරවුම් හලෙහි කාරය දමා තවල්විය අද්දරට යද්දීම මිදුම් මා දක මවෙත ආවාය.

“සර් මං ඇවිදින්න හුඟක් වෙලා.”

එක්වරම මසිත ඇදී ගියේ පංති එද්දී ඇය සමග වූ හුරුතල් බවය. පසුගිය දිනවල ඒ හුරුතල්කම ඇය වෙතින් පලා ගොස් තිබුණි.

“ඇයි කලින් ආවේ.”

“ලියුම් කියෝපුවාම මට හරියට සතුටු ලියුමක් කිසිම කෙනෙක් දීලා තැනූ. මට ඉස්සර.”

The Reader's Place..

කාරයට නගද්දීම මිදුම් කීවාය. ඇගේ හුරුතල් බව නිසාම මම ඇගේ අතකින් අල්ලා සිර කර ගනිමි. ඇය කවමක් හිඳින්නේ පෙම්පත් ලියන වයසෙහිය. ඒ නිසා මගේ හසුන ඇගේ සිත වමන්කාර කරන්නට ඇත. මිදුම් සම වයස් තරුණයෙකුට පෙම් නොකළ වරද නිසා දන් දඩුවම් විඳිනු ඇතැයි මට පිනේ. දන් කරන්නට ඇත්තේ එක් දෙයකි. ඒ මා ඇයට සම වයස් තරුණයෙකු වීමය. එසේ වීමට මගේ යටි සිත ප්‍රිය කරයි. ඒ සිත හරිම සුන්දරය.

“කොල්ලෙක් කිසිම දවසක මයාට ලියුමක් දීලා නැද්ද?”

මගේ පැනයට මිදුම් හිතානුතාය.

“දීලා තියෙනවා, හොඳාරියක් දීලා තියෙනවා. කොල්ලෝ ලියුම් දාලා දීපු පොත් තාම මගේ ළඟ තියෙනවා. ඒත් මං ඒ ලියුම් කියවලා තැනූ. පොඩි කරලා විසිකළා මිසක් ඒවා කියවන්නට මට හිතුවේ නෑ.”

“ඒ වුණාට මයා මට දීපු ලියුම් තාම මගේ ළඟ එකතු කරලා තියෙනවා.”

මිදුම් විස්මයට පත්වූවාය. මදක් කල්පතා කළාය.

“මං සර්ට ලියුම් දීලා තැනේ.”

“ඇයි පංතියේදී උගන්වද්දී එව්වුවා.”

යොවුන් දවසට හිමි “බකස්” ගා හිතැතිම මිදුම් කළාය. “ඔබේ මනස නෙමෙයිනේ, විවිනේ. ඒවා මොකටද? ළඟ තියාගන්නේ.”

“ආදරේට”

න ව

තනා කරමින් ආවා මියන යායුතු තැනක් ගැන මට හැඟීමක් තිබුණේ නැත. කෙසේ නෝ අප හටලෙවල් පාර දිගේ කුමනුල්ල තෙත්ම පැමිණ තිබුණි. දිවා ආහාරය ගැනීමට සුදුසු තැනක් මා කල්පනා කළේ එවිය.

"කමර් ගාර්ඩන්" ගැමට මට සිතුවේ ඒ අද්දරම අප පැමිණ තිබුණෙහි.

නුඩලස් කැමට මිදුම් ප්‍රිය කරන්නිය. එකිනා කැමට මා පෝරා ගත්තේ එයයි. බිගර් ද ඇණවුම් කළෙමි.

"මන්දිර මොනවා කියලද ආවේ"

"ආයේ එන්නේ නැ කියලා."

මගේ හිතට ඇතුළු වූයේ වේදනාවකි. මිදුම් යළිත් මගේ හෙදරට නොවීම මා දරාගත්තේ කෙසේදැයි මම කල්පනා කළෙමි.

"ඇයි එහෙම කරන්නේ."

"මං ආප නැ මියාලගේ හෙදර ආපත්තුකයෙක් වෙන්න. මට බිනේ මගේ හෙදර මයන් එක්ක ඉන්න. ඒ හින්දා මං ආයේ මන්දිර අක්කි ඉන්න හෙදරට එන්නේ නැ. සර් දන්නා මට කිසිම දවසක ඊර්ෂ්‍යාවක් හිතිලා නැ. එත් සර් මන්දිර අක්කා එක්ක ඉද්දි මට එයා ගැන ඉරිසියා හිතෙනවා."

මම මිදුම්ගේ දැන අල්ලා ගනිමි. ඇය කැමට මිදුම් ප්‍රිය කරන්නේද මගේ ආදරය කනිවිම ලෙසද?

"සර් මාත්තෙක්ක කරනා වුණද?"

"ඇයි ඒ."

"මං මන්දිර අක්කට ඉරිසියා කරන හින්දා."

"නැ මට ගැනු හිත් පත්රැම්මන්න පුළුවන්. අපි වෙනම හෙදරක ඉමුමු. මං මියාට හුඟක් ආදරෙයි. මිදුම් මං මන්දිරට අයිති වෙන්න කළින් මියාට හමිබි නොවුණේ කියලා එහෙම හිතෙන යොට මගේ හිතට ලොකු දුකක් දනෙන්නවා."

මිදුම් නිකටට අත කියාගෙන මා කියන දේ අයා සිටියේ හිනාලෙමිනි.

"ඒ දවස්වල මන්දිර අක්කත් මං වගේ දඟකරන්න ඇති."

සුපුරුදු දඟකරකමින්ම මිදුම් කීවාය.

"නැ එයා එහෙම දඟකරන කෙනෙක් නෙවෙයි. දඟකරන්න පරම් යන්නියක් එයාට කිසිම දවසක තිබුණේ නැහැ. හැමදාම හතිය, හෙලවුණෙත් අමාරැයි. ආදරය හින්දා මට ඒ අඩුව පත්රැණක් නැ. මියාට හමිබි උනාමයි මට මං දඟකාරියකට කොයිතරම් ආදරෙද කියලා පත්රැණේ."

"මන්දිර අක්කාගේ වැරදි කියන්නපා"

මිදුම් කීවාය. ඇය කියන්නේ කැබැවක් බව මට වැටහුණේ එවිය.

මා සිතා සිටි අන්දම වැරදිය. මා සිතුවේ ආදරය පිරි ඇත්තේ මහවැලි ගංතෙරෙහි තිබිය යුතු පරම් යන්නියකට නිල් කඳුවැටි අතර මැදින් කලා බිග ගත අයිනේ හිඳ මන්දිර සමඟ කතාබහ කළ දේ වෙන්නේ පමණක් නිසාමය. අන්දකිම අඩු නිසාම එදා මා දුටු කොයිකි. මේ කොන්ක්‍රීට් එනාත්තරයෙහි මා හැමදාම සුන්දරය. නිබදවම එය අලුත් වියයුතු ඇයි මට සිතේ. ආදරය පොරොණික වෙද්දි අසුන්දරය. එය මාත්තෙක්ක පමණක් වෙයි.

"මේ කිසිදෙයක් හේරුමක් නෑ. දන් අපි යමු."

මිදුම් මගේ දකුණු කිඳු දම්මාය, දකුණුකර්ම ඉන්මැනිස්ම අකාරුණික විය හැකි යයි මට සිතුවේ. මා සිටියේ සුන්දර සිහිවලි පෙළක් සමගිනි.

"ඇයි එහෙම කියන්නේ."

"එකට හිටියා කැමැති වීවා බිල ගෙවවා. මෙතැනින් පිටවෙලා ගිහින් මං ආපේ තනිවෙන්න ඕන."

මිදුම් මගේ දැඩි විවාහයට තිබිණි. දකුණුකර්ම එය පිරි ගොසිනි. ඇපේ සිත වටලා. තනිවීමේ කියන්නේ පෙළේ.

"අද මං කොහෙද? ඉන්නේ කියලා මං දන්නෑ. අම්මා ළඟට යන්නක් බෑ. මං දන් අකරණි වෙලා වගේ. හැමිමක් දන් මට තියෙන්නේ."

මම මිදුම් මගේ අත්දෙකෙන්ම අල්ලා ගත්තෙමි.

"මො තනිවෙන්නේ නෑ. මො ඒ ගැන තිකලා බොරුවටනේ දක් වෙන්නේ."

"ඇත්ත දන් මට වැටහෙනවා. තනි වෙන්නාමයි. මං ආපා කළේ මේ විදිගේ ජීවිතයකට නෙමෙයි. ඒත් දන් මොනවා කරන්නද?"

මිදුම් අසන්නේ හැමිවටය. ඒ අසන්නේ මා දන්නා විටය.

"යමු"

"කොහෙද?"

"සුරංගනාවියන් රජතුමාගේ ගෙයේ අල්ලා ගත්තා දිනෙමි"

මිදුම් මගේ දෙකොළ මත සිහින් සිතාවක් නැති සැනසීම මැනී ගියාය.

"මට බෑ"

"මො අද තරම් වෙනස්"

"මිදුම් හරියට මගෙන් පළිගන්න හදනවා වගේ. මො කොයිතරම් ආපාවෙන්ද හිටියේ මාත්තෙක්ක හැන්දුවට ලිබර්ටි ජලාස් යන්න. මහකද දවසක් යන්න ඉඳලා බැරි වුණා"

"ඔව් මට ඒක මතක් වුණා"

"මං සුරංගනාවියන් මො රාජතුමාගේගෙන් නෙමෙයි ඒ ගින්නා අපි එතේ නොගිහිං ඉදිමු. කියන්න අද ඒ මං තවකින්නේ කොහෙද කියලා. මාව තවදුරටත් සුරංගනාලෝකයක තනි කරන්නෙහො යැ. ජීවිතයට පුළුණදෙන්න මගේ සිතට ගත්තිය දෙන්න"

මගේ සිතට ලැජ්ජාවක් ඇතිවිය. මා ඇපේ ගුරුවරයාය. එහෙත් දන් ඇයට වඩා බොහෝදය. තරසුන් දේ කරයි. ඇයට ඇත්තේ පිටත් වීමේ අරගලයකි. එහෙත් මා කරනු ලබන්නේ ඇය සමග සෙල්ලම් කිරීමකි. මට උවමනා වී ඇත්තේ ආදරය හෝ රැකවරණය නොවේ. ඇය සමග ඒතේ මෙතේ යන්නටය. පෙම්බස් දොඩන්නටය. අනුරාගයෙන් බැඳෙන්නටය. ඒ සියල්ලම ආත්මාර්ථකාමිය. සතුට පදනම් කරගත් දැඩිමය.

මිදුම් මගේ දිගු ගත්තෙමි. මිදුම් රාත්‍රිය වෙවන්තේ නොහැරී ගන්නා මගේ කුරුම මම කල්පනා කර නොගිවුණි. සියලුම දේ වසින්නා සිහිපත් වුවද මිදුම් මට නිකර කරන්නට බැරි කෙතුව වූයේ මිදුම් මගේ කිරියත් මන්දිගේ මිතුරියත් වීමෙනි.

The Reader's Place..

"දෙල්කඳු ඉන්නවා මගේ යාළුවෙක් විරසිංග කියලා. මං මියාවි එහෙ නතර කරන්නම්. මියාට කිසිම කරදරයක් සිද්ධ වෙන්නේ නෑ"

මිදුම් මදෙස බලා සිටියාය.

"කී දවසකටද?"

ඇය ඇසු පැනයෙන් මා බොහෝ අසරණ විය.

"මේ සතිය ඉන්න. ඒ අතරතුරේදී අපි ගෙයක් ගනිමු. ඊට පස්සේ මියා ඒ ගෙදර ඉන්න. මාත් මොකක් හරි තීරණයක් ගන්නම්"

මිදුම් මගේ අතකින් අල්ලා ගත්තාය.

"මං සර්ගේ ආදරය හිඟා කෑ සිහිපත්තියක් තමයි. ඒත් මාව එහෙම කියලා අසරණ කරන්නෙපා"

"මියාට හිතෙනවාද? මං එහෙම කරනවා කියලා"

මිදුම් මදෙස බැල්මක් හෙලා "නැහැ" කියන්නාක් මෙන් හිස දෙපසට හැළුවාය. ඇය දොඩන අයුරෙන් මට දුන් එක් දෙයක් සිතේ. මා ඇයව සිසුම්ව රචවා තිබේ. නොමැති නම් ඇය මට රැ වටි තිබේ.

"මිදුම් මට දුන් ඉස්සර වගේ ආදරේ තාගේද? ඒ වගේම හැටි හරිම පුදුමයි. මිදුම් මට හුඟාක් ආදර කරනවා කියලා ආදරේ නෑ. දුන් මම මිදුම්ට ආදරය කරනවා මට හරිම දුකයි ඒ ගැන"

"මට සමාවෙන්න සර්, මං සර්ට එදා වගේම ඇත් ආදරෙයි. ඒ ආදරය වෙනස් වෙන දෙයක් නෙවෙයි. එත් සර් දුන් මා

අහිමුණ්ඩකයෙකුගේ කත්තුවයට වැටිලයි කියෙන්නේ. ඒකට මගේ මින ආස නෑ"

"තව ටික දවසකින් මේ හැම දෙයක්ම විසඳෙනවා. මිදුම් මියා දුන් නොවි ඉන්න."

මම මිදුම්ට ජයවිරලාගේ ගෙදර නතර කළෙමි.

සියල්ල නිමාවි මා ගෙදර එද්දී රාත්‍රී දහයට පමණ ඇත. මන්දි සාලයට වී මා එන තෙක් මග බලා සිටියාය.

"ටිකක් රැ වුණා හේද?"

මම ඇය අද්දරින් හිඳගන්නා ගමන්ම කීවෙමි. මන්දි එයට උත්තර නොදී බොහෝ වේලාවක් බලා සිටියාය.

"සහන් මා මියාගෙන් ප්‍රශ්නයක් අහන්න මියා මට ඇත්ත ම කියනවාද? මං දන්නවා මියා කිසිම දවසක බොරුවක් මට කියලා නැති විත්තිය"

මන්දි ඇසු පැනයෙන් මගේ සිත වික්ෂිප්තව තියේය.

මන්දිගේ සිත මෙතරම් රිදවීමේ පව කවදා ගෙවා තිබේ කරන්නද? ඇගේ මුහුණ බැලීමද පෙර සේ කළ නොහැකිය. එහි වූයේ සැහවුණු අසරණතමකි

කෙදිනකදත් පවත් සිතකට ළංව මන්දි රිදවීමට මා සිතුවෙ

ඒක දන්නවාද? මියා ඒක දන්නවාද? මන්දි කී දෙයට පිළිතුරක් නොදී හිඳින්නට බැරි හෙයින් මම

"ඔහ්" කීවෙමි.

The Reader's Place..

"එහෙම නම් ඇයි මියා මට ආදරේ නොකරන්නේ. මං ආදරෙයි"

"ඇයි ඉස්සර වගේ ආදරය නොකරන්නේ." www.sl-unlimate.com

"ඇයි"

මම මන්දි දෙස බැලිමි. ඇගේ දෑසෙහි පිරි ඇත්තේ කඳුළුය. මම ඇතැම්ලකින් ඇගේ කඳුළු පිය දුමුටෙමි. එය අරුත්සුන්ය. මා නිසාම යළිත් ඒ හෙතෙමි කඳුළු පුරණ ඇත.

"මියා කිසිම දෙයක කිසිම දෙයක් මට තංගලා නෑ. ගෙදර ආ වෙලාවේ ඉඳන්ම හිරවා වගේ කියනවා. මියා ගෙදර එනකම් මං ඒ දවස්වල හරිම ආසාවෙන් බලා උන්නේ. ඒත් දන් මියා ගෙදර එන්නේ හොරෙන් වගේ. මට ඒ වෙනස දරාගන්න බෑ සහන්. මට හරි බයයි"

"ඒ මොකෝ"

"මියාගේ වෙනස්වීමේ ආරම්භය විතරයි මේ. අද හොරෙන් වගේ මට තංගනවා. හෙට මට වෙර කරාවි. මං කොහොමද? මේවිට ආදරය කරන මියා වෙර කරන හැටි බලන් ඉන්නේ. එවිටත් මං ඒවත් නොවුනොත් මං වාසනා වන්නෙයි."

දෙමුළු මන්දි පමණි. මම සියල්ල අසා සිටියෙමි. කියන්නට දෙයක් මට ඉතිරිව නැත. සියළු වැරදි කර ඇත්තේ මමයි. ඒ මදිවාට සංවේදී දේ ඇසීමට නොහැකි මොහොතකි. මම හිතමි.

"ඇයි මියා අවත්නේ"

"මියා දුක හිතෙන දේවල් කියන්නේ ඇයි"

"මං කියන්නේ ඇත්ත."

"මං මියාට කියෙන ආදරේ හින්දා මියාගේ හිත රිදවන්නේ නෑ සහන්. ඒ වෙනුවට මගේ හිත රිදේ ගන්නවා. ඒත් සමහර දේවල් ඉදිරියේ මට දරාගන්න බැරි දුකක් දෙනෙතවා. මට ලැජ්ජා කරන්න එපා සහන්"

"මං මියාට ලැජ්ජා කරන්නේ නෑ මන්දි. ඇයි මං එහෙම කරන්නේ"

"මට මිනිස්සු ටෙලිෆෝන් කරලා එක එක දේවල් කියනවා. පිට මිනිස්සු නෙමෙයි මියාගේම යාළුවෝ. මට හරිම ලැජ්ජයි. මට ඒ මිනිස්සු මැද්දට ආයේ කිසිම දවසක යන්න ලැබෙන එකක් නැහැ. මං කොහොමද මියා ළගින් ඉන්න ඒ මිනිස්සු අතරට යන්නේ. තැන් තැන්වල ඒ ටීට්ටට යන්නෙතා, මේ ගෙදර ඉන්න මං කරන නෑ. මට මියත්තෙක්ක කරන වෙන්න බෑ. ඒ තරමටම මං මියාට ආදරෙයි. මගේ වැරදි හින්දා මියා මෙහෙම වෙන්න ඇති කියලා මං හිත හදාගන්නමි"

මන්දි මවෙතින් කළේ ඉල්ලීමකි. ඒ නිසාම ඇගේ සිත තැලීම වරදකි. මා තලා ගතයුත්තේ මගේ සිතය. මගේ ආත්මයට මා ගාස කරගත යුතුය.

"මට සමාවෙන්න මන්දි. මං ආයෙ මියාගේ හිත රිදවන්නෑ"

"මියාට දන් වැරදි නොකර ඉන්න බෑ සහන්. හැම දෙයක්ම වැරදිලා වෙරයි මියා මියාට ලැජ්ජා කර ගන්න එපා. මියා මට ආදරය කරනවා. ඒ හැම දෙයක්ම රහසේ කරගන්න."

මන්දි අනුවණ නැතැණියක් නොවීම මට සතුටකි. ඇය නිවැරදි නම් මා සමග දිගට කර ගත යුතුය. එහෙත් මන්දි එසේ නොකළාය. මන්දි ආදරයෙන් කීවාය. තවමත් ආදරය කරන්නිය. ඇයට

ආදරය නොකරන්නේ මායා. මිදුම්ගේ රූප ඉදිරියෙහි මා ඇඟ දකින්නේද කන්ද කුමරු ඉටුට දාහිය වැදිරිය ලෙසිණි.

"කෝ දත් මිදුම්"

අප දෙදෙනා අතර වූ නිහඬ බව බිඳිමින් මන්දි ඇසුරියා, ඇඟ මිදුම් ගැන මුල්වරට කතා කළේ මේ මොහොතකය. විවේක එය සිතෙහි තද කරගෙන හිඳිමට ඇඟට බැරිවන්නට ඇත. බොරුවක් කියන්නට මට සිතූණි. එහෙත් මේකරම් සාධාරණ ගැහැණියක ඉදිරියේ බොරුවක් කීමට දිව නැමෙන්නේ කවදා?

"යාළුවෙකුගේ ගෙදර"

"මාවත් දන්න යාළුවෙක්ද?"

"මව් විරසිංහලාගේ ගෙදර"

ඇඟ මදක් දුක්බර වූ බවක් පෙනුණි.

"විරසිංහ කියන්නේ මාගේ සේවකයෙක් නේද? ඇයි එහෙම තැනක මිදුම්ව නැවැත්තුවේ. එයාට මෙතේ එන්න කියන්න, මට පුළුවන් එයාට ආදරයෙන් සළකන්න. මං මායාට ආදරෙයි. සහත් ඒ නිසාම මායා වෙනුවෙන් මනෑම දෙයක් කරන්නට මට පුළුවන් දෙයියනේ."

මම අදහා ගත නොහැකි ලෙසින් මන්දිගේ බලා සිටියෙමි. ඇගේ දෙකොල් අවටලන්නට විය. කම්මුල දිගේ පහළට වැටුණි. එය මායාගේ පාදයට පත්විය. මායාගේ හිස සතවා ගත්තාය.

"මන්දි මේ කිසිම දෙයක් මම නොකරමි. මායා විඳවන්න නොහැකි. මන්දිගේ දෙවරක් ගෙවමි."

මේ ඒත් මං කෝමද මන්දි මට මේකරම් ආදරය කරද්දි මාගෙන් සමාවක් ඉල්ලන්නේ. මට ආදරය කරන්නෙතා. මන්දි මට අවේර කරන්න. ගෙට ගොඩවෙන්න නොදී මට බනින්න. මායාගේ මේ ආදරය මට දරා ගන්න බෑ. මට ශාප කරන්න. මට අවේර කරන්න."

ඇත්තෙන්ම මා කෑ ගැසුවා විය යුතුය. මේ කරම් වේගයකින් මා ඇසමය දොඩමළු වී නැත. ඇඟ පුදුමයට පත් වී මගේ බලා සිටියේ ඒ නිසාම විය යුතුය.

"සමාවක් ලබන්න බැරි වැරදි කරන්න කලින් ඇයි මායා මං ගැන නොහිතුවේ. මායාට මගේ ආදරයේ තරම් තේරුමක් නැද්ද? මගේ රත්තරන් මට කියන්න මායාගේ ගේ ඇතුළේ ඉඳන් මායාට අවේර කරන්න මව් බෑ. මගේ ආදරය කළුසක් වෙයි කියලා මම හිතුවේ නෑ කිසිමදා. ඒත් එහෙම වුණා. අපි දුන් ජීවිතයට මුහුණ දෙමු. මට ලබන්න බැරි වුණු දරුපැටියා නේද? මිදුම්ගේ කුසේ ඉන්නේ. ඒ හිත්දා මම පරාදයි. සහත්"

මන්දි දෙවිදුටිකි. ඇගේ ආදරය ඉදිරියේ මට මිදුම් ගැන සිසිමට පවා බැරිය. දෙවිදුටික හැඩවූ පට ගෙවන අන්දම මම නොදනිමි.

* * * * *

The Reader's Place..

<http://e-pusthokalaya.blogspot.com/>

11

ගැහැණියකට දෙවිදුවක් විය නොහැක. දෙවිදුවකට ගැහැණිය වීමට ද නොහැකිය. ඒත් දෙවියකින් මිනිස්ගකින් එකම ළයක් තුළ පිහිටි අයෙකු වෙයි. ඒ මන්දිය. මට ඇගේ සිත අදහා ගත නොහැකිය. මේ ඇගේ ආදරයද මේ ඇගේ අකරණයමද නොමැති තම් අනුවණ කමද වසල පිරිමියෙකුට රැවටීම තරම් අවාසනාවක් ගැහැණියකට කොයිතැනදී මම කල්පනා කළෙමි. ඒ අවාසනාව මන්දිට තිමිය.

"මයාගේ හිත දුකෙන්ද?"

මම මන්දිගෙන් ඇසිමි. ඇය මදෙස බැලුවාය. හෙමිහිට මට ලංවී මගේ මුහුණ අතගාවාය.

"නැත්."

"ඇත්තද?"

"මව"

"ඇයි මයාගේ හිතේ දුකක් නැතැයි කියනවා. මව"

මන්දි දුරක නොත රඳවා ගෙන කල්පනා කරමින් හිඳියාය. ඒ සමගම දෙතෙත කළුළුන් පිරුණි. විටෙක ඇයට දුක හිමිවත් කර දුන්නේ මා වන්නට හැකිය.

"මට දුකයි. ඒත් ඒ මයා හිත්ත ඇති වුනු දුකක් නෙමෙයි. මා ගැන ඇති වු දුකක්."

මම ඇගේ සිතල සුරත ගෙන සිට ගත්තෙමි. මට ඇගේ දෙපා අල්ලා වදින්නට සිංහ. එය පවක් නොවේ. ඇය අංජලිකරණයයි. මා වෙතින් වැළඹී ලබන්නට සුදුසුය.

"මා මයාට ආදරය කළ එක ලොකු වරදක්. උපන්දා ඉඳන්ම මං ලෙටෙයි. මයා වගේ තරුණ හිතක් තියෙන කිසිම දවසක වයසට නොයාන කෙනෙකුට මං ආදරය කළ හින්දයි මයා මේ තත්ත්වයට පත්වුණේ. නැත්නම් මයාට සතුටු හිතක් අයිති වෙන්න තිබුණා. මං මයාගේ කවි සිත සොරකම් කරන්නා සහන්. කවි හිතට ජෛව කරන්නෙත් නැ"

"දං මයා මට ආදරය කරන්නේ නැද්ද?"

මන්දි දැනින්ම මගේ දෙකොපුල තද කර අල්ලා ගත්තාය. මදෙස බොහෝ වේලාවක් බලා හිඳියාය.

"ආදරෙයි. හැමදාම මයාගේ කවි හිතට ආදරෙයි. මයා ලංකාවේ ජනපිය ලේඛකයෙක්. මයා ලියනලේට ආදරේ කරන්නේ මං වගේ මොරටු ගාහැඳුණු අයමෙයි. මල් වගේ පුංචි කෙල්ලෙක්. මයා එයාලගේ වරදෙක්. ඒ හින්දා මයා මේ තත්ත්වයට පත්වුණු එක අයෙක්. මයාගේ රසිකයන් අතරේ මට තියෙන අයිතිය මාගේ ආදරයට වඩා වැඩි. මා හැමදාමත් මයාට ආදරේ කරන මයාගේ ආදරයක පිරිද වෙන්නමි. ඒකයි මම මයාට කියන්නේ. මේ හැම දෙයක්ම රකගත් මයාගේ නිසලා"

මම මන්දිලේ පසුවට අත තබා බැලුවෙමි. එය වේගයෙන් සැලැයි. හතිය නිසා ඇය වේගයෙන් හුස්ම ගන්නා නිසා ඒ හදවතෙහි වේගය වැඩිවී ඇතැයි මට සිතේ. ඔයා සිතන්නේ මොහොතකදී මම සිතමි?

"මට අදහස ගන්න බැ මන්දි ඔයා ගැන. ගැණියෙකුට එහෙම කරන්න පුළුවන්ද?"

"මො ඔයාට ආදරය කරන තරමේ හැටියට මට ඔයා වෙනුවෙන් ඕනෑම පරිත්‍යාගයක් කරන්න පුළුවන්, ඔයාම ලියලා සියෙනවා නේද? ආදරය කියන්නේ පරිත්‍යාගයක් කියලා."

මම නිතරම විමි. ලෝකය මෙතරම්ම තේරුම්ගත නොහැකි බව මම දන නොසිටියෙමි. මා බොහෝ සොහොන කියවා ඇත. ආදරයෙහි සුන්දරත්වය ඇති නිර්මාණ රස විඳ ඇත. මෙතරම් සොදුරු ආදරය ගැන මට සිතා ගැනීමට හෝ නොහැක. මන්දිලේ මේ සිදුවූ සිත මෙයට පෙර තේරුම් ගත්තා නම් මා මිදුම්ට වසා වන්නේ නැත. මේ ආදරය නිසා මට අනුරාගී නොවී හිඳින්නට බැරිකමක් නැත. සෑම දෙයකම අගය දන්නේ අහිමි වූ විටදීය. ආදරය කළ තරම් වැටහෙන්නේ වෙන්වූ විටදීය.

"මට කොහේ හරි තැනක් වැරදුණා මන්දි. ඔයා දන්නවා නේද? මො ඔයාට කොයිතරම් ආදරේද කියලා. ඇයි ඒ ආදරය හිමියන් මගේ හිත මේ විදිහට වෙනස් වූණේ. මන්දි ඔයාට මිනිසා දේ කියන්න. මිදුම් මගේ හිත රැවැටුවවා නේද? මො ඔයාට මිනිසා දේ නේද?"

මන්දි හිස වැනුවාය. ඒ "නැත" කියනවාය.

"එහෙනම්"

"මමයි ඔයාට මේ තත්ත්වයට පත් කළේ. ඔයා හොඳ මිනිසෙක් කියලා මම අදත් පිළිගන්නවා. මිදුම්ව ආශ්‍රය කරන්න මායි ඔයාට දව දුන්නේ."

එය සැබැවකි. මා මන්දිව ඇති ආදරය නිසා මිදුම්ව තරමේ ම ප්‍රතික්ෂේප කළෙමි. ඇය දහකාරියක මෙන්ම වැඩකාරියක යැයි මම සිතුවෙමි. එහෙත් මිදුම් සමඟ සිතවත් කමක් ගොඩනගා ගෙන ඇය වේගට මා යොමු කළේ මන්දි. එසේ නොවන්නට මා මේ කරදරයට පැටලෙන්නේද නැත.

"අං කෝල් එකක්."

දුරකතනය නාද වනු මට ඇසුණේ නැත. මගේ දෘෂ්ටි ඇය බිඳ දුමයාය.

"සර"

එහා අත්තයෙන් කතා කළේ විරසිංහය. ඔහුගේ කට හඬ ඇසීමත් සමඟම මම තැනි ගත්තෙමි.

"හරි වැඩක් නේ සර සිද්ධ වුණේ"

"ඇයි"

"සර මෙතර තරම්කල තෝනාට අසනීප වුණා. කාසල් එකේ නැවත්තුවා. ඔයන්හ විදිහක් තැනි හින්දයි මම කතා කළේ. සර ඔයාට මිනිසා දේ නේද?"

මන්දි ඇතැම් විට මගේ. විරසිංහ කියනා ලෙසින් මිදුම්ට අසාධනය. මම මන්දි දෙස බැලුවේ අසරණයකු ලෙසිනි.

"අයි යයි ගොස්විටිල් එකට. පරි අසරණ කෙල්ල."

The Reader's Place..

මන්දි මගේ අතකින් අල්ලා ගනිමින් කීවාය.

කාසල් කාන්තා රෝහලට මම දෙතුන් වතාවක් ගොස් ඇත්තෙමි. ඒ සෑම වරකම මසික කම්පනය විය. අද සිදුවන්නේ එයමය. සෑම ඇඳකටම යාබද පුංචි යහනාවක් වෙයි. ඒ පුංචි පුරතලුන්මය. අලුත් ජීවිතයකට අලුත් ප්‍රාර්ථනාවක් අරන් ආ කිරි දරුවන් වෙනුවෙනි. කාසල් එකට ගිය සෑම දිනකම මා ගත කළේ එම පුංචි පුරතලුන්ගේ යහනාවන් අද්දරය. පුරංගනාවන් සමගම ඔවුන් සිටින හැටි බලන්නට ප්‍රිය කළෙමි. ජීවිතයෙහි නොලද සතුටක් මම එයින් අත් වින්දෙමි. ඒ සමගම මම සෑම දිනකම එයින් පිටවී ගියේද දරාගත නොහැකි බරකින් හදවත පුරවාගෙනය.

"ඔයාට දුකයිද?"

නිහඩව කාරය පදවමින් සිටි මගේ දහැන බිත්තේ මන්දිය.

"නැහැ."

"මට නම් දුකයි"

ඇය හිමිනිට කීවාය.

"ඇයි? ඒ"

"මං ආසාවෙන් උන්නේ. මිදුම්ට බඩා ලැබෙනකමි. ඔහාට මා කීව්වේ නැ. එතකොට ඒ දරුවා මටත් හුරුයි. ඔහාට මටත් එයා මටත් අයිතියි"

මම කිසිත් නොකිමි. ඒ ගැන කතා කරන්නේ නැ. ඔහාට මටත් එයා මටත් අයිතියි. වරදක් කළ බවක් නැගේ.

"අපි ආයෙමත් තනි වුණා වගේ"

මන්දි මගේ අතකින් අල්ලා ගත්තාය. අප දෙදෙනා තනිව සිටියේ ලෝක දෙකකය. දරු සුරතල් පිළිබඳ ගැටළුවකට ඇය මැදි වී තිබුණි. මා මිදුම්ට සිදු වූ කරදරය ගැන කැවෙමින් හිඳි. ඒ දරුවාට මා ප්‍රිය කළාද නොකළාදයි මම නොදනිමි.

ඔහු අනුරාගයෙහි අතුරුඵලයකි. දරුවෙක් ලබන්නට අප බැඳුණා නොවේ. ජීවිතයේ ප්‍රබල හුදකලා වීමට විසඳුම් සෙව්වා පමණි.

මිදුම් වෙතට යෑමට මට ශක්තියක් තිබුණේ නැත. එහෙත් ඇය මැදුරු සැනින්ම හඬන්නට වූවාය. මන්දි ඇය වෙතට ගොස් සියළු තොරතුරු ඇසුවාය. එහෙත් මිදුම්ට මේ සියල්ල කීමට උවමනා වී තිබුණේ මා සමගිනි. එහෙත් මා මන්දි ඉදිරියෙහිය. කෙසේ ඇයට සමීප වන්නද? මගේ සිත බොහෝ අසරණ විය. මිදුමගේ සිතද එසේ අසරණ වන්නට ඇත. පෙර දිනයේදී මන්දි සමග ඇති වූ කතාබහ මිදුම් නොදනි. ඒ නිසා ඇයට දරුවාගේ පියා ගැන කතා කිරීමට හැකියාවක් නැත.

"බොක්කට මිදුම් පිරිස් කියන පේනේටමේ තත්වය ගැන කියනවාද?"

වෛද්‍යවරයා මදෙස බැලුවේ තුවමනාවෙනි.

"ඔයා පේනේටමේ කවුද?"

මට එක්වරම කිව යුතු දෙයක් හිතට ආවේ නැත.

"නැබන්ඩ්!"

මුතු කතාව සිංදු පුදුවෙහි. ඉදි ගිය රැවුල්ගේ ඇති මිනිසෙකු මේ පුංචි දරියරේ සැමියා වූයේ කෙසේදැයි ඔහු කල්පනා කළා විය හැකිය. නොසන්ධාලයෙකුගේ වතවරකම ගැන ඔහු කල්පනා කළා විය හැකිය.

The Reader's Place.

"බිලිඩි වෙලා, දුන් බලාපොරොත්තු අත්හරින්නයි කිද්දට වෙන්නේ. ෆස්ට් බේබි නේද? ඒත් දුන් කරන්න දෙයක් නෑ. අතපය නැති ළමයෙකුට වඩා අවිෂ් කරන එක හොඳයි. මිස්ටර් මොකද කරන්නේ."

"මං විදුන්නේ ෆිල්ඩ් එකේ"

වෛද්‍යවරයා මදෙස බැලූවේ අපහාසාත්මක හිනාවකිනි. හිඟ ඉදිරියේ මට අසරණ වෙන්නට සිදුවිය. එහෙයින් මම එතැනින් ඉවත් වීම, යළිත් මිදුම් ඉදිරියට යද්දී මන්දි එහි නොසිටියාය. වටපිට බලද්දී ඇය බංකුවක් මත වාඩි වී හෙත සිටියාය.

"ඇයි"

මන්දියේ අදහස කඳුළුත් පිරී ගොඩිණි.

"මට ක්ලාන්තය වගේ, මං කාරෙකට ගිහිං ඉන්නම්. මයා එන්න"

දෑස පිසදාගෙන මන්දි ගියාය. මටත් සිතෙන හැටියට ඇය එසේ කළේ මට මිදුම් සමග දෙවීමට ඉඩ ලබා දීමට විය යුතුය. මම මිදුමගේ සයනය වෙත ගියෙමි.

"මන්දි අත්කට හරි දුකයි. එයා මගේ අතකින් අල්ලාගෙන ඇඩුවා."

"මයාටත් දුකයිද වෙච්ච දේට"

"නෑහ්."

මිදුම් එක්වරම කීවාය. මට පුදුම සිතිණි.

"ඇයි මයාට දුකක් නැත්තේ"

"අම්මයි තාත්තයි නිසියෙන් විවාහ වෙලා නෑ කියලා ඒ දරුවාගේ උප්පැන්නයේ ලියන්න මං ආසා නෑ. තාත්තා කෙනෙක් නෑ කියලා

ලියන්නත්. මං ආසා නෑ. මගේ දරුවටත් ආත්මගරුක්තවයක් තියෙන්නෙ ඒකනේ. අම්මටයි මටයි ඒ ආත්මගරුක්තවය තිබුණේ නෑනේ."

මා අසරණ විය. කිට්පුතු දෙයක්ද සිහිපත් නොවීය. මේ අතිමි සතුටත් ලෙසින් සිතන්නට කරමි මිදුම් නපුරුදුයේ කෙසේදැයි මම අනාදනිමි.

බොහෝදේ අසුන්දරය. සිත විදවන සුළුය. මේ තරමින් ජීවිතයේ දුක්බර බවක් මට කිදිනක හෝ දැනී නැත. තනි මිනිසකුට දෙදෙනෙකුගේ කඳුළු පිස දමන්නට නොහැකිය. එහෙයින් මා අසරණය. මිදුමගේ රෝගී සිත සුවපත් කරන්නට මට උවමනා විය.

"මං ගෙදර යන්නද?"

රෝහලෙන් පිටවූ විහසම මිදුම් ඇසුවාය. මමද බොහෝ අසරණව ගිදී හෙයින් මට දෙන්නට පිළිතුරක් නොවීය.

"මයාට ගෙදර යන එක සැනසීමක්ද?"

සමහරවිටෙක මම ඇඟ බේරා ගන්නට බැලුවා විය යුතුය. එක්තරා පැත්තකින් බැලූ විටදී ඇය දුන් බරකි. වැරදිකරු මම හෙයින්ම සියලුම ඉවසමි.

"ගෙදර යන්න මං කැමති නෑ. ඒත් මං වෙත කොහේ යන්නද?"
මිදුම් එක්වරම කීවාය.

එය සැබවකි. මිදුම් දුන් හුදකලාවී ඇති බවක් මට හැඟේ. මා අසරණ නොවෙමි. මම ගියොත් ඇයට හිමි මහ පාරය. මේ නිසාම මම සමීප විය යුතුය.

The Reader's
Place..

"අපේ ගෙදර යං. මන්දි මියාට ආදරෙයි නේ"

"මං කැමති නෑ"

"ඇයි ඒ"

"මන්දි අක්කියි මියා සතුටෙන් ඉන්න හැටි මට බලන්න ඉන්න බෑ. මං කනිවෙනවා වගේ හැගීමක් මට ඇතිවෙන්නේ. මට දරා ගන්න බෑ ඒ වේදනාව"

එයද සැබෑවකි, මට එය හේරි හොස් කිවුණි. මන්දිත් මිදුළුත් දෙදෙනාම සිටිද්දී මාද බොහෝ අසරණය. එවිට දෙදෙනාගෙන් එක් අයෙකුගේ කණු පිස දමන්නට මට සිදුවේ. එය කෙසේ කරන්නද?

"එහෙම නම් ටික දවසකට ගෙදර ඉන්න. මං ඉක්මණයෙන් මොකක් හරි කරන්නම්"

අවසානයේ පැමිණියේද පටන් ගත් කැනටමය. මිදුම් සමග මම තුගේගොඩ ගියෙමි. සමත් වූවකට කාරය තරවද්දී මට ඇතිවූයේ වකිකයකි.

"අම්මා ගෙදර ඉන්නවා වගේ"

මිදුම් කීවේ ගෙදර දොර ජනේල් හැර දමා පිටු නිසා විය යුතුය. ඇය අම්මා හිඳිම නිසා සතුටු වූවාදැයි මම නොදනිමි. එහෙත් ඇය හිඳිමෙන් මසින ඇති වූයේ බොහෝ දුක් දරා සිටින.

"මියා ආවද?"

මිදුම් දුටු සැණින්ම අම්මා එසේ කීවා. මිදුම් මට ආදරෙහි හෙයින් මා බේරා ගන්නට වෙර දරුවාය.

"මං හිතුවා කවදාහරි මියාට ආදරෙහි කියනවා. මාගේ ආදරය මාගේ ආදරය නිසාම. මං වැරදි පාලේ ගිය හැණි නිසා මාගේ ආදරය මාගේ ආදරය නිසාම. මං හැමදෙයක්ම කළේ, ඒත් ඒවා ගෙන් ගියා"

අවසරයකින් හොරට මම සාලයෙහි පුටුවක හිඳ ගත්තෙමි. මට මිදුම්ගේ මව කී දෙයින් එක්වරම සිහිපත් වූයේ මගේ අම්මාය. ඇය ද දුක් මහන්සියෙන් හැම දෙයක්ම කළේ අපට උගන්වන්නටය. එහෙත් එයින් ජය ගත්තේ මා පමණි. ලොකු අධ්‍යාපන අක්කලා ඉගෙනුම හොලබා දුක්බර ජීවිත වලට සිමිකම් කියද්දී අම්මා දුක් වූ අයුරු මට සිහිපත් විය. මිදුම්ගේ මව්වඳ දුක් දෙනෙත්තේ මගේ අම්මා විඳි දුකමය. මේ සියල්ලටම වරදකරු මාය.

"මට සමාවෙන්න අම්මේ"

මසින උපන් දුක නිසාම මට එසේ කියවුණි.

"අම්මේ"

"ලැජ්ජා නැද්ද? මන්ටර් සහන්ට මට අම්මා කියන්න. මියාට මියාගේ වයස ගැන මතක නැද්ද? රටකට ගිය කලක්"

මට වඩා වසර කිහිපයකින් වැඩිමල් ඇයට මා අම්මා කීමෙන් වරදක් කළ බවක් මට සිතුවේ. ඇයට අම්මා කියවුණේ මගේ අම්මා සිහිවූ නිසාවෙනි. එහෙත් ඇය සිතන්නට ඇත්තේ මිදුම්ගේ හිමියා වූ නිසා මා ඇයට අම්මා කියන්නට ඇත කියාය.

"එයාට වෙර කරන්න එසා. අම්මේ එයා දුක් හැම පැත්තකින්ම හැලෙනවා"

මිදුම් මට ආදරෙහි හෙයින් මා බේරා ගන්නට වෙර දරුවාය. එයින් ඇය මගේ නිහඬ වූවාය.

"මම මාගේ ආදරය මාගේ ආදරය නිසාම. මිදුම්ගේ මව නිහඬව කතා කළා. මට පිළිතුරක් නොවිය. මිදුම් ද නිහඬව සිටියාය. මිදුම් ඇති දේවල් අම්මා කෙසෙකුට කියන්නේ කෙසෙසින්ද?"

The Reader's Place..

"හැම දෙයක්ම සිද්ධවෙලා ඉවරයි නේද? දරුවා ලැබෙන්නේ කවදද?"

ඒ සමගම මිදුම් හඩන්නට වූවාය.

"ඒකත් ඉවරද? එහෙම වෙච්ච එක හොඳයි. තැන්තම් ඒ දරුවන් මියා වගේ ම අසරණයෙන් වෙනවා"

මිදුම්ගේ මව කතා කළේ ප්‍රබල සිත් වේදනාවකිනි. මව මා ගැනම ප්‍රබල අනුකම්පාවක් ඇතිවිය. මේ සියල්ලම සිදුවූයේ මගේ වගකීමක් නැති ජීවිතය නිසාම නොවේද?

"මව ඔබගේ සහෝදර ජීවත් කතා කරන්න ඕන"

මඳ වේලාවකට පසුව මිදුම්ගේ මව දයාබර හඬකින් කීවාය. මම ඇය දෙස බැලිමි.

"උගත් මනුෂ්‍යයෙක් වෙලත් ඇයි මියා අපේ ජීවිත මේ විදියට අඳුරු කරලා දමීමේ. මියාගේ නෝනටත් මේක කොයිතරම් දුකක් වෙලා ඇතිද? සල්ලි නියෝග පිරිමින්නේ සෙල්ලමක්ද මේ විදියට අපේ ජීවිත විනාශ කරන එක."

"මේ කිසිම දෙයක් මං නිතල කළ දේවල් නෙමෙයි. මාව සේරුම් ගන්න. මගේ වරදකින් ජීවත්වෙන්නෙමයි මේ දේවල් සිද්ධ වුණේ."

"දත් කරන්න දෙයක් නැ. මගේ සෙල්ලමක් නොවෙයි මොන වගේ වෙයිද?"

මම නිරූපිතව සිටිමි. එයට දෙන්නට නැ. මම මේ වගේම මට නොවේ.

මිදුම්ගේ මව කිවේ දුක්බරවය. එය මම සිටිමි මම සිටිමි මම සිටිමි එමෙන්ම අනුකම්පාවක්ද ඇතිවිය.

"මිදුම්ගේ තාත්තා දත් කොහොද? ඉන්නේ."

මගේ පැනය ඇයට සොහොන් සිත් වේදනාවක් වූවාදි මව සැක සිතේ. ඒ දිගු සුසුම්ගේ හෙළවය.

"දන්නේ නැ"

"ඒ කියන්නේ"

"මං එයාට හුනක් ආදරය කළා. විත්චාස කළා. මං හිතුවේ එයා මාව බිඳිවී කියලා. ඒත් එයා මාව රැවැට්ටුවා. මං නිතර්තේ දත් ඉන්නලත්ච්ච වලා. සුද්දෙක් වගේ ලස්සන මිනිසා. ඒ ලස්සන තමයි මිය මිදුම්ටත් නියෝගන්නේ. ඒ සෙල්ලට තාත්තව කිසිම දවසක ලෙන්නන්න මව බැරී උනානේ. එයා වල්මත් වුනෙක් මිය හින්දම තමයි."

අසන්නට ලැබුණු සොහොන් සේ දුක්බරය. සිත විදවන තරම්ය. ඒ නිසාම මම නිතර වූයේමි.

"මේවා මියාටත් හොඳ පාවිච්චි. මං දනගෙන උන්නා මිදුම් අමාරුවේ වැටෙනවා කියලා. මං මියාට හම්බවෙලා මගේ දුටුව අම්මක කරන්න කියලා ඉල්ලීමක් කරන්නයි පිටියේ. ඒත් පස්සේ මව තේරුණා ඒ හැම දෙයකටම ප්‍රමාදයි කියලා."

මිදුම් ගේ සොහොන් කුනක් හදාගෙන විත් අප අතර තැබුවාය.

"අම්මා මොක? කියන්නේ"

මම නිරූපිතව සිටිමි. එයට දෙන්නට නැ. මම මේ වගේම මට නොවේ.

මිදුම්ගේ මව කිවේ දුක්බරවය. එය මම සිටිමි මම සිටිමි මම සිටිමි එමෙන්ම අනුකම්පාවක්ද ඇතිවිය.

The Reader's Place..

මිදුම් කතා කළේ සිතට එකඟව නොවන බව මම දනිමි. ඇය මගේ අහිමි බව ගැන බෙහෙවින් ම කැමටි. සිත දුක්බරවය. එහෙත් එය සඟවා ගෙන හිතාගිමට ඇය වෙර දරන්නිය.

"ඔහොම කමයි මාත් හිතුවේ"

මිදුම්ගේ මව නැගිට ගියාය. සාලයෙහි ඉතිරි වූයේ මිදුම් හා මා පමණි.

"අම්මා ඔයාගේ හිත රිදෙන දෙයක් හෙම කිව්වාද?"

"නෑ. මේ කිසිම දෙයකට හිත රිදෙන්නෙ වැඩක් නැතේ. හැම දෙයක්ම සිද්ධ වූණේ අපේම වරදින්."

මිදුම් කිසිවක් නොකීවේ එම වරද ගැන දන් ඇය කැමෙන නිසාම වියද්දාය. ඇය කෙරෙහි දන් මසින ඇත්තේ පුද්ගලිකව අනුකම්පාවකි. සැමැවින්ම එය ආදරයයි මට සිතේ.

මිදුම්ගේ මව කොහෙදෝ ගියා ය. රාත්‍රියෙහි කෑම නොකබන ලෙසින්ද කීවාය. ඇය පුදුම ගැහැණියක යැයි මට සිතුවේ. දරුවා වෙනුවෙන් මුළු ජීවිතයම කැපකළා යයි කීවද එය මුසාවකි. ඇය තුළ ඇත්තේ නොකිත් ආශාවන්ය.

"අම්මා කොහෙද? ගියේ."

"කවුද දන්නේ. රැ දෙගොඩහරියේ එයි බිමන. මම මකමයි මෙතේ ඉන්න කැමිනි නැත්තේ. අම්මාගේ වරදකට මම වගේ කෙනෙක් නැති වූණේ. ඒ හින්දා මම එයා වෙතරා සහන්."

මිදුම් හැඩුවාය. මම ඇගේ කපුළු පිය දුටුවෙමිනි. මොහොත් අසරණ බව මට සිතේ.

"මාත් කවදාහරි අම්මා වගේම වෙයි කියලා මට බියයි. ආදරය ලබන්න ගිහින් මං අතරමං වෙයි"

"ආදරය හිඟා කන්න ඔයාට සිද්ධ වෙන්නැතේ. මං ඉන්නකම්" මි මදක් කල්පනා කළාය.

"මේ විදිහට ඇතිත් ඉඳලා මට වැඩක් නෑ. සර්ව මටම අයිති වෙනවා නම් මං කැමතියි. ඒත් ඒ දේ කිසිම දවසක සිද්ධ වෙන්නේ නැතේ."

මම අසරණ වීම. මන්දි සිහිවිය. ක්‍රමයෙන් රාත්‍රිය එයි. කළුවරට මන්දි බියය. ඇය කිසිම දවසක මේ අයුරෙන් හුදකලා වී නැත.

"ඇයි හදිසියේම නැගිටිවේ"

"නිකම්"

එහෙත් මා යහනින් නැගිට ගත්තේ ගෙදර යෑමේ උවමනාව ඇති වූ හෙයිනි. මන්දි තනියම බව සිහිවෙත්ම මට ඇති වන්නේ දරාගත නොහැකි දුකකි. එහෙත් යාදුකු බවක් ඇයට කීමට මට නොහැකිය.

"මන්දිව තනි කරලා ඔයා ළඟට මට එන්න ලැබෙන්නේ නෑ කිසිම දවසක"

"ඒකට කමක් නෑ. මං එන විදියට මුණ දෙන්නම්. සමහර වේලාවකට මම ඔයාගේ හිත රිදෙන දේවල් කියනවා. මට සමාවෙන්න"

මාගේ මරු ගැහැණියකි. ඇයට ජීවිතය වටහා ගත නොහැකිය. ඒ හිතාම කටට එන සෑම දෙයක්ම කියයි.

"මගේ ජීවිතය වෙනුවෙන් ඔයාට දෙන්න පුළුවන් පොරොන්දුව තිබෙන්නේද?"

The Reader's Place.

එහෙත් වීදුම් කතා කළේ මහා ගැනියෙක් ලෙසිනි. කිසිම දවසක ඇය මෙසේ විමසීමක් කර නැත. මට පදම් සිතාණි.

“මං හැමදාමත් ආදරයයි”

“එවිවරයි. මට ඕනේ. මන්දි අක්කාව රිදවන්න එපා. ඒක පවක්. මට ආදරේ නම් මට ඒ ඇති. ඒත් අද විතරක් මෙතේ ඉඳලා යන්න. වෙන කිසිම දවසක මං ඔයාට මේ විදිහට කරදර කරන්නේ නෑ”

මම මිදුම්පිට කුරුළු කර ගතිමි. ඇය කෙරෙහි මසින ඇති ධූපය
සුදුමාකාර දකිති.

“මං වාසනාපිත්තයි. ඒක මං දන්නවා”

"අපි යං චිත්‍රියට"

මිදුම් මගේ අතකින් අල්ලා ගන්නාය.

මම ආය සමග මිදුළට ගියෙමි. ලක්කනට සඳ පාසා තිබුණි. ආදරයට එය ලබාගත්තේ සුන්දරය.

“මං තරිම වාසනාවත්තයි. ඒත් ඒ වාසනාව හැමදාම මං ලග තියෙන්න ඉඩ දෙන්න”

පිදුලෙහි බංකුවෙහි හිඳගත් පිදුම් කීවාය. මම ඇය දෙස බැලිමි.

“මියා චිත්තේ ජනප්‍රිය ලේඛකයෙක් වෙමි නිසිනවුරු එක කොයිතරම් දෙයක්ද? ශ්‍රීර් පාතිම මියා චිත්තේ ජනප්‍රිය වෙමි මියා අයිති වුණේ, මං කොයිතරම්ත් වාග් චිත්තේ ජනප්‍රිය වෙමි?”

ඇගේ මුළු ජීවිතය ම වාසනාවන්ත

"ඒත් මට තැමදාම හිතාගන්න බැරි වෙයිද?"

“පුළුවන්, මං හැමදාම මියාටි හිතාලෙන්නා ඉඩ දෙන්නම්. මගේ මල් පයිතිස මියාටි හැඩි වුණාට තියෙන පයිතිස ගොඩවම ඇති”

“මං ජීවිතයේ කිසිම දවසක මිනවට වඩා දෙයක් බලාපොරොත්තු වෙවිච්ඡි කෙනෙක් නෙමෙයි. ඒ හින්දා මට මේ ඇති, මං හිතාවෙන්නම්, මේ සතුයි රැයයි වගේ අපි දෙන්නා හැමදාම ළඟින් ඉමු.”

මිදුම් මට අසාද්‍යවිය. මම ඇගේ පතකින් අල්ලා ගත්තෙමි. ඒ සමගම මගේ උරයට තේත්තුම් බලා පිටියාය.

“මෙම හැමදාම මෙහෙම ඉන්න ඕන. ඒත් මතඥ අක්කගේ හිත
මනාවිඳවා. ඒක තමයි මම කරන්න අමාරු.”

යළිත් මම මන්දිර පිහිටිය, ඇය දුක්වරම් ඇතැයි සිතේ. හුදකලාව
ඇයට හරි නැත. ඇඟරය හා උණුසුම් ඇයට අවශ්‍යය.

මම මිදුම් ඉවතට හරිද්ද කළෙමි.

"ඇයි ඒ. මම ඔයාට කරදරයක්ද?"

"හැ. මට මන්දිම මතක් වුණා"

මම බංකුවෙන් නැගිට ගස්තෙහි.

මම මගේ සිතට දහස්වර ගාය කරමි, එහි තරුණ බවටද දුන්
එම ලෙවර කැපී, පැවැ ලෙසින්ම මා දුන් මතල්ලෙකි. ක්‍රමයෙන්
සිතියනෙහි පරිණාමය වෙත පැමිණ ඇත්තෙමි. එසේ තිබීමදී මා
සිතියනෙහි පරිණාමය මාලකමක් ඇති වූයේ තවමත් තරුණ සිතකින්
සිතියන වන නිසාම නොවේද? එය දුන් මටම කරදරයකි. මා විකාශ
වූයේ ගිවැරදි වියහම යා සුත්‍රය. නිවැරදි මානසිකත්වයට ගමන්
විය යුතුමය.

මිදුම් යළිත් මගේ හිස පිරිමැද්දාය, එය සැන්සුමක් නොවේ, ඇයට ජීවිතය වටහාගත හැකි දවසක් එනු ඇත. එදිනට මේ හුදකලාව තේරුම් යනු ඇත. එය ඇය මගෙන් වෙන්ව යෑමේ දිනයයි.

"මට දරුවෙක් උත්තා නම් මේ හැම දෙයක්ම ජීව වඩා වෙනස් වෙන්න තිබුණා. එහෙම නම් ඔයාට ආදරය කරන්න මට හිතෙන එකක් නෑ. මං පාසුණු මිනිසෙක් වෙලානේ."

"එහෙම නොවුණු එක එක අතකින් හොඳයි."

මම පුදුමයට පත්වීමි. ඇයගේ සතුට ගැන මං නිබඳවම සිතන්නී ඇය මගේ සතුට ගැන නොසිතන්නේ ඇයි?

"එහෙම වුණා නම් තාත්තාගේ ආදරය නොලබපු මට ඔයාගේ ආදරයත් ලැබෙන්නේ නැතිව යනවා. මං තනිවෙනවා. සම්භර විටක මං ඉබ්බාගෙන් සිහිං ලොකු කරදරයකුත් කරගෙන."

"ඔයා තාත්තා කෙනෙකුගේ ආදරය මගෙන් මලාපොරොත්තුවෙව්ව එක ගැන මට හරි දුකයි."

"ඔයාගේ දයාබර කමටයි මං ආදරය කළේ. ඒත් දං මං ඔයාට ආදරෙයි. ඇත්තවම ආදරෙයි. ඒවාගේම අද මට හරිම සතුටුයි. ඔයාගේ සුන්දර හිතේ සියෙකු සුන්දර ආදරය අද තමයි මං හරියට එන්නේ, මේ විදිකට මට හැමදාමත් ඉන්න හිතෙනවා නම් ජීවිතය කොයිතරම් ලස්සන වෙයිද? ඒ කරමි."

ඇතිත් සඳ පායා තිබුණි. මම ඒ දෙය සැබෑ වීමත්කාරය ආදරණීයය. මිදුම් සැබෑ වීමත්කාරය දයි මටද සිතුවි. කවි සිතක කවි දහසක්

"කවුද ගේවිටුව ඇරියා වගේයි. මේ රැ කවුද මෙහෙ එන්න ඉන්නේ."

මිදුම් කී විටදී මම ජනේලයෙන් ගේවිටුව දෙස බැලිමි. ඒ මන්දිග. මගේ සිත වේගයෙන් කැළෙන්නට විය. ආදරය මායාවක් බව මට වැටහී ගියේ එවිටය. එය තාවකාලිකය. සුන්දරත්වයක් පමණි. දන් මා ඇයට මුහුණ දෙන්නේ කෙළෙසින්ද?

x x x x x

The Reader's Place..

<http://e-pusthaka.laya.blogspot.com/>

12

මුලින් සිත තවමත් ගැහැන්. ආදරය හරහා බැඳී පවුර බිඳ දමමට සිතේ. පුළුකට වැට බිඳින්නට බැරිය. ආදරයද එසේමය. තහංචි මැද්දෙන් එය පත්තරය ලබනු ඇත. ඒ නිසාම මිදුම් ඉදිරියේ සියල්ල අමතක කර දමන්නට මට පුළුවන. එංගි. කාමර පුරාම අසාහි දේ ලියා මගේ සිතට වැට බිඳින්නට බොහෝ අය සිතූහ. දුරකතනයෙන් මා පිළිබඳ බොහෝ දේ බොහෝ අයට කිහි. එහෙත් තවමත් මිදුම් මා සමඟය. එහෙත් ඒ සියළු බැමි මන්දි ඉදිරියේ ලිහිල්ව යයි. සියළු කේතීන් ද විශාලී යයි.

"මන්දි අක්කා ඇයි මේ රූ ආවේ."

මිදුම් පෙර මගට ගියාය.

"පළයා යන්න මං ආවේ මගේ කුමාරයාට බලන්න. ආදරය පළයා යන්න අහකට."

මම පුළුම වීම්. මන්දි කෙදිනක හෝ උමංගි. කාමර තුළ ආදරය හැඳි වැඩුණු ඇය සරසවියට අවදි වී මාගේ ප්‍රවේශයෙන් දත් කුණුහැර පවා දන සිටියේ නැත. එහෙත් ඇය මිදුම්ව බැඳී

වැල්ලෙන් වැටේ වදන් වලිනි. එයට අමතරව ඇය මට කුමාරයා කියන්නේද? නැත.

"මන්දි අක්කේ මං මිදුම් නංගි. අක්කට මහත නැද්ද?"

මිදුම් යළිත් වරක් ඇගේ අතෙහි එල්ලෙමින් සිටියාය.

"මොන නංගිද යනෝ. මට නංගිලා නැ. මට ඉන්නේ මං විතරයි දන්න."

මන්දි මිදුමගේ හිස තෙසින් අල්ලා ඇයට පහර දුන්නාය.

"මන්දි අක්කාගේ ඔළුව නරක් වෙලා වගේ."

පැත්තකට වී හඩමින්ම මිදුම් සිටියාය.

"මන්දි"

මන්දි විවාහයට සිටියාය. මා කතා කරද්දී ඇය මතෙය බලා මහ හසියෙන් හිනාවුණාය. මම ඇගේ අතකින් අල්ලා ගත්ත විටදී ඇය මතෙය බලා යළිත් හිනාවෙමින් මගේ අත සිරකර ගත්තාය.

"උඔව තමයි මට කියන්න."

"ඒ මොකටද?"

"උඔව. ඔරුක්කයි මං ආවේ. උඔ මාව දාලා ගියානේ. උඔව තමයි මට මරන්න මගේ"

මා මිදුම් සිතකට යි මම හොඳහිමි. සිහිවිකල්ව සිටි මන්දිගේ අතෙහි මිදුම් මාගේ හිසෙන් මැරී කමක් නැත. එය උල් පිහිටත් නම් ඇය මගේ ළය පසාරු කරනු ඇත. එහෙත් මම එයට සුදුසු දිනට පිය කළෙමි. ඇගේ අතින් මිය යෑමට මා සුදුසුය. විපල වීමට මාගේ සිතට වඩා ඇය එය කරයි නම් යහපත්ය.

The Reader's Place..

“මුටු සමෝච්චින්නා සරි.”

ප්‍රියම මගේ අද්දරව පැමිණ කිවියා

"ඒ මොකද"

“මහේන්ද්‍ර අක්කට” මහාත්මයාණන් ඒ වරද කළේ. දැන් මෙයාට බොක්කට පෙනෙන්නේ ඉතාමත් උනන්දු වන බවයි.”

ഒരു കോടിയുടെ അതിർത്തിയായിത്തീർന്നു.

"විලක් ඉන්නෙතාපා අයනේ. ඉක්මණේ පාරෙන්හ."

මිදුම් බව බිළිකල හෙයින් මම නැගී සිටියෙමි. මන්දිවද වත්තමි
සර්ගෙනා කාර්යයට නැග ගත්තෙමි. මද වේලාවක් යදී ඇය භූෂ පු
පුකෝට බව මැනී ගියේය. පසුව ඉතිරි වූයේ බලාගත් අතම බලා
නිදිම පමණි. එය සුභය ලැබීමක් ද නොමැති නම් රෝගය වර්ධනය
වීමක්දැයි හේතුම නැතීමේ නුවණක් එව නොවිත.

මහේන්ද්‍ර මා රැගෙන අගමැති කුමාරතුංගට සුපිරි වෙළඳසැල අද්දර තිබූන භෞද්ධාචාර්යයෙකු වෙතටය. සත්‍ය නොසිතා බැරි බව හේරැම් ගත් මම සිසැල්ල කීවෙමි. ඔහු හිසට අත තබා ගෙන මද වෙලාවක් තිද මගේ මුතුන් ලෙස බැලීය.

"ලොකු පොත් එකක්, බිලන් ඉන්න පොතක්, සැපයීමේ වගකීම
මේ දිවියේ පොත් එකක් අවම හානි වූ
බිලයකට."

මන්දිමේ මරණය පිළිබඳ සිහිපත් කළ විට මා දකින්නේ සරසවියේදී අප හමු වූ ආ පවත් මා තාගේ සිත තුළට අපරිමිත යන්නයි. ඒ තුළම අවනන් යාම මගේ සිතට ඇතිව ඇතැයි

වෙද්‍යාධික්ෂක සම දැන් හෙයින්, ඒ සියල්ල වෙනස්ව ගිය අන්දම මට සිතා ගැනීමට පවා නොහැකිය.

“වෙනුවට මේ රට මුල්ලේටියාවේ ගෙනියන්න, එහෙදී හොඳ වීම් එකක් ලැබෙයි”

“မြန်မာ့ပြန်လည်တည်ထောင်ရေး”

මම ඔබ්බෙන් මෙන් ඇසිමි. පුළුල්ලේරියාවේ හිඳින්නේ උමක
සිත් ඇත්තන්ය.

"අධ්‍යක්ෂවර්ග අමතකව මුල්ලේවිසාලව ගිහින දොන්ත නම් බෑ"

මා ජීවිතී මනාමාත්‍රයේ සිටින්නෙමි.

“මේ අභිසංඝ මන්ත්රණයෙන් හිත පිත්ථු වැට්ටුවා නම් කේන් කරන්තා මුල්ලේඥයාවේ ගෙනියන්නන් වෙතවාමයි. ඒ හිත්දා මං කියනාදේ කරන්තා”

අවේදන මගයට මට පිටුපෑම නොහැකිව. එක් ආදරයට පිටුපෑමටද නොහැකි.

මින්දි උමතු ගැහැණුන් අතර තනි වූවාය. මුහුකුරායිය ඇගේ බුද්ධියෙන් ඇය හිමිකම් කී සමාජ තත්ත්වයෙන් එය නිහඬ නිකායකි. යළිත් ඇය සමාජයට මුහුණ දෙන්නේ කෙතෙක්ද යි සිතාබිඳි මගේ සිත ඉමතු අවයි. මා සිටියේ වැරදිකාර ලෝකයකය. ඒ ලොවින් මිදී ජීවිත නිකේ දුන් සොයා ගත යුතුය. මා මින්දිට දැනගත් විය යුතුය. පාදය යනු යුතුය. එසේ නොකළ නොහැකි ඇගේ ජීවිතය බිඳී යාමය. ඇය සොයාගැනීමට උමතු ගැහැණුන් අතර

සික්කි රෝගය ගත කර මා එළියට පැමිණ රෝගල්
සහන සේවය ලබාගත් බවට සහතිකයක් ලබා දීමට
සමත් වීමට සිදු විය.

The Reader's Place..

දුක්ඛර ආත්මය ගැන මිනිසාට අපමණ දුකක් දැනුණි. ඇයට මේ ඉරණම අත් වීම මගේ වරදකින් සිදු වීම කෙතරම් දුක්ඛරද?

ආපසු ගෙදර එන ගමනේදී මිදුම්ට සියල්ල කීමට මට සිතුවේ. එහෙත් කීමට ඇත්තේ එක් දෙයක් පමණි. එය මා ඇය හැර යන බවම පමණි. මන්දිට විතරක්ම මා ආදරය කරන බව පමණි. එහෙත් එවැනිනක් කීමට තරමින් මගේ සිත නපුරු කර ගැනීමටද මට නොහැකිය. එහෙත් මම ගෙදර ගියෙමි.

“මියා කිසිම දවසක මං හැරෙන්න වෙන කෙනෙකු ආදරය කරන්නේ නෑ කියලා මට පොරොන්දු වෙන්න”

කාමරයෙහි වූ මන්දිගේ රුව දෙස බලා සිටියදී ඇගේ හඬ මට ඇසෙන්නට විය. සරසවියේදී අතින් අල්ලා ගෙන ඇවිද ගිය විටදී ඇය මා වෙතින් බොහෝ පොරොන්දු ගත්තාය. විටෙක ඒ පොරොන්දු මට මහත් වදයක් විය.

“මියා තරම් පොරොන්දු ගන්නේ මියාට මාව සැක හින්දා නේද?”

“මට මියාව විශ්වාසයි. ආදරය කරන්නේ මියාටනේ. මියා ලියන දේවල් වලට නෙමෙයිනේ. ඒත් මියා ලියන දේවල් වලට මියාගේ ජනප්‍රියතාවයට ආසා කරන රේස්ලා කොයිතරම් අන්නවාද? මට බයයි මියාගේ හිත වෙනස් වෙයි කියලා”

සරසවියේදී ඉගෙනුම ලබද්දී මම අදට වගේ ජනප්‍රියතාවය එකල මාද තරුණයෙකි. බොහෝ යුවතියෝ මා සමඟම සිටින කන්තෝරුවට ආහ. සම්මන්ත්‍රණ වලදී මා සමඟම සිටින තරුණ පොරකෑහ. එහෙත් එකල මා සිටියේ නිසල සිතකිනි. මගේ සිත වෙනස් වූයේ නැත. එහෙත් ටීයුසන් දෙන්නට සවිත් කළ දා ඉඳන් මගේ සිත මේ අයුරින් වෙනස් වූයේ ඇයිද?

“මල් වගේ පුංචි කෙල්ලොනේ. උඹ වටේ නිතරම ගැවසෙන්නේ. සොන්දර්යවාදියෙකුගේ සිත ලස්සන දක්කාම සෙසු වෙනවා”

දිනක් ඒ ගැන කතා බහ කරද්දී ලෙනාට මා සමග කිය. මම එය පිළිනොගත්තෙමි. මගේ සිත මම දැන සිටියෙමි. එහෙත් මිදුම් මා සිත වෙනස් කළේ කෙළෙසින්දැයි මට නොවැටහේ. මිදුම් මගේ සිත උවමනාවෙන්ම වල්මත්කළා යැයි මට විටෙක සිතේ. ඇය මගේ සිතට ගොඩවැදුණේ බලහත්කාරයෙනි. එහෙත් බොළඳ ඇගේ සිත මම මායිම් නොකළෙමි. මන්දී ඇයට අනුකම්පා කරන්නට වූවාය. මිදුම්ට මා හිමි කර දුන්නේ මන්දී උවමනාවටමය. ඒ නීතාම මේ දඩුවම ඇය විදිය යුතුයැයිද මට සිතේ.

“ලලිත් මං සහන්”

මම දුරකතනය වෙත ගොස් මන්දිගේ අසියාට කතා කළෙමි. මේ සියල්ල ඔවුන් ට දන්විය යුතුය.

“මන්දිට පොඬි කරදරයක් වුණා.”

“මොකක්ද?”

“එයාගේ මච්ච පොඩ්ඩක් අවුට් ගිහිං. මුල්ලේරියාවේ නැවැත්තුවා”

“සර බල්ලා. කෝ මගේ නංගිට කැවා. උඹ කරන හැම දෙයක්ම මම නොගෙන උන්නා. නංගිට කරදරයක් වෙනකං මං බලන්න”

“මොකක්ද?”

ලලිත් මට බැණ වැදුණේ අසහන වදනි. හැම අතින්ම මා සමඟම සිටින තරුණයාට ඇත. මම විසිවරය කැයිමි. කළහැකි ව තිබුණේ එක් දෙයක් පමණි. ඒ මන්දිගෙන් සමාව ඉල්ලමින් හැඩීමය. මා යළිත්

The Reader's Place

එම වැරදි නොකරන බව ඇගේ රුවට පෙනෙන්නට දුන්නේය. ඒත් ඒ කිසිවක් මේ වැරදි වලට විසඳුම් දුයි මම නොදනිමි. මගේ අසරණ කම්වලට කරන දේවල්ය.

පාඨ පොදරක හිඳිම සිතට වදයකි. මත්පැන් බී සිතට සහනයක් ලැබෙව් යැයි මට වරක සිතුවේ. එහෙත් එසේ කිසිවිකල්ව රෝහල වෙත යෑමට නොහැකි. එහෙයින් කොහේ හෝ නැතක යෑමට මට සිතුවේ. ඒ නිසාම කාරයෙහි නැගී මාවත දිගේ මගේ ගියෙමි. තවමත් රැය පහත් වී තැන. අවසානයේදී මා නතර වූයේද මිදුම්ගේ ගේ ඉදිරිපිටදීය.

"මොකද වූයේ"

දොර අවුරා හමන්ම මිදුම් ඇසුවාය. පිළිතුරක් නොදී මා පුටුවකට බර වූයේ මගේ දැක් පුරාම කඳුළු පිරි තිබූ හෙයිනි.

"මං මහා පව් කාරයෙක්. මට මේ කිසිම දෙයක් දත් දරාගන්න බෑ. මං හිත්දා ඒ රක්කරත් ගැනි පිස්සියක් වුණා."

මිදුම් මගේ හිස අතහැරුවාය. ආදරය පෑවාය. ඒ ආදරය දත් මගේ සිත සුවපත් නොකරයි.

"කළබල වෙන්නෙපා. ඊයාට හොඳ වෙව්. මට මේ වැරදි දරාගන්න බෑ. මගේ පුටුව දනවා. මේ සිද්ධ වෙව්ව් දේවල් වලට මං මොනකරම් වරදක්ද මේ කරලා ඊයාට කන්න."

"ඇයි ඔයා මේ විදිහට මාව අතරේ ගන්නෙ? මම මේ වැරදි විදිහට මං වූයේ මොකටද? ඔයා කොයිතරම් ආදරේද කියලා මාව අම්මා විදිහට ඔයාට බලන්න එන්න බෑ. මං මේ වැරදි විදිහට මාව අතරේ ගන්නෙ ඔයා ප්‍රභවම වෙලා ඉන්න මිනි."

මොනවා කීවාදැයි මම නොදනිමි. එහෙත් අවසානයේ මිදුම් ඉතා හොඳ හැටුම්වූය.

"මං දන ගෙන උන්නා ඔයා මේ විදිගේ දෙයක් කවදා හරි මට කියන විත්තිය. මට කොයිතරම් මං වෙලා උන්නත් ඔයා මන්දි අත්කාට ආදරය කරන තරම්ත් මං දනගෙන උන්නා. ඔයා මට ආදරය කළේ නෑ. අනුකම්පා කළා වීතරයි. කමක් නෑ. ඔයාට මන තීරණයක් ඔයා ගන්න. මං තනිවෙන්නේ මගේ වරදින් කියලා මං හිතා ගන්නමි. ඒත් මට ඔයා හැකුව ඉන්න බෑ කියලා මං හැමදාමත් ඔයාට කියන්නමි. ඔයා මගේ හිත තේරුම් ගන්නේ නෑ කියලායි මට හිතෙන්නේ. තැන්නම මාව මේ විදිහට හනි කරන්න මගෙන් අවසර ඉල්ලන්නේ නෑ. ඔයාට කැමති දේ කරන්න."

මිදුම් ඉතිහාසය කීවාය. මගෙන් ඇයට සිදුවූ වැරදි වදන් වලින් වසා ගත නොහැකිය. ඒ නිසාම මා කළ යුත්තේ සුමිත්දායි මම නොදනිමි.

මන්දිව බලන්නට මා ගියේ නියමිත වෙලාවට පෙරදීය. ඇයට අත්වූ ඉරණම ඒ තරමටම මා විදවා තිබුණි. මා දුටුවද පෙරගේ ඇය මට දකුණට නොවුණාය. බලන් වහලය දෙස බලා සිටියාය. ඒ මා කෙරෙහි වූ පෙරය නිසාද නැතිනම් සිත් කම්පනය නිසාදැයි මම නොදනිමි.

"මන්දි මාත් රක්කා කතා කරන්නකෝ"

මාගේ මතයින් අල්ලා ගනිමි. ඇය පණ නැති එකියක සේ මාගේ මතයින් අල්ලා ගනිමි. මාගේ මතයින් අල්ලා ගනිමි. ඇය මට බැණ වැදුණානම් එය මට පැහැනි. අතට අසුවන දෙයකින් මගේ හිස කැපවෙන්නට පහර දුන්නා නම් එය මම ඉටුසමි.

"මන්දි මට සමාව දෙන්න. දන් මයාට හොඳයි."

සිසිම දවසක මන්දි මේ අයුරෙන් මට අනතුර වී නැත. මොහොතක් මා නොදැන සිටියා නම් ඉතිරි සෙත්තිය. මා හා සහා නොකර මොහොතක් සිදිණු බැවින් නොකැපී සිටියා. එහෙත් දන් ඇගේ සිතෙහි මා නොවන පරිද්දෙන්ම නිහඬය, මම මන්දිගේ අත මත හිස තියාගෙන ඉන්නෙමි.

"එක්සත් සිසිම මි"

මම හිස ඇගේ දැකිත් ඉවත් කර ගත්තෙමි. හෙදියක මා අද්දර වුවාය.

"බොක්කට එන්නදු."

මම හෙමිහිට පොරොන්දු දීමේ වේදියාවරයා සිටි තැනට හිමේ බිමෙහි. එරෙහි කළ දරුවෙකු වියදමක් වෙත යන්නා හේ නැගීමක් මිසින විය. මිනිසු මට බැණ වදිනු නියතය.

"ලොකු මොක් එකක් ඇවිදිත් තියෙනවා. කල්පනාව නෑ තාම. මොකද වුණේ"

මම වේදියාවරයාට සිසිම බොරුවක් නොකීම්. ඒ මට මන්දිට එවත් කර ගැනීමේ උවමනාවෙනි.

"මේ වේදියාව රයාගේ සිතට පොරොන්දු කෙතාම එයා ඉදිරියට මේ දවස්වල ගෙන්වන්න එපා. ඒක රයාට කරන්න පුළුවනි. එකක්, එහෙම වුණොත් රයාව හොඳ කරන්න පුළුවනි. මම සිසිම නොකියාම මිනිසු දෙස බලන්න පුළුවනි."

"ඇයි? ප්‍රශ්නයක්ද?"

"බොක්කට රයාව මොක් එකක් වුණොත් රයාට කරන්න පුළුවනි. මම සිසිම නොකියාම මිනිසු දෙස බලන්න පුළුවනි."

"එකක් ඇත්ත නේද?"

මිනිසු මදක් කල්පනා කළේය. මා මිනිසු ඉදිරියේ බොහෝ අයුරකට සිටියෙමි.

"මං ඉස්කෝලේ යන කාලේ මිස්ටර් සහන් ලියු තුනක් දේවල් සියවලා තියෙනවා. ඒ හින්දා මයාගේ හිත විද්දන්නත් කැමති නැහැ. මයා මයාව කමක් නෑ. වැඩේ මයාව තාම ආදරේ ඇති නේ. අර හරිල්ල මෙහෙට එක්ක එන්න එපා සියන්න. දන් පත්තර වලට ලියන්නේ නැද්ද?"

හරිල්ල වේදියාවරයා මා දන සිටීමත් මිනිසු දේවල් නිසා මා බොහෝ ලැජ්ජාවට පත් වුණෙමි.

මා යමක් මන්දි අද්දරට යද්දී ඇය අනෙක් ඇලයට හැරී සිටියාය. මී අද්දරින් සිටියේ මිනිසු ය. මා දුටු තැනින්ම ඇ මා සමග අසිරුවෙන් මෙන් හිනාගන්නට වෙර දරුවාය. එක් මිනිසු සමග හිනාගන්නට මට හැකියාවක් තිබුණේ නැත.

"මයා මොකටද මෙහේ ආවේ."

"ඇයි එහෙම කියන්නේ."

මිනිසු මගේ අද්දරට විත් දැකට එබෙමින් ඇසුවාය.

"දෙයියන්ගේ කාමියට මයා මෙහෙ එන්න එපා. මට මන්දිට හොඳ කරන්න පුළුවනි. ඇයි මයා වේදියාවරයාගේ විදිනට අපි පුළුවනි. මාගේ, කැණකරලා අපට ඇත්වෙලා යන්න."

"මයා දන් මට කවුරු වෙලා. මය ඇස්දෙසේ තියෙන්නේ මට දරන්න බැරි කවුරු කමක්. මං දිනා බලන්නේ මාව සිටිවිලා යන"

The Reader's Place..

විදිනට, මට එහෙම කරන්නෙහො, මගේ රත්තරං සර්. ඔයාගේ පාපුරුකම් ඉදිරියේ මං හා පැටියෙක් වගේ අසරණ වෙනවා. මං යන්නම්, මං ආවේ ඔයාලගේ ජීවිත විනාශ කරන්න නෙමෙයි. ඔය දෙන්නා ඇත් කරලා ඔයාට අයිති කරගන්න හදන කෙනෙක් විදිනට මං දිනා බලන්නෙහො, මගේ රත්තරං සර්.

මිදුම් කියවමින් යන්නට ඔය හැටි පමණක් මට මතකය. අවසානයේදී මගේ සිතටද දුක සිතුවේ. මම හෙමිහිට මන්දි වෙතින් ඉවත් ව වාට්ටුව කෙළවරට පැමිණ මිදුම් දෙස බලා හිඳියෙමි.

"ආ තමුසෙත් ඉන්නවාද?"

මා යළිත් මන්දි වෙත යද්දී ඇගේ සොයුරා සමඟ පැමිණ තවත් කිහිපදෙනෙකු සමඟ සිටියෝ ය.

පෙර සිටම අප දෙදෙනා අතර පැහැදිලි මිතුරුකමක් නොවීය. මා සොයුරා දිළිඳු පවුලකින් පැවත එන හෙයින් මන්දිගෙන් මගේත් පෙම් සබඳතාවයට මුහු සොයුරා එරෙහි වූයේය. ඔහුට අවසර වූයේ ඇයව තම මිතුරෙකු වූ ක්‍රිකට් ක්‍රීඩකයෙකුට විවාහ කර දීමටය. එහෙත් මන්දි නොහැලි මට ආදරය කළ හෙයින් ඔහුට මා ඉදිරියේ පවදින්නට සිදුවිය.

"මං කැමති නෑ තමුසෙත් තංගිව බලන්න එනව්ව. තමුසෙත් ආදරේ නැතිව්ව මං ආදරෙයි මගේ තංගිව. ඒ හින්දා තමුසෙ නෑකුට්ට මට සුළුවත් එයාට බලාගන්න"

ලලිත් රෝහල වෙත පැමිණි වේලේ මා ඔහුගේ අතට අත් දමමින් බසිමින් මට දුනුණි.

"මන්දි තමුසෙගේ තංගි වෙන්න සුළුව්ව මන්දිගේ මා ආදරෙයි මගේ තංගිව. ඒ හින්දා එයා ළම ඉන්න මට තමුසෙ නෑකුට්ට මා බලාගන්න නෑහැ."

"තමුසෙ මේකිට ආදරය කළා නම් මේ විදිගේ දෙයක් වෙන්නේ නෑනේ. මගේ තංගිව තමුසෙගේ දෙවෙනි ගැනි වෙන්න ඉඩ තියන්න මට මෑ"

අප දෙදෙනා අතර කතාබහ උණුසුම් වෙද්දී රෝගීන් බලන්නට පැමිණ සිටි අය අප වටා පිරෙන්නට වූහ. එය මගේ සිතට තරමක් ලැජ්ජාවක් වුවද ඔහුට පැරදීමට මට සිත් නොවීය. මන්දි මේ කිසිවක් නොදන නියොල්මනේ හිඳියාය. ඇයට කල්පනාව සිතුවේ නම් මේ මොහොතේදී මගේ පැත්ත ගන්නා බව මම දනිමි. ඇගේ ආදරය එතරම්ම සුන්දරය.

"පේගන්ටලා ඉස්සරහ රණ්ඩු වෙන්න එපා. එළියට ගිහිං. මරා ගන්න."

හෙදියක පැමිණ අප දෙදෙනාට වාට්ටුවෙන් පිට වන්නැයි අණ කළාය. මම හෙමිහිට එළියට ගියෙමි. ලලිත් මා පසු පසින්ම ආවේය. රෝහල් සොබනැතිල්ලෙන් එළියට ඒමත් සමඟ මා පිටු පසින් ආ ලලිත් මගේ හිසට පහරක් ගැසීය.

මා එය සිසිලයෙන්ම අපේක්ෂා නොකළ හෙයින් මා බිම වැටුණේ ගසක් කපා හෙලූ ලෙසිනි. මඬුක කෝටය කැණෙකින් නැගී ආගේ ලැජ්ජාවද සමඟිනි. රහසින් වටපිට බැලූනේ දන්නාතනුණක අයෙකු මා දුටුවේද යන සැකයෙනි.

"කළකැන්තිසා, දැන් ගනිත් මං උණට හොඳ පාඩමක් ලබන්නවා මේ තංගිව කළ අපරාදේ"

මා ඉවත දෙමින් මා වටේ ලලිත් මගේ පැත්තේ සිටිමින් එයට ඉඩ නොදුන්නේ නැත.

"පේ එතවා හෙදි පාඩ්ටුවට ගිහිං වෙත් විතක් දාගන්න"

අසරණයෙකු ලෙසින් මා පිපිරුණු දෙකොළ අකතාමිත් සිටියදී
අපේ දවරය දෙක බලා සිටි අයෙකු මවෙකු ලොව ඇසිය

"කමත් නෑ"

"මොකක්ද ප්‍රශ්න"

මම ඔහු දෙස බැලුවේ අනවශ්‍ය ප්‍රශ්න තෘණයෙන් ඇසිදැයි
විමසීමට මෙනි.

"ඒ මගේ මස්සිනා"

"ආ ඊතෙතමී පවුලේ කවල් එකක්. නොදන්න මිනිසෙක් සර්ට
බයිබෙල්ස් දානවා කියලයි මං හිතුවේ. ආයේ අප කිසිබා නම් මං
අල්ලන් දෙන්නයි හිතුවේ."

මම එයට හිතැති නිසාව වීම. ඔහු දෙස බැලීමට මම බය සිතූණි.
වණ්ඩිත්ව මා කවදත් කියය. එතෙක් එම පුද්ගලයා ලලිත් පහර
දුන්නේ නම් මැනවයි මගේ යටි සිත කිය. මන්ද නැවතී නපන්නමක්
මට කිරීමට බැරිය.

ලලිත්ගේ පහරදීම සහ සිතෙහි ඇතිවූ කළකිරීම නිවැරදිව
සංයෝගවූයේ පසුදිනගේ හිමිදිරියේදීය. මුළු සිරුරම පිදුම් දුනි.
පසුතැවීම එයට දෙවැනි නොවිය. සිරුරෙහි අහසත්තර පිදුම්
හේතුවෙන් උණ ගනියක්ද ඇතිවිය.

උණුවතුවෙන් පෙනවූ තුවාලයකින් සිරුර
පිරිමැදැනීමට මට අවශ්‍ය විය. මන්දද මා සිතුවේ මිදුම්ලගේ තෙදර යාමටය.

"හරිම ප්‍රශ්නයකට හේද අපි දෙන්න
මැන හරිම දුකයි දෙයිගේ. නොළන්නෙක්"

නොගත්තමල්ලි ලීප තබා විත් ඇය මා අද්දරින්ම හිඳ ගත්තාය.
මගේ පිට අකතාමිත් හිඳ එයට හිස තබා ගත්තාය.

"මට දුකයි."

"ඇයි? ඒ"

"මං ලොකු වරදක් හේද ඔයාගේ ජීවිතයට කළේ. ඔය දෙන්නා
නොයිතරමී සුන්දරම උන්නද? මං ඒ සුන්දරත්වය නොරකමී කළා.
මං දහනාරියක් වුණද මන්ද?"

ප්‍රසිද්ධ අනුකම්පාවක් මසින මෝදු විය. ඇය දරාගත නොහැකි
වේදනාවකින් පෙළුණේ. මා ඇයට ලං විය පුතුමය. ඒත් මා කෙසේ
ලං වන්නද? මන්ද උමතු රෝහලක යහන්තාව වහළය දෙස බලා
නිකොල්මගේ හිඳින බව සිහිපත් වෙද්දී මගේ මුළු සියොලකම දුර්
යයි.

"අපේ අනාගතය මොකක්ද?"

මගේ පිටෙහි වින්ටර්නෝ තවරා පිරිමදින ගමන්ම මිදුම් ඇසුවාය.
එය නාසුනා සේ සිටීමට මම වෙර දුරිමි. ඒ දීමට පිළිතුරක් නොමු
හෙයිනි.

"මට කියන්න ඔයා මට ආයේ කී දවසක් මේ විදිනට
දෙතොරයක් මැද්දේ ලැජ්ජා කරනවද? මං තව කොට්ටර කාලයක්
මේ අවසන් විදින්න මතද?"

"මට කොට්ටර මිදුම්. ඔයාගේ හිත හොඳටම පිදිලා හේද?
උන්දා මා මේ විට මං බනින්න නෑ. මං වරදක් කළා තමයි.
උන්දා මා මේ විට මාගේ අපිට උවමනා විදිනට නෙමෙයිගේ. ඒ
හේදා නෑම දෙයක්ද දරා ගෙන ජීවිතයට මුණ දෙමු. වෙන කරන්න
දෙයක් නෑ. මැද්ද් අදන්න අමාරුයි."

The Reader's Place..

"මට අනාගතයක් නෑ නේද?, මං හැමදාම අඩමත් විදින හුදකලා කෑණියක් විතරක්මයි. නේද?"

එවර මිදුම් කතා කළේ මඳක් සැරටය. www.sl-unlimited.com (PRITYA)

"ඇයි මගේ හිත විදවන්න හදන්නේ, මා දුන් ප්‍රශ්න ගොඩකට මැදි වෙලාවෙන් ඉන්නේ"

"මට සමාවෙන්න. මං ඔයාගේ හිත විද්දන්න හිතාගෙන මේ දේවල් කිව්වා නෙමෙයි. ඔයාගේ හිත විදෙයි කියලා මං කිසිම දවසක මේ දේවල් ඔයාගෙන් ඇහෙව්වේ නෑ. ඒ හැම දෙයක්ම මගේ හිතේ දරාගෙන මං හැමදාමත් ඔයා වෙනුවෙන් වැළඳපෙනවා. ඔයා දුක් වෙන්නෙපා. මං වැළඳපෙන්නම් හැමදාම."

බොහෝ දේ හැන මිදුම් සිතුවේ ඉතාමත්ම සැහැල්ලුවෙනි. මාද එයටම හුරුවිය. එහෙත් දුන් අපට ජීවිතය හැන සැහැල්ලුවෙන් සිතිමට නොහැකිය. හැම දෙයක්ම බැරැරුම් වී තිබේ.

"දුක්වෙන්නෙපා, මං හැමදාම ඔයා ළඟ ඉන්නවා. ඔයාට දුකක් දෙනෙන්න මං ඉඩ තියන්නේ නෑ. මේ හැම වරදකටම මං වන්දි ගෙවන්නම්"

මිදුම් යන්නෙන් හිතාහුණය. එහෙත් ඒ යට වූයේ වැළඳුම්කි.

"මේක බොන්න. ඔය ඇගේ අමාරුව යාච්. පටි දෙයිගනේ."

වෙතිවැල්ගැට තෝප්පය මා අත තබා ගත්තේ මා වෙත එය බොහෝ තිත්තය. අපේ ආදරය සේම හුස්මට ගිල දමමෙමි.

"මං යන්නම්."

මඳ වෙලාවකින් මම කීවෙමි.

"එපා."

ඇය මගේ අතකින් අල්ලා ගත්තාය.

"මං පොරොන්දු වුණානේ කොත්තමල්ලි එක බිලා යනවා කියලා."

"මගෙන් පළි ගන්න හදන්න එපා. ඔයා ඒ වගේම පොරොන්දු වුණා නේද මගේ ළඟින්ම ඉන්නවා කියලා"

මම යළිත් ඇය අද්දරින්ම හිඳ ගත්තෙමි.

මිදුම් කෙරෙහි වූ මගේ ආකල්ප දුන් වෙනස්ව ගොස් තිබේ. ඇය ජීවිතය බොහෝ නිවැරදිව දකින්නියකි. ජීවත්වීමේ අරගලය ඉදිරියේ අසරණවූ එකියකි. මේ නිසාම බොහෝ පත්තරය ලැබ තිබේ. ජීවිතය සේම ජීවත්වීමේ නිවැරදි ක්‍රමය ඇය වටහා ගෙන තිබේ. මේ නිසාම මන්දිට වඩා මිදුම් වටි යැයි මසින මට කියයි.

"මාව තනිකරලා යන්නෙපා. ඔයා ගිය දුක කියන්න මට මගේ ජීවිතයට ළංවුණු තව පිරිමියෙක් නෑ. ඔයා විතරයි මට මගේ දුක කියන්න හිටියේ."

රාත්‍රියේදී බොහෝ දේ ඇය මා සමග කීවාය.

"මට ප්‍රමිති මං හැන. මගේ ලස්සන හිත්දා මට කොල්ලක්ගෙන් ලගෙන් ඒම සරදරයක්. ඒත් ඒ හැමෝගෙන්ම බේරිලා යන්න මට ඉඩ තියනවා. ඔක්කියක් සිටුණා. සම්භර වෙලාවට මං පටිම පටවයි කියලා සම්භර අය හිතන්නැති. මගේ ඒ ආත්ම ඔක්කිය ඔයා ඉදිරියේ විතරයි නැති වුණේ."

ඇයි එහෙම වුණේ."

The Reader's Place

පුංචි දරුවෙකු කියන කතා අසන්නට වියපත් වුවකු ප්‍රියයි, මාද එසේ ප්‍රිය කළාදැයි මම නොදනිමි.

"මට කාන්තාගේ ආදරය ලැබුණා නම් කිසිම දවසක මියා එගේ කෙනෙකුට ආදරය කරන්නෑ, මගේ කාන්තා හරිම වැරදියි. එයාට ගැහිලේ වටිනාකම තේරුණේ නෑ. දුටුවකුගේ හිත තේරුම් ගන්න බැරි වුණා. කාන්තා මට හම්බවුණෙක් මං හොඳටම එයාට ඔහින්නයි හිතාගෙන ඉන්නේ."

"මං ආය නෑ මියා ඒ විදිහට කියනවට. මගේ රැවුල් ගේ ඉඳිලා, දුන් මං වියසට හිමි. ඒ හින්දා තේද? මියා කාන්තා කෙනෙකුට කියෙන ආදරය මට දුන්නේ. ඒත් මගේ හිත හරුණයි. මියා මය විදිහට හිතුවොත් කරදා හරි මට කියාපි වියපත් පිරිමියෙකුගෙයි කරුණෙකුගෙයි ආදරය වෙතක් කියලා. මං කොහොමද? එතෙම දෙයක් මියාගේ කපිත් අහන්නේ?"

සැබැවින්ම මගේ සිත විදි කිවුණි. මා වියපත් පිරිමියෙකු ලෙසින් ඇය දකිනු මං විසිනොවෙමි.

"මන්දි අක්කා පටි"

මගේ සිත විදි කියමන බව තේරුම්ගත් මිදුම් කතාට අත් අතකට හැරවුවාය.

"ඇයි?"

"ඇයි කියන්නේ. එයා සිහිවිකල් දුටු හිතලා දුන් මගේ සිහිවිකල් වෙනවා. මා බෑ. මං මුළු ජීවිතයම ගෙව්වේ තනි ගේ පිරිමියෙක් මගේ ජීවිතයට හටගත් නිසා විතරමයි. මගේ දුක නිව්වෙත් මියා විතරමයි. මාට තේරුම් ගත්තේ"

මියා විතරමයි. ඒ තරමටම මගේ ජීවිතයේ කොටසක් වුණු මියා මට අහිමි වෙනවා කියලා මං හිතන්නේ කොහොමද?"

මිදුම් හැඩුවාය. ඇය හඬනු දැකීමට මම ප්‍රිය නොවෙමි. ඇය මුළු ජීවිතයක්ම හඬා සිටින්නිය. තනිවී හිඳියාය. ඒ නිසාම මා ඇයට සතුට දිය යුතුමය. එතෙත් ඒ සතුට ගැන සිතීමටද මම බිය වීමි.

"මං එක දෙයක් තේරුම් අරගෙනයි ඉන්නේ."

"ඒ මොකක්ද?"

"මං මියාගේ ජීවිතය වෙනුවෙන් මොහො කැපවීම් කළත් මියාට බෑ මන්දි අක්කා අත ඇරලා එන්න. මියාට බෑ එයා ගැන නොහිතා එක දවසක් මං ඥාන හැකසිල්ලේ ඉන්න. මියා ඒ තරමටම ඒයාට ආදරෙයි. මට නවුරුකමක් කළත් මියාට බෑ එයාට නවුරුකමක් කරන්න. ඒත් වරදක් නෙමෙයි. ඒත් මං තනිවෙන්නේ කෝමද? මට මියාට මිනේ. මියාට අමතක කරන්න පුළුවන් කමක් කිවුණා නම් මං එතෙම කරලා මියාගේ සතුට වෙනුවෙන්."

සාපැටවෙකු ලෙසින් මිදුම් අහිංසාක වුවාය. අසරණද වුවාය. ඇය මගේ ළය මත හිඟ කියාගෙන හැඩුවාය.

"හැම දෙයක්ම කාලය විසඳාවි. මියා කළබල නොවි ඉන්න. හිත දුක්කර කරන්නොසා. මං හැමදාම මියා ළග ඉන්නවා."

සැබැවින්ම මට සිමට ඉතිරිව තිබුණේ එපමණි. එය සිති තිබුණේ මගේ පෙත්තක් මෙනි. සත්‍යය සැබවී තිබුණි.

"මට බොහෝ කරන්නෙසා. මන්දි අක්කා හොඳ වෙලා ගෙදර ආවම මියා එයාට දුකක් ආදරය කරාවි. සමහර විට මාට බලන්න"

නිවන් නොතිබේවි. බලන්න ආවත් ඒ බොරුවට ආදරය නිසා
 වෙයි. ඔයාම මත කියලා මන්දි අක්කට වෙනස්කමක් කරන්නත්
 බෑ. මං කෝමද? මේ කරමි හුල්ලන්නේ. මගේ දෙයියෝ මං
 බලට සතුටෙන් ඉන්න දීලා ජීවිතය නැති කර තන්නමි."

කථවර නිසා මට මිදුම්ගේ මුහුණ නොපෙනිණි. ඇය කුමන
 කිත් එවැනි දෙයක් කීවාදැයි මට නොහේරේ.

"ඇයි? ආත්මාර්ථකාමී වෙන්නේ"

"මගේ මරණය ආත්මාර්ථකාමීකමක් නෙවෙයි. ඔයාලා දෙන්නා
 හුළෙන් කරන පරිත්‍යාගයක්."

මම මිදුම්ගේ කට තද කර වැසිමි. ඒත් ඇය සියලු දේ කියා නිම
 විය.

x x x x x x

WWW.SL-ONLIMITED.COM (PRIYAM)

මගේ සිත බොහෝ අසරණය. මම දෙසිනකට මැදිට යායුතු
 අන්තයක් නොදන ඔහු කල්පෙවිමි. එහෙත් දරා ගත නොහැකි
 පීඩනයකින් මසින පෙළේ. වැරදිකාර හැඟීමක්ද? වෙයි. ඒත් මා
 කරනදේ නිවැරදි යැයි මට සිතෙන්නේ මිදුම්ව හුදකලා කිරීමට
 දත් මට බැරි වූ හෙයිනි.

මන්දි ක්‍රමයෙන් සුවචත් වීම මගේ සිතට සියුම් සැනසීමක් විය.
 ඇය රෝගී වූයේ මා නිසා බව මම දනිමි. එහෙත් මන්දි සුව වූවාට
 මා සමග කතා බහ නොකළාය. මා ඉදිරියේ නිතච්ච ඔහු බලා
 සිටියාය. බොහෝ වේලාවට මා දෙස බලා හිඳ මා බලද්දී අහක
 බලා තත්කාලය. එය මට දරාගත නොහැකිය. ඇයට මා තරමින් මා
 විළිගුල් වීම සිතා ගත බැරි තරමය.

"දත් වසින්ම හොඳයි. වැඩිපුර කල්පනා කරන්න ඉඩ දෙන්න
 ඉන්න. වැරදි කරන්නෙපා. ආයේ හිත අවුල්
 වෙයි"

මන්දි බලන්නට රෝහලට ගිය විටදී මට වෛද්‍යවරයා කිය.
 සියල්ල මම සිතේ සටහන් කර ගත්තෙමි. යළි මන්දිගේ සිත
 නොයද්දා ඉතු බවද සිතා ගත්තෙමි.

The Reader's
 Place..

"ඒත් මිස්ටර් සහන්ට ඒ විදිනට ආදරෙන් ඉන්න පුළුවන්ද?"

වෛද්‍යවරයා පාතල්වියේදී මගේ නවකතා කියවා තිබුණි. එහෙයින් ඔහු මා සමග බොහෝ මිතුරු විය.

"ඇයි ඒ."

"ඔයා වසිල්ට ආදරෙන් හිටියෙන් අනෙක්' පුංචි කෙල්ල කනි වෙනවා නේද? ඊට පස්සේ එයාට මෙහෙට හේන්ත වෙව්."

ඔහු කී දේ මගේ සිතට තදින්ම වැදුණි. ලැජ්ජාවක් ඇති විය. වෛද්‍ය වරයා ඉදිරියේ මා හැල්ලුවී ඇති කරම මට සිතා ගත නොහැකිය. ඔහු මා ගැන සිතා ගෙන ඇත්තේ කෙතරම් වැදගත්ද?

"නෑ එහෙම වෙන එකක් නෑ"

මගේ වූ ලැජ්ජාව නිසාම මම ඉක්මණින් වෛද්‍යවරයා වෙතින් ඇත් දුගෙව්. මන්දි පුව වීම මට බොහෝ සතුටකි. ජීවිතය අලුතෙන් හැඩගස්වා ගැනීමේ උපමතාවක් මට ඇතිවිය. සළු මන්දිගේ සිතට දුකක් නොදිය යුතුමය.

"දන් ඔයාට සනීපයි."

"අද ගෙදර යන්න පුළුවන් කියලා වොක්ටර් කියා"

මම මන්දිගේ අතකින් අල්ලාගෙන කීවෙමි. වෙනලා නම් ඇය අතකින් අල්ලා ගත් විටදී එය උණුසුනක් තද කර ඇල්ලා ගනී. එහෙත් දන් එය මිය ගිය සිතක් මෙන්.

"අපි ගෙදර යා."

මම යළිත් කීවෙමි.

"ගෙදර"

මන්දි වීමෙයෙන් මෙන් ඇසුරිය.

බොහෝ කලකට පසුව ඒ ඇය මා සමග කතා කළ අවස්ථාවය.

"ඇයි? ඔයා ගෙදර යන්න කැමති නැද්ද?"

"මට බයයි."

මන්දි මගේ අත අල්ලා තද කරගනිමින් කීවාය. ඇයට තවම පුවයක් ලැබී නැතැයි මට සිතේ. නොමැති නම් අප ආදරයෙන් සාදා ගෙදර හිඳින්නට බියවීමට කැරැණක් නැත. එයින් මා තවත් හුදකලා විය. මන්දිගේ සොයුරා හා ඇගේ සොයුරිය රෝකල වෙත පැමිණියේ මේ අතවේදිය.

"නංගිට දන් හොඳයි. වොක්ටර් සිටිවා ඔයාට ගෙදර යන්න පුළුවන් කියලා. අපි ගෙදර යා. ඔයාට මෙහේ ඉන්නවට වඩා එහේ හොඳ වෙව්."

මන්දිගේ සොයුරිය එසේ කීවේ මාදෙස ද හොඳින් බලමිනි. මට ඇය ගැන පුළුම් සිතූණි. අප පෙම්වතුන්ට සිටියදී අපට දයාබර වූයේ ඇය පමණි. මගේ දිළිඳුකම නිසා සියල්ලන්ම එරෙහි වෙද්දී අත්කා අපට දයාබර වූවාය. එහෙත් දන් ඇයට මට එරෙහිය.

"අපේ ගෙදර යා"

The Reader's Place..

"මල්ලි අපි නංගිට අපේ ගෙදර එක්ක ගෙන යන්නම්, මේ ප්‍රශ්න නිසා මෙතේ සිටියොත් එයාගේ නිතර පාලනය වෙනවා වෙයි, තමන් නෑ හේද? ඒකට."

මන්දි ගේ අක්කා මා වෙතට පැමිණ ඇසුවා, කියන්නට යමක් ඉතිරි නොතිබුණි.

"මන්දි කැමති විදිහකට කරන්න."

දරාගත නොහැකි දුකක් සිතෙහි වුවද මට කරන්නට දෙයක් ඉතිරි නැත. මිනිසුරුවා සදාකාලික මිනිසුරුවකු ලෙසින් සිතන්නා සේම මාද පවුන් ඉදිරියේ සදාකාලික සල්ලාලයෙකි.

"නංගි සහන් එක්ක මෙතෙ ඉන්නවද? අපිත් එක්ක ගෙදර යනවද?"

"ගෙදර යනවා, මට මෙතේ ඉන්න බයයි."

මන්දි එසේ කීමත් සමගම ඇගේ සොයුරා සියල්ල අස්කරන්නට විය, මම බොහෝ අසරණ වීම්.

මම මන්දි ගැන කල්පනා කළෙමි. සුන්දර අන්දරයක් නොකියවා අතරමගදී පොත වැසුවා සේය. අවසානයේ ඉතිරි වූයේ දුක පමණි, බොහෝ සිහිවටන වෙයි. සුන්දර සැමරුම් වෙයි. ඒ සියල්ල මට අමතකව ගියේය, මන්දි විකල් වූ සිතක් තුළ සියල්ල සුභාගයක සොයාගත් කොත් වෙයි. මන්දි පසුපසින් යෑමට මට කල්පනා කළෙමි, එසේ කළාහම් එය කදිම වරදක් නොවේ, ඇය අපේ නිතරකියයි. මා බොහෝ බොහෝ කැපවීම් කළාය, බොහෝ ධනවත්කම ගම් පොත් ඉසුරුවා දිවියත් වෙන්නට ඇයට තිබුණාය, එහෙත් දිවිපත්පෙරෙහි වැරදක්

The Reader's Place..

නැසීත් කවරෙකු හෝ නැසී මා සමග ඇය එන්නට පාරම් පිරුවාය, මා දියුණු වූයේද ඇගේ වාසනාවටම වූ බවද කවුරුත් කියති. සිරිකත දත් මා හැර ගොසිණි, මගේ පසුබෑමෙහි ඇරඹුම මෙය විය හැකිය.

මේ සියල්ල මට මෙතෙහි වූයේ හුදකලා අවන්හලකදීය, සිසිදු දිනයකදී නොබිචි පමණින් මත්පැන් බොන්නට මට උවමනා වී තිබුණි.

"මන්දි මගෙ ජීවිතයේ කොටසක් ඒ හින්දා මට එයාව නැතිව බැරි වන්නිය දකුණි මට තේරෙන්නේ."

මම තනිවම මටම කියා ගෙමි. විකල් වූ සිතකින් ජීවිතය ගෙවන්නට මට බැරිය, මම බොහෝ දෙයට තණහා වූ මිනිසෙකු නොවිමි. දිවිපත්පෙරෙහි ලෙසින් ඉපිද පිළිපෙකු සේ මුදල් ඉපැයුවෙමි, මන්දි ගැන හා දරුවෙකු ගැන ද මට සිහි නොවූයේ මුදල් ගරන යන්ත්‍රය නවතින හෙයින්ම විය යුතුය.

අවසානයේදී මා හඟි වැටී ඇත, ජීවිතය ද නතර විය, මෙතැන් සිට ඉදිරියට යෑමට නොහැකි ලෙසින් ජීවිතයට නිරිත වැටී සිටිමි.

"ඇයි මේ හොඳමයි සිලා."

මාදිසම් රූය තෙත්ම අවන්හලක් ගෙවූ මා මිදුම්ලාගේ ගෙදර සිට ඇතිවීම් මම නොදනිමි.

"අපේ ගෙදර ය, මං මයාව අපේ ගෙදර එක්කගෙන යන්නයි" මන්දි මාගේ අතින් අදිමින් කිවෙමි.

"මට බෑ මං ඇගේ ඒ ගෙදර එන්නේ නෑ, මන්දි අක්කාගේ නිතර වද දෙන්නා මන් මොකටද ඒ ගෙදර එන්නේ."

මන්දි සේම මිදුම්ද දන් මට බැණ වදි. මගේ බහාටු අවනත නොවේ.

"මන්දි මාව දාලා ගියා මිනිසු. තමුසෙට තේරෙන්නේ නැද්ද? මං කොයිතරම් තනි වෙලාද ඉන්නේ කියලා. තමුසේ හිත්දානේ මේ හැම දෙයක්ම සිද්ධ වුණේ."

මිදුම් මදෙස බලා හිඳියාය. ඇගේ දෑස කදුළින් පිරි යනු වෙරි මහින් වුවද මට පෙනුණි.

"මං දන්නවා අන්තිමේදී මට දොස් අහන්න සිද්ධ වෙන විත්තිය. හැම ගැණියෙක්ම අන්තිමේදී වරදකාරී වෙනවා. මගේ අම්මටත් දොස් කිව්වා. දන් මට ඔයා දොස් කියනවා. ඇයි දෙයියනේ ආදරේ හිත්දා නේද මේ හැම දෙයක්ම සිද්ධ වුණේ කියලා ඔයාලට හිතන්න බැරි."

"මට සමා වෙන්න."

"පිරිමි ඔහොමමයි. ගැණුන්ගේ හිත් පිදවලා බොරුවට තුරුළු කර ගනිව්. එහෙම නැත්නම් සමාව ඉල්ලයි. ඒත් ඒ කිසිම දෙයකින් පැරුණු සිතක් හොඳ නොවෙන විත්තිය ඔයාලා දන්නැද්ද? ඔයාට මන්දි අක්කා අහිමි වුණේ මගේ වරදින්ම නෙමෙයි කියලා ඔයාට හිතන්න බැරි ඇයි. මේ වැරදි කළේ අපි දෙන්නම එකතු වෙලා. ඔයාට නෙමෙයි වැරදුණේ මටයි. ඔයා ලියන දේවල් කියවුවාම මට හිතුවේ ඔයාට තියෙන්නේ අනෙක් පිරිමියෙකුට වඩා හොඳ හිතක් කියලයි. ඔයා ඊට වඩා වෙනස්. මං ඔයාට මිනිසුන් පුළුල්ව. ඔයාට ජීවිතය දකින්න පුළුවන් කියලා කියමි. ජීවිතය ඔයාට බාර කළේ"

මිදුම් කියවන දෙයද මට වදයකි. මට උවමනා වුයේ මගේ සිත සුවවත් කරන්නියකි.

"මං ගෙදර යනවා. ඔයා එනවද? මාත්තෙක්ක."

"ළිඳට වැටුණු මිනිසා ලිං කට්ත්තම එන්න එපැයි. ඒ හිත්දා මං එන්නම්."

මිදුම්ව ගෙදර කැටුව ආවේ ඇයිදැයි මම නොදනිමි. වෙරිමත නියා එසේ සිදුවුවාදැයි මට සැකයක් ඇතිවිය. නොමැතිනම් මගේ හුදකලා සිත සනසවා ගැනීමේ හුදෙකලාවක් මට තිබෙන්නට ඇත. කෙසේ හෝ එය වරදක් බව මට හැඟි ගියේ පසුදින හිමිදිරියේදීය. සිහිබුද්ධිය ආ විටදීය. එහෙත් ඒ මොහොතේ ඇයට ආපසු යන්නැයි කියන්නට මට හැකියාවක් වූයේ නැත.

"මන්දි නැතිව මට ජීවත් වෙන්න බැ. ඒ බව මට තේරෙන්නේ දැනුයි. එයා සිහි විකල්වුණේ මා හිත්දා නේද? මට මේ හැම දෙයක්ම දරාගන්න බැ."

හිමිදිරියේදී මිදුම් අවදි වූ විටදී මම කිවෙමි.

"ඔයා ඔය ටික කියන්නද මාව මෙතේ එක්කගෙන ආවේ. ඊයෙන් ඔහොම කියලා මගේ හිත කොයිතරම් පිදෙව්වද?"

පෙරදින රැයේදී සිදුවූ කිසිවක්ම මගේ මතකයේ වූයේ නැත.

"මට සමාවෙන්න"

එයටද ඇය හෙළුවේ උපහාසාත්මක හිනාවක් පමණි.

"නේ මම කඳ ඔයා කරන්නේ. මේ ගේ කොයිතරම් ලස්සනට පුළුල්ව තිබුණාදවම පාලු වෙලා"

මිදුම් ගෙදර පස්පස් කරන්නට වූවාය. දින දහයකින් පමණ මන්දි එහි පතෙලාක් හැර නැත. රෝහලටම දිව ගියේ මන්දි කරගන්නටය. මන්දි සුව වීමෙන් පසුව මට පිටු පැවිය.

The Reader's Place..

"මං යනනම්"

සියල්ල අස්වස් කර දමා මට දවල්ට කෑමද සකස් කළ මිදුම් ගෙදර යන්නට සූදාසුනිය.

"මට මගත්තෙක්ක විකස් කයා කරන්න පින. මගේ හිතට ලොකු තනිකමක් දනෙනවා. මං හුඟාක් අසරණ වෙලා ඉන්නේ මිදුම්. ඒ හිත්දා මේ වගේ වෙලාවක මට හපුරු වෙන්නෙපා. ඒක පරි"

මිදුම් තම අත වූ බාගය ටිප්ප්ට මත කඩා මං අද්දවිත්ම හිඳ ගත්තාය. දෙදිනක් මගේ මුහුණ බදා ගත්තාය.

"මට තේරුම් ගන්න පුළුවන් මො කොයිතරම් අසරණ වෙලාද ඉන්නේ කියලා. මට මොගේ හිත තේරෙනවා."

"එහෙමනම් ඇයි මට තපුරු වෙන්නේ"

"මට මොට තපුරුවෙන්න බෑ. ඒ තරමටම මං මොට ආදරෙයි. ඒත් මො නිතරම හදන්නේ මං වැරදිකාරි කරලා මගෙන් ඇත් වෙන්න. මට ඒක දුකක්. මොට මාව අතහැරලා යන්න කිදකක කියෙනවා. මොට විතරක්ම හෙමෙයි මේ රටේ ඉන්න හැම පිරිමියෙකුටම පුළුවන් මං වගේ ගැහිණියන්ට අතහැරලා යන්න. ඒත් මේ වෙන්නවි මට දරාගන්න බෑ. මට පුදුමයි මොට මං වගේ ගැහිණියෙකුගේ හිත තේරුම් ගන්න බැරිවෙලාවක් මො ගන්නා"

මම දැන පියාගෙන් හිඳියෙමි. ඇය මිනිසුන්ගේ හැඟීම්වලට හසුකිනී. දුක්බර ජීවයක් ගේ අකමැත්ත.

"මං වරදක් නෙද කළෙ?"

සැම දිනකම අසන පැනය මම යළිත් ඇසිමි.

"මො වරදක් කළේ නෑ. අපි දෙන්නම වැරදි කළා. ඒ හිත්දා වරද අපි දෙන්නගේ. එක පැත්තකින් අපි දෙන්නම වැරදි කාරයෝ. ඒ හිත්දා මට හුඟාක් අනුකම්පා කරන්න. මන්දි අත්තා මට ගාස කරාපි. මුළු සමාජයමත් එහෙම කරාපි. ඒ මැද්දට වෙලා මො මට ගාස කරන්න එපා. මගේ දෙයිගේ."

මම අසරණ වීම. මන්දි මා හැර ගොසින් හමාරය. දත් ඇය හිමිවී ඇත්තේ මට එරෙහි සමාජයකටය.

"මං මොගෙන් ඇත් වෙලා මුළු ජීවිතයම තනියම ඉන්නම්"

මිදුම් බොහෝවෙලාවක් නිහඬව ඉඳ කීවාය. ඇයට එම තීරණය ගැනීමට සිත හදා ගැනීමට අවශ්‍ය වූයේ යැයි මම සිතුවෙමි.

"මොට කිසිම දඩකත ආදරය ලැබිලා නෑ. ජීවිතයට සමීප පිරිමියෙක් ඉඳලා නෑ. තාත්තගේ ආදරය ලැබිලා නෑ. මොට මං තාත්තා කෙනෙක් වගේ කියලයි මො හිතන්නේ. මො තෝමද? මං නැතිව තනි වෙන්නේ."

"මන්දි අක්කිගෙයි මොගේ ජීවිතයටයි යහපත් වෙන්නවා නම් මට පුළුවන් හැමදාම උනත් තනියම ඉන්න. මං මොට නියෙන ආදරේ හිත්දම් ඒ පරිත්‍යාගය කරන්නම්. අපේ අම්මත් තනියම ජීවත් වුණු ගැහැණියක් මගින් පුළුවන් වෙන්නෙපායි ඒ විදිහටම ඉන්න."

මාගේ මානසික ආලෝකය විය. මිදුමගේ මව අනාවාසයක් ගත් ඇගේ මොහොත්. මව ඇයට දෙසක් නොසිටිමි. මිදුම්ව මේ තරමින් දුක්බර ගැහැණියක් බවට පත් කළේ ඇගේ එම ව්‍යාධියෙනි.

The Reader's Place..

“ඔබා අම්මා වගේ අවනවා දකින්න ම. කැපයි කැන. මිදුම්
ඔබාත් අම්මාගෙ ජීවිතයට හුණුවෙයි.”

සිදුම් කදරයෙන් මා ප්‍රියතා සිත ගන්නාය. එයින් මම සැනසීමක් ලැබිමි. ජීවිතයට පණක් ලැබුණි. ඇය මගේ මුළු ජීවිතයටම පණ පෙවු බව මසිත මට සිියයි. එය මට අවශ්‍යය. මනෝනිත ව තිද මා සිය ගොනින් සිටියා දැයි ඇය හමුවූ දිනටලදී මම කල්පනා කළෙමි.

“මන්දි අක්කාට මධ්‍ය මොහොතක දවන්න තිබුණි ඉන්න.”

“අපේ මිත්ත?”

‘‘ପିୟା ଚିନ୍ତାଧି କ୍ଷୁଦ୍ରାଂଶୁ ଖାଦ୍ୟକେତୁ ଗୋପାଳ?’’

“ආදරයටත් වඩා ඒක ලොකු බැඳීමක්, ඇතිතම සිතනවා නම් දුක් මගේ හිත ආදරය කරන්නන් මගාව. ඒක විතර ආදරයක්. ඒත් මන්දි තනිකරන්න බැරි හිත්දා මගේ හිත වරින්වර එහෙත් මමගේ වුණා. මං හිතුවේ නෑ එයා මේ විදිහට අසනීප වෙයි කියලා ඒ හිත්දා මට මයාගෙන් ඇත් වෙන්නා හිගතන්නන් නෑ. මයාගෙන් ඇත් වුණෙත් මට හරියට දැක ගිහිත්වි”

සුන්දර නිකුත්කළත් අප අතර විය. දෙදෙනාම සිවියේ එකම සිහිවිල්ලක තනි වීමෙනි. මහා පවුරක් දෙසටම වී අපි දෙදෙනාම සුසුම් ගෙලමින් සිටියෙමු.

“මටත් එහෙමයි, එක් මහදී අන්තිම
මිත්තිය මං අන්නවා. ඒ තරමටම බය
මං තනිවෙන් නිකුත්ව. මට නිකුත්
එතෙරතාව මගෙදන්නාව සතුටක් දිය

"එහෙම කිව්වොත්, මම ඒ දුක

පෙන කරන්න දෙයක් හා කේද? හාමදාමත් කේම දදද මම
 නිකෙහි ඉතිරි වූමත් ප්‍රශ්නයක්ම පමණි. නොවිසිදෙන පැණයකි.

ජීවිතය පිළිබඳව ආශාව කෙරෙන්නේ මා වෙතින් තිත්ම යයි. දුෂ්ප්‍රභවතෙකුට සිටියදී මම බොහෝ දේ අයිතිකර ගෙන ජීවත් වීමේ ආශාව ඇති කර ගත්තෙමි. මන්ද එහි ප්‍රතිඵලයයි. ධනාත්ත පවුලකට බැඳී නොලද සැපයුණේ අපේම නොවෙයි. ලැබීමට මට අවශ්‍ය විය. ඒත් අද එය හිස් අඳයක් ලෙසින් මට දුනේ. මන්ද සමහර ගෙවු ජීවිතය පිළිය. ආදරය පමණක්ම විය. ඒ පිරිමිගෙකුගේ සතුට ඇත්තේ ආදරය තුළම පමණක්ද? මිදුම් මෙන් ජීවිතයේ හිස්තැන් පිරවුවාය. ආදරයට අනුරාගය මුසු කළ දහතාරියක වූවාය. ඒ සුන්දරත්වද තාරකාප්‍රියය. ඒ නිසාම දුන් ජීවිතය තුරු යෑමේ උචිතතාව මිසක අත් දෙයක් මට නොවීය.

මන්දි සභායා ඇසේ සහර කැමි උවමනාවක් මව ඇති වූයේ ඇය නැති පාර්ව දරාගත නොහැකි නොබිනි.

ඇමෙරිකාවේ සහ අනෙකුත් බොහෝ රටවල මෙන්ම පාලනය කිරීම
සහ ප්‍රතිපත්ති නියමයන්, ඇතුළත මණ්ඩලයක් ලෙස විකල්පයක් ලෙස
කළ හැකි ද මට හේතුවේ.

"එපරි"

මම ඇයට කතා කළෙමි. මම උවමනා වූයේ වෙනදා මෙන් ඇය ගමට දිව යා යුමීමටය. එහෙත් ඇයට එතරමම කළකලයක් වූයේ නැත. මෙවිට මමෙහි ආවාය.

අන්දමක්ද එය නිකුත් කළේය. එහිදී මා පැමිණියේ ඇතිදිනි.

"මං මියාට බලන්නයි ආවේ."

ඇය හිනාහුණාය. ඒත් මට පෙර ලෙසින් ගෙට එන්නැයි නොසිටියාය.

"මං ආවේ මියාට එක්ක ගෙන යන්න. අපි ගෙදර යං මට තනියම ඉන්න බෑ. මියා දන්නේ නැද්ද මියා නැතිව මට තනියම ඉන්න බැරි වන්නිය. මං මියාට දාලා කෝන්වත් ගිහිං හරි නැතේ."

මන්දි කිසිත් නොසිටියා. මදෙක බලා උන්නා පමණි. මට මා පිළිබඳවම උපන්නේ අනුකම්පාවකි.

"ඇයි මට ගෙට එන්න නොසිටන්නේ"

"එන්න."

විසල් පසු කැවීමත් මා සමග විය. ඒත් මගේ වරදින්ම සිදු වූ දෙයට මා විසින්ම වන්දි ගෙවිය යුතුමය.

"සහන් එනකං මං මේ බලන් හිටියේ"

මන්දි ගේ පියා තරමක නීතිකාරයෙකි. ධනය ඔහුගේ සිසෙහි බරක් විය. ඔහු අද මවෙහි පැමිණියේ වෙරදනා පත්‍රයක් සමගිනි.

"සහන් කළ වැඩේ වැරදියි. මිය විදිනේ දෙයක් කරාටි කියලා මං හිතුවේ නෑ. තමුණේ මගේ කෙල්ලටි කෑවා. අයියේ තමුණේ දන්නටද? අපේ පරම්පරාවේ එකෙක් පරම්පරාවේ දෙයක් නැති වන්නිය. තමුණේ හිත්දා ඒ දෙත්"

බැහුම් අසන්නට මා මෙහි පැමිණියේ නැත. මට උවමනා වූයේ මාගේ පියාගේ ආදරය සහ සමාව පමණි.

"විස්සන් කොටු කියෙන්නේ මිනිස්සුන්ට නවියි."

"කට වග ගෙන බැහැන් බල්ලා දොට්ට. හිඟන්නෙත් අල්ල තන්නාම මං කිව්වා මේකිට මේ දේ වෙයි කියලා. ටිටුණේ කාරයෙන් වෙලා කියත් හරි අතට ආවාම උඹත් හිඟනවාද? උඹ මග ලොකු මිනිසෙක් කියලා. උඹට බෑ බල්ලෝ මට ආවමිබර තර්ට් දාන්න."

හිඳගෙන සිටි අසුනෙන් මම නැගිටිමි.

"මට තමුසෙලා වැඩක් නෑ. මං ආවේ මගේ ගැණි ගෙදර එක්කගෙන යන්න. මන්දි යං මාත්තෙක්ක."

"උඹ යන්නේ නෑ මුත්තෙක්ක. ආපේ වතවරයන්ට දෙන්න කෙල්ලෝ මම කදලා නෑ. උඹ ගිහින් උමේ අර වල් ගැණිත් එක්කම හිටපං."

පියා මන්දිගේ අතකින් අල්ලා ගෙන සිටියේය.

"මියා යන්න සහන්. මට එන්න බෑ"

මගේ ලෝකය කිඳු වැටුණි.

මල් නොපිසෙන වසන්තය පළක් නොවෙයි. මන්දි ගේ සිතද එසේමය. ඇය දත් බොහෝ නිතඩය. මා දුරක් කර හිඳි මා වැරදි කළ බව සැබැවකි. ඒත් මේ තරමින්ම මට දඩුවම් දෙන්නට ඇයට හිතුවේ නොලෙසින්ද? ඇය මේ තරමින් තවදුරු වූයේ කොයි පෙළිපන්ද?

"මාත්තෙක්ක. මියා අයිති වෙයි."

මන්දිගේ පරදින්නට වූයේ නොකළ මම කිවෙමි.

"එට බවයි."

ඇය දන්නේ කොටි පිළිතුරු පමණි. මට එය අදහාගෙන නොහැකිය.

The Reader's Place..

"බය වෙනතේ මොකටද?"

මම නැවත ඇසිමි.

"බය වෙන්නෙද? කමුසෙසෙ වනවරකම නිසා ආයේ මුල්ලේටියාවේ යන්න වෙයි කියලයි. බය බය."

මන්දිගේ පියා නැවත මගේ ඇඟට ගොඩවන්නට විය. එයින් පසුව මම බොහෝ සෙයින් අසරණ වීම, කළහැකි ව සිටුවෙමි. කාරයට නැත යළි කොළඹ ඒම පමණි.

මුහුද දිගේ වැටුණු ගාලුපාර දිගේ මා පැමිණියේ පොතෝනොසන්සුන්වය. හිතන්නෙකු ලෙසින් සිහි වූ ජීවිතයේදී විදි අතේක දුක් කරදර ඉදිරියේ හෝ මේතටමින් අසරණ වී නැත. අද මා කාන් කවුරුත් නැති තත්ත්වයකට පත්ව තිබේ. අගනුවරට පැමිණි මා කළ යුත්තේ කුමක්දැයි මට නොවැටහිණි. මුලින්ම සිහිවිකල් වන තුරුම බොන්නට මට සිතුවේ, එහෙත් සිහි බුද්ධියෙන් හිඳ මන්දිගේත් මගේත් සෙනෙහස ගැන කල්පනා කිරීමට මට සිතුවේ. එය බොහෝ සුන්දර වීමට ඉඩ තිබේ. අතරමගදී මිලම් වෙත ගොස් සියල්ල කීමට ද මට සිතුවේ. එවිට ඇය මා සමඟ අපේ ගෙදර යාමට එනු ඇත, එයට මගේ ප්‍රිය නොවීය. එම වරදම යළිත් කිරීමට මට නොසිතෙයි. අවසානයේදී මම නුදැනටමත් නිරන්තර කළෙමි. පොට ඇතුළු වූ විටදී විශාල පාරවකි. මන්දිගේ විටදී විකටන් භායාරූප බිල්පියකු ගත් ඇවිසිට පෙළ අද්දර විය. මා ඒ දෙස ගෙන සිටියෙමි. ඇය මට කුරුළුව සිටිය ඒ ආදරය අද කොහිදැයි මම සිහි කළෙමි. සිටියේද බොහෝ ආදරයෙනි.

මගේ ආදරය අද කොහිදැයි මම කල්පනා කළෙමි. එය මිදුම් සොරකම් කරගෙන ඇත. මට දත් ආදරය අහිමිය. හිත් සිතත් පමණක් ම මට වෙයි. බොහෝ දේ කල්පනා කරමින් සිටියදී දුරකතනය නාද වන්නට විය. එයට කතා නොකර පැත්තකින් තබන්නට මට සිතුවේ. ඒ ඕනෑම තම මවුගේ හඬ මට කරදරයක් වීමට ඉඩ තිබුණෙහි.

"හෙලෝ"

"සහන්"

මට අදහා ගත නොහැකි විය. එහා කෙළවරේ සිටියේ මන්දිගේ දවස පුරාම මට නපුරුදු ඇය දත් මා සමඟ දොඩන්නේ ඇතිදැයි මම කල්පනා කළෙමි.

"ඇයි"

සිත මගේ නපුරු විය.

"මට ඔයා ගැන දකයි"

"ඒ මොකටද?"

"ඔයා බිලා කියලා මට බය තිබුණා. මං හිත්තා බොන්නෙම මට. මට දකයි එකතොට."

"බොන්න නමයි මට දත් සිද්ධ වෙලා සියෙන්ගේ. තනියම මේ පොරට වෙලා මං සිත් කරන්නද?"

"ඔයා පොරොන්දු වෙන්න, ගෙදර වෙත කවුද අත්ගේ."

ඇය ඒ දේ පැහැදිලි ඇසිදැයි මම පුදුමයට පත්වීම.

The Reader's Place..

"වෙන කවුරු ඉන්නද? මෙහේ උන්නේ සියලු මායි විතරයිනේ"

"ඇයි මිදුම්, එයා කෙර්"

මම තිරුක්කර විනි. ඇය මා ගැන සිතා ගෙන ඉන්නේ කුමක් ලෙසින් දැයි මට දන් සිතා ගත හැකිය.

"මිදුම් ඉන්නේ මේ හෙදර හෙවෙයිනේ. එයා ඇයි එයාලගේ හෙදර."

"මොරු කියන්නෙලා සහන්, මට ඇත්තම කියන්න. මිදුම් මට හිතාවෙයි. මො ලග ඉන්නවා නේද?"

"විකාර, සියා ලග කවුද ඉන්නේ අම්මලා කෙර්."

"එයාලා මහල් හෙදරක මො."

මන්දිට යළි ආයාචනා කරන්නට මට සිතුවි.

"මන්දි මං හෙට එන්නද මොට එක්ක ගෙන යන්න. මො එන්න මාත්තෙක්ක ඉන්න. මං ආදරය කරන්නේ මොට විතරයිනේ"

මන්දි මදක් නිහඬව සිටියාය. ඒ ඇය මට පිළිතුරක් දීමට යැයි මම සිතුවි.

"මට මොරු කරන්නෙලා යහන්. සිතන මො ලග මිදුම් ඉන්නවා නේද?"

එසේ සියමින් මන්දි පිසිවරයා තැවුණාය. මන්දි යළි මට ආදරය කළාය. මන්දි මට මා හෙට දවසේ මොහේ අසරණ වනු

මිනිසෙකු අසරණ වීමේ සීමාවක් තිබේ. මන්දි මට මා ඉන්නවා නොසිතී. එමෙන්ම රජතු අරසරය වූ විටදී දෙකොන දුක

අසමණය. මන්දි අසරණ වීමක තතු මනු නොදනී. මා පත්ව ඇත්තේ එම අසරණ තත්ත්වයටය. ඒ අසරණකම මගහැර යළිත් ජීවිතයට මුහුණ ගෙන්නේ කෙසේදැයි මට සිතාගත නොහැකිය. මසිත මොහේ පාරවෙත් පිරි ගොසිනි. එය මැකිය හැක්කේ කාටද? දුක්මර වූ සිත නිවන්නේ කවුද?

අවසානයේදී මට ඉතිරි වූයේ මිදුම් පමණි. මගේ සිත ගැන දුකක් උපන්නේ ඇයට පමණි. මන්දිට මගේ දුක පෙරපේ වටහා ගැනීමට නොහැකි වූවා සේය.

"මං හිතුවේ නෑ මන්දි අත්කා මොට මෙහෙම කරයි කියලා. එයා මොට කොයිතරම් ආදරෙන්ද තිටියේ."

"කරන්න දෙයක් නෑ. මේක මගේ පාරක කාළේ. මේ හැම දුකක්ම මටම දරාගන්න සිද්ධ වෙන්නවා"

මට උවමනා වූයේ මගේ දුක නිවන්නට මිදුම්වත් ළගින් සිටින්නේදැයි දනගැනීමටය. එහෙත් මා ඇයට කර ඇති හසුරුකම් ඉදිරියේ එසේ ඇතිමට මට ඉක්කියක් නොවීය.

"මං හරිම පව්කාරයි. මං වගේ අවාසනාවන්තියකට ආදරය කරදී මොහේ සතුටක් නැතිවෙන්නවා කියලා මං හේරුම් ගද්දී මට මොහෙත් ඇත්වෙලා යන්න බැරි වෙලයි තිබුණේ."

"මොට මොරු මං හැර යන්න බැරි තිබෙන්නේ."

මං එය ඇසුවේ ලොකු බලාපොරොත්තුවකිනි. මන්දි මට මා ආදරය කරන්නේ මොහේදැයි. මැරකකම්ම මං කනිවෙලා මොට ආදරය කරන්නේ මොහේදැයි මගේ ආත්මය සියාගේ ලකටම වෙලා ආදරය කරමි. මොට එක බලා ගනිමි. මං දන්නේ එවිටයි. මේ මන්දිගේ මොට මට නුගාක් දුරයි"

The Reader's Place..

මම මිදුම් දෙස බලා හිඳියෙමි. ඇය තවමත් මට ඇතැයි. මම හුදෙකලා වී දැන දිගු කරගෙන හිඳිමි. සිය දෙදෙනාම මගේ දැන ඇල්ලා පෙනෙන්න මගේ බලා හිඳි. ආදරය මෙතරම් මගේ සිතට දුරස් යැයි මම නොසිතුවෙමි.

"සිය ආයෙක් යන්න මන්දි අත්තට හම්බවෙන්න. එයා මියාට පාදපේ වෙවි"

මිදුම් මසින තව අතරණ කරයි. මම එක්වරම මගේ සුරත දෙස බැලිමි. එය හිස්ය.

"එතෙතාට මියා."

"හැමදාමත් දුරින් ඉන්නාමි. සිය දෙන්නගේ සතුට දිනා බලා දුක් වෙන්නාමි. හිනැහෙන්නාමි. මට අයිති නැතිදේ හිමිකර ගන්නා සිතුවෙත් මගේ අත පිටිවෙවි"

"මට ආයේ මන්දි ලතට යන්න බෑ. මටත් ආත්ම හරුත්වයක් තියෙනවා. මුළු පවුලම එකතුවෙලා මට සලකන්නේ හිතන්නෙක් විදිනවයි"

මිදුම් මගේ අද්දරට පැමිණ දෙසින්ම මගේ මුහුණ ඇල්ලා ගන්නාය. මදෙස බලා සිටියාය. මගේ නලල ආදරයෙන් සිය ගන්නාය.

"මට පත්වෙන්නවා සියගේ හිතට දෙනන දත. සැරි දේකටත් විදෙන සියගේ හිතට මේ දුක දරාගන්න බැරි. මා දුකට මා හිත ලා හැමදාම හා පැටියෙන් ටමත් වැඩි. මාගේ හිතට මාගේ හිත කරලා නෑ දෙයියෝ. මට සමාව දෙන්න. බෑ."

මිදුම් ඉතිහසමින් හැඳුවාය. ඇය මුලිනම මාගේ හිතට මාගේ දෙස බලා සිටියේ පුදුම ආකාරයෙනි. ඒ ඇගේ හිත මුළු හරකම ඒ

මගින් කැඳන ගලන නිසාවෙනි. එය මා දුටු සිතුවමක් මා ඉදිරියේ සජීව වුවා යැයි මට සිතැණි.

"මන්දි ආයේ මගේ ලතට එන එකක් හැ මිදුම්. ආවත් සතුටකින් නොමෙයි. එයාගේ හිත බිඳිලා ඉවරයි. වෙලිලෝත් කළ දෙකුත් වරක්ම ඒ හැම වෙලාවෙම එයා අතන්නේ සියා මගේ ලත ඉන්නවා පේද කියලයි."

"ඒක දවසකින් එයාට ඒ හැමදෙයක්ම අම්කක වෙලා යාමි. මං දන්නවා එයා මියාට ආදරෙයි කියලා."

මිදුම් වෙනෙසෙන්නේ මසින තව සවන් විඩාබර කිරීමටය.

"මං හිතන විදියට මගේ ඒ ජීවිතය දුන් සිහිනයක් වෙලා. ඒ බිඳිම ආයේ හදන්න බැරි කරමි. සිය දෙන්නටම පත්වෙන්නේ නෑ. මං හුණක් කනිවෙලා. හොඳටම අතරණ වෙලා. මන්දි ගියා, මගේ වැරදි තමයි. ඒත් මට ආයේ ඒ වරද හදාගන්නට මන්දි ඉඩක් දෙන්නෙමි නෑ. සියාවත් ටකක් මගේ හිත ගැතබලන්න. නැත්නම් මං කොහේ හරි ගිහින් ජීවිතය නැතිකර ගනිමි."

මිදුම් මගේ මුඛ වැසුවාය.

"මට හරියට දුක ගිහුණ. බයත් හිතැණ. සියා ජීවිතයට කරදරයක් කර ගන්නෙත් ඒ මං හිතදා. එහෙම වුනොත් මං කෝමද මේ ලෝකේ ජීවත් වෙන්නෙත්. මියා නැතිව සියාගේ ආදරය නැතිව මං කොහේ ජීවත් වෙන්නෙත්. මේ නැම දෙයක්ම විසඳවි. ඉවසන් වෙන්න හිත ටදෝ ගන්නවා. එහෙම වුනාම මට හිත ලගින් හැමදාම ඉන්නවා. ඒත් මට හරි බයයි. මියාගේ හිත හරි ඉක්මණට වෙතක් වෙන්නවා. සියා මට ආදරය කරන්නෙත් මන්දි අත්තා නැති වෙලාවෙදි විතරයි. එයා ඉදිදි

The Reader's Place..

ප්‍රතික්ෂේපය වැළැක්වීම

සියා මාව පිළිතුරු කරනවා. මතකයෙන් එදා හොස්ටිටල් එකේදී එදා මං හොඳටම ඇඩ්වර්. හරියට දුක ගිතුවක, හිත බිදුවක, එදා ඉඳන් කමයි මේ කරමින් සියාගෙන් ඇත් වුණේ. මට ආයේ දංවෙන්න හිතෙන්ම නිකිත් ව්‍යවර්ධයි."

මිදුම් බොහෝ දේ කීවාය. ඒ සියල්ල සත්‍යයයි. මට කියන්නට දෙයක් ඉතිරිව නැත.

"ආයේ එහෙම වෙන්නේ නෑ."

මා එය කීවේ කොතරම් ආත්ම විශ්වාසයකින්දැයි මම නොදනිමි.

"ඇදගන්න. ඇදුම් දෙක තුනකුත් ගන්න."

මිදුම් මව්කට මදෙක බලා සිටියාය.

"කොහේ යන්නද?"

"අපි කොහේ නව් යමු. එක්කෝ ආයේ එන්න. එහෙම නැත්තොත් නොඑන්න. සමහර විටෙක සියා ඒව්. මං නොඒව්. එතරම් සියා මං ප්‍රශ්නම ඉන්න"

"සියාගේ හිත හොඳටම රිදිලා. සිය තරම් හිත විදේශගතවෙලා. මං එන්නම්. සියත් එක්ක මනුෂ්‍ය ජීවිතයක් ගන්න. සියා කැතුව මට ආයේ ඇවිදිත් වැඩකුත් නෑ."

මිදුම් කාමරයට ගියේ මා සමග යන්නට නොමැතිව.

මා හෙය් දොර වසා දුඹුවේ නැවත සිටින්නට වුණා. මොහෝ තණ්හාවෙන් එක් කළ හැකිවෙතැයි මම නොසිතුවෙමි. එහෙත් මා සිටින තැනට මා විටකදී එහි වටිනාකමක් ඇති කිසිවක් නැතිවෙතැයි මාගේ දේ එක්කත් කළේ මන්දිට ඇති ආදරය බිඳු ගතවෙතැයි. අද මා

තනිවුවෙකි. මිදුම් වෙනුවෙන් ජීවිතයක් ගොඩනගන්නට මට හැකිවේ දැයි මට නොහේරේ. සියල්ල ගරා වැටී තමාටය. මිදුම් වෙතට මා ඇදෙන්නේ මා හුදෙකලා වූ විටකදී පමණක්ම යැයි මට සිතේ.

"අපි මේ කොහේද යන්නේ?"

බොහෝ දුරක් යනතුරුම මිදුම් කතා නොකළාය. විටෙක මේ යන ගමන හේරුමක් නැතැයි ඇය සිතන්නට ඇත. මා සමග සමීප වීම හේරුමක් නොමැති දෙයක් බව ඇය සිතන බව පසුගිය කාළයේදී මට ඒත්තු ගොස් තිබුණි.

"මට සමාවෙන්න. මං සියාගේ හිතට බරක් උනාද මන්දා"

ඇගේ තිහඩ බව ඉවසා හිඳිනු බැරි කැන මම කීවෙමි.

"ඇයි සියා එහෙම කියන්නේ."

"මට ඇත්තම කියන්න. දන් සියාගේ හිතට මං බරක් වෙලා හේද? මේවිදිකට මගේ ළඟට වෙලා ඉන්න එයා කැමති නැහේද? අද මේ ගමන ආවෙන් සියාගේ කැමත්තකින් නොවෙයි හේද?"

මම කියා සියා ගෙන ගියෙමි. මිදුම් මුඩුත්තියෙකුගේ මදෙක බලාහිඳියාය.

"මං දන්නවා මංගට මගේ හිත කියවන්න පුළුවන් ලික්කිය.

සියා මගේ හිතට බරක් නොමැයි. ඒත් දන් මට මගේ හිත හැන ගන්නට නොහැකිවෙලා. සියා මට අහිමි වෙලා. එතකොට මට අත්තනා අතකින් මගේ හිත බලන්නට හැකිවෙලා. දන් වෙත කෙනෙක් ගැන හිතන්නත් බෑ. මන්දි අත්තනා අතකින් වෙලා දවසේ ඉඳන් මගේ හිත හොඳටම අසරණවෙලා තිබෙන්නේ."

The Reader's Place..

මිදුම්මේත් නුදෙකලා බව මට නොවැටිනේ. එහෙත් මගේ නුදෙකලාබව මට වැටිනේ. එයින් අද මම පිඩාපිදිමි.

"මයා දන් වැඩිපුරමි ප්‍රිය කරන්නේ මගෙන් ඇත්වෙලා යන්නද?"

"ළංවෙලා ඉන්න බැරි හින්දා ඇත්වෙලා එක හොඳයි."

මිදුම් මා සමඟ සාප්පුවක කතා කර නැත. ඇය හැම විටම මා ඉදිරියේ පුංචි සාප්පුවක වුවාය. එහෙත් අද මා සමඟ මේ සැම දෙයක්ම නොමැතිවී තිබේ. ඒ තරමටම මා ඇයගේ සිතට බරපත වී තිබේ. පියවුණාය.

"මට හරියට දුක හිඟුණා. ඒත් ඒ දුක මට උරුමයි. මයාගේ හිතට බලපෑමක් කරන්න මට අයිතියක් නැ. ඒත් මා එක දෙයක් දන්නවා. දන් මා අසරණ වෙලා ඉන්න තත්ත්වයට කවුරුහරි මගේ ළමයින් ඉන්න ඒක. මට මගේ දුක කියන්න නොහැකි නැ."

මිදුම් මගේ අතකින් අල්ලා ගත්තාය.

"මා ආසයි මයාගේ දුක අහන්න. මගේ දුක මයාට කියන්න, ඒත් මයාගේ හිත වෙනස් වෙනවා. මන්දි අත්තා අතනිව වුණු වෙලේ මයා හැසුරුනේ මගේ වෙරළකරුවෙක් වීදිනට. මගේ හිත නොදෙවැටිම බිඳුණා."

"මට සමාවෙන්න. මග හිත ආයෙමින් මට ආහසිතා කරන්නේ නැද්ද?"

"ආදරය හින්දා එහෙම වෙලි. ඒත් මා නැමුණ මගේ ළඟ තියෙයි"

"මොන සියද?"

"මයාට ආදරය කරලා හේරුමක් නැ. මං කනිවෙලි කියලා බයක් දන් මගේ හිතේ තියෙනවා. ඒකයි මා දුරස්වෙලා ඉන්න හදන්නේ. ඒත් මට මයාගෙන් දුරස්වන්න බැරිකමක් තියෙනවා."

මහිත බොහෝ දුක්බරව ඇත. කරන සියන කිසිම දේක තාත්තියක් නැති තියා මේ ගමන ඇවිමි. එය සිත් විදවන්නක් බව දන් මට වැටි තිබේ. ජීවිතය හැර යා හැකි නම් කොතරම් අපහේදුම් වරෙක මට සිතේ.

"මයා දන්නවාද මම මේ කොහේද යන්නේ කියලා"

"නැත්... කොහේ ගියත් මට හේරුමක් නැ. මගේ ජීවිතයට අරමුණක් නැ."

මට මිදුම් ගැන ආසි වුණේ ප්‍රබල දුකයි. ඇය ජීවිතය ගැන කළකිරී හිඳින බවත් මට දනේ.

"ආයේ මට හෙදර යන්න හිතෙන්නේ නැ. ඒ හින්දා මම ලෝකාත්මයට යන්නයි ගන්නේ. මයා ආහා නැද්ද මොනකා ක්‍රිමෝ වගේ මාත්තෙක්ක එතනින් ගනින්න"

මිදුම් මගේ අතින් සිරකර අල්ලා ගත්තාය. ඇය බියපත් වුවාය. දැනට කඳුරු පුරවා ගත්තාය.

"මයා මොනවද මේ කියන්නේ, මයාගේ හිත දුර්වල මිනිසෙක් වුණේ ඇයි? අපි ආහසිතා යං. මා ආහා කරන්නේ මයා රජෙක් වගේ මා ඉදිරියේ ඉන්නවා කින්නයි. මළවුන්ගේ ලෝකයේදී මයා ළඟ ඉන්න නොවෙයි. මා මයාට ආදරය කළේ. මට බැ මියගියෙක්ක"

මිදුම් මට ආදරය කළේ නම් මා සමඟ විය යුතුය. එහෙත් ඇය මියයන්නට සිටිය.

The Reader's Place..

රැකියාවට දෙයක් නොමැති වුවද මා සමහරක් මියෙන් තව තරමක් මට ආදරය නොකරයි.

"මට හරියට දුක හිතුවන. මගේ මට ආදරය නැ. මගේ මගේ දුක ඉන්න. මං නතියම ඒ ගමන යන්නම්"

මම හිතුවත්තයාගෙන් ලැබුණේ කිසි. මිදුම් සිටියේ කාරයෙන් ඉවත බලාගෙනය. ඇය හඬන බවක් මට දුනි.

ආදරය යනු කුමක්දැයි මම විමසිමි.

මගේ හිත මට පිළිතුරු නොදේ. සිතද මොහොත් අසරණය. එය කැබැලි කොටුට ආදරයකට ඉටු කර හඬ වැටී ඇත. මටද, මගේ හිතට ආදරය අහිමි බව අප දෙදෙනාම තේරුම් ගෙන තමාගේ. මට ඉතිරිව ඇත්තේ මගේ සිත සමගම ජීවිතයේ ඉම කොටය යන්නටය.

ආදරය යනු කුමක්දැයි මම නැවත අසමි. ආදරය යනු මුළු ජීවිත කාලයක්ම මිසින තේරුම් ගෙනත් නැතැයිද සමග මොහොත් සිත් තැවුලෙන් ගෙවීමද එසේ නොමැති නම් සිතට ලං වූ සුන්දර සිතක් ලං කර ගෙනෙන දුක්කරව වැළඹීමද?

"වෙලාවකට මට හිතෙනවා දුක් ජීවත් වූණා ඇති කියලා. ඒත් මට ඒ විදිනේ දෙයක් මගේ කියන්න බෑ. ඒක වැරදි ඇරඹුමක්. මගේ රටක් රාජ්‍යක් වගේ වටිනා තමනක් ඒ විදිනේ දුක්කරයෙකුගේ ජීවිතය වනනා එක වගේ නොමැතිවේ"

"ආර් ඉන්" නිකේතනය වැඩි කිසිදු නොමැතිවේ. අපේ ජීවිත වසා හැසිර ගිය අඳුරුකටය තමාගේ ජීවිතය වනනා එක වගේ නොමැතිවේ"

"ජීවිතය කියන්නේ මේ විදිනේ දුක්කරයෙකුගේ ජීවිතය වනනා එක වගේ නොමැතිවේ නැ තේද මිදුම්. ජීවිතය කියන්නේ කුමක් වනනා එක වගේ නොමැතිවේ"

නෙමෙයින්. තව කොයිතරම් දේවල් තිබෙනවද? ජීවිතය සම්පූර්ණ වෙන්න"

මිදුම් මගේ බලා සිටියාය. එහි වූ දුක්කර බව මට තේරුම් ගතහැකි විය. ඇගේ සිතෙහි වූ දුක මට ආදරය කළ නිසාම නොවේද?

"දුක් වෙන්න එතා සහත් කර මගේ ජීවිතයක් තියෙනවා. මම හැමදාම හිතන්නියක්. ආදරය ඉල්ල ඉල්ල මගේ හිත දුක ඉන්නම්. මට මගේ හිත අහිමි නැ. මං ඇතින් ඉඳන් මගේ දෙන්නගේ සතුට දිනා බලන් ඉන්නම්. මට ඒකට ඉඩ දෙන්න. මගේ ජීවත්වෙන්න."

මම මිදුම්ව කුරුළු කර ගිනිමි. ඇගේ නළල් කලය සිට ගැහිමට මට සිතුවි. ඒ කරමටම මිසිනෙහි ඇග පිළිබඳව ආදරයක් ඉටුකි. මට ජීවත් වීමේ ආකාර සපයන්නේ ඇය සමඟි. මන්දිට එහි වගක් නොවේ. ඇය නැතිව මට ජීවත් වීමට හැකිද පවා තවමත් ම මගේ විමසා නැත.

"මගේ ජීවිතයේ ගැණු දෙන්නෙත් නැ මිදුම්. ඉන්නවා තම ඉන්නේ මගේ විතරයි. මගේ දුක් මගේ හිත බරක් වෙලා"

මිදුම් මගේ අතක එල්ලුණාය.

"පරි වෙරන කතා කියන්නෙතා. මං හැමදාමත් මගේ දුක, ඒත් මගේ දෙන්නා වෙන්නට හිතාගන්න මට බෑ. ඒ හින්දයි මං හැමතකට වෙලා ඉන්න හැකිම. තමන් නැතිව මගේ දුකින්ම ඉන්න තියෙන මට මන්දි අත්තා ගැන හරිම දුකයි"

මගේ දුකක්ද දුකක් දැයි මම නොදනිමි. ඒත් කුකුළුවන් බවට දුකක් බව සැහැදිලිය. මගේ දුක හිතෙන්ම නොමැතිවේ. මං හැම විතරයි තේද? මිදුම් නැතිව මටවෙන්න ඉවත

The Reader's Place..

ගියාය. මාද ඇ වෙතට ගියෙමි. ඇය ජනේලයෙන් එපිට බලා
ගෙන හමිමින් සිටියාය.

"ඇයි මියා අඩක්කන්."

"මට මියා ගැන දුකයි. ඒත් මොනවා කරන්නද? අපි ආපසු යා
මං ගිහින් මන්දි අක්කට හම්බ වෙන්නමි. මේ හැම දෙයක්ම
කියන්නමි. එයා මියාට හුණක් ආදරෙයි. මං ඒ බව දන්නවා. මට
ඒ බව එයා කියලා සිටියෙහවා."

"මියා යන්න. මං ඉන්නං."

මො මෙහි ආපටි ආපසු යන්නට නොවේ. ජීවිතයේ ඉමි සොයා
යන්නටය. එහෙත් ආපසු මේ පුන්දර ලෝකය වෙත යන්නට ඇය
මට ඇරඹුම් කරයි. මිදුම්වත් මන්දිවත් උඩමනා වී ඇත්තේ මගේ
ජීවිත් වීම පමණි. මගේ සිතෙහි මිය යෑම පිළිබඳ හැඟීමක් ඔවුනට
නොවේ.

"මිදුම්"

"හම්"

"මං මියාට හුණක් ආදරය කරන ජීවිතය මියා දන්නවද? මම
මන්දිවත් වැඩියෙන් මියාට ආදරය කරනවා. මොනෝ වෙලාවට
ආදරයේ පුන්දරත්වය මං හේරුම් ගත්තේ මියාගෙන් වෙන්නකි.
ආදරය කියන්නේ බැඳීමක් විතරක් නොවේ. මියාගෙන් වෙන්නකි.
දුන්නේ මියා. ඇයි ඉතිං ඒ ආදරය හැමිම මියාගෙන් වෙන්නකි."

මිදුම් මගේද මොනෝ අතරකට බලා දරුවායැයි මට සිතේ. ඒත් කිසියම් දෙයක් මියාගෙන් වෙන්නකි.
එළියට නොආවේය.

"මාත් එහෙමයි. සර්ගේ ආදරය ඉල්ලගෙන මං කොයිතරම්
කරදර කළාද? සර් ට මතකද ඒ කාලේ කමහර ව්ට මං සර්ට
පොළඹවා ගන්නා වෙන්නකි. මං එහෙම කාලේ ආදරයටමයි. ඒත්
මන්දි අක්කා හදුණන්නට පස්සේ මං ගිහුවා මම කාලේ වරදක්
කියලා. ඒත් මං කරලා තිබුණු වරද නිවැරදි කර ගන්න බැ. ඒ
ගිහිටා හැමිදාම ඒ වරදට දඬුවම් මම විඳින්නමි. මො අමකක කරල
දාන්න මගේ දෙයියෝ."

මිදුම් මගේ දෙපාමුල ඇද වැටුණාය. ඇගේ කැළුන් මගේ දෙපා
දෙව්වාය. ඇයව නැගිට වන්නට හරම් ගත්තියත් මට වුණේ නැත.
මම ද සිය දත් වර හඬා වැටුණෙමි. අපේ අතරම මෙය යැයි මට
පසක් කර දෙන්නට ඇය මවර දරයි. ඒත් මගේ සිත මිය ගිය බව
ඇයට නොවැටුණේ.

"අපි මොකද? කරන්නේ"

"කවදාකටත් නමුණොවෙන්න වෙන්නෙමි"

"සර් යන්න මන්දි අක්කා දුකට"

"එතනොට මියා"

"මං නැමිදාමත් මිය දෙන්නා වෙතුවෙත් වැළපෙන්නමි. ඒ
වැළපීම මට සතුටක් වේවි. මියාට විණාය කරලා වැළපෙනවට
වඩා"

"එතනොට මං වැළපුණොට කමක් නැද්ද?"

"මගේ සිත විඳින්නෙහා."

"හොඳම විදිලයි කියෙන්නෙ."

"මට වැළපෙන්න සිද්ධ වෙන්නේ මං හින්දයි. මං
මොනොවෙන්න කලින් මියා වැළපිලා නැ. හොඳ ලක්ක ජීවිතයත්"

The Reader's Place..

වෙහිලා. ඒ කතුව මාගේ හොඳම කතා. මා දෙන්නෙත් කතුව මාගේම දිලා ඇත්තේම යන්නයි. "

ඇය මේ කරමි කතුව පුටේ ඇසිදිම මම නොදනිමි. ඇය මා වෙතට දිව ආවාය. ආදරයෙන් මගේ සිහිත් නවාතැන් ගත්තාය. මා ජීවිතයේ සොදුරු බව විවහා ගත්තේ එදිනයි. ඇය ආපසු මවෙහිත් පැන යන්නට මාගේ බලයි. ඇත්ත යන්නට වෙර දරණ සිතකට වැට බිඳින්නට මට බැරිය. ආදරයක් ඇත්තම ඇය ඇත්ත යන්නට වෙර නොදරයි. මා ආපසු මගේ සිරකුටියට යා යුතුය.

"එහෙත්ම අපි යං. මා මගේ හිත හුණත් රිද්දෙව්වා මිදුම්. මාගේ බලාපොරොත්තුවක් ඇති කරලා මාගේ ඒක නොදනිමි කරගෙන ගියා."

"සර් මාව නොගෙන් හරි බස්සලා යන්න, මං තවමත් නම්. මට ආසයි තනියම ලෝකයත්තය බලන්න යන්න. එතනට ගිහිත් මගේ යටි සොදලා හරින්න."

මගේ සිතට ඇතුළු වූයේ දරන්න බැරි වෙදනාවකි. බියකි.

"මාත් එන්නමි."

"එයා. මේ ඉරණමි ගමන දත් මට යන්න මින තනියම. මාගේ ආදරය කරන්න කෙනෙක් ඉන්නවා. මං තනිවුණා. මට තනියම ඒ ගමන යන්න දෙන්න. මං තව පාරක් සොයන් කතුව දෙක අල්ලලා වලින්නද?"

මගේ ඇසින් කඳුර ගලා ආයේය. මාගේ හිත දෙක දෙක බිඳා ගත්තාය.

"දත් මං හුණත් හිත හදාගෙන ඉවර කියලා මං තේරුම් දෙගෙන ඉවරයි."

The Reader's Place..

මිදුම් මගේ පුරුණ කතාවකි අපි ඒ සිටියේ පුංචි කාලයක් සේ අවසානයකට. එහෙත් ඇය දත් මේරා මහ නානාකියක් යැයි දත් මට සිතේ. මා දත් ජීවිතය අති. ආදරයේ බරපතලකම දනි. මේ නිසා මගේ සිත හදා බිඳි පුංචි කතාවක් දත් මාගේ ගොසින් යැයි මට සිතේ.

"මාගේ දත් මාව එයා වෙලා. මාගේ දත් මාව බරක්. ඇයි මේ විදිහට වෙතත් වූණේ. මාගේ පුරවන්ද? මං නැතිව මේ ලෝකයේ ජීවත් වෙන්න. මා මට අයිති වූ දවසේ මං හිතුවා මා නැතිව මගේ සිතලා. ඒත් දත් බලාගෙන ගියාම ඒක සිහිතයක් විතරයි. මගේ හිත විදවන සිහිතයක් විතරයි."

මිදුම් මගේ පුරුණ කතාවකි අල්ලා ගත්තාය. මගේ ඇස දෙක එක එල්ලයේම බලා හිඳ මා හුණාම හිඳ කියා ගත්තාය.

"මාව තේරුම් ගන්න මං මාගේ හුණත් ආදරයි. මා නැති ලෝකයක් ගැන මට හිතන්න බැරි කරමි. ඒත් මං කෝමද මා නැත හිතන්නේ. එහෙත් හිතන්න ගිහිත් මේ විකට වෙලාව දෙ. මතකයිනේ. මං කෝමද මන්දි අත්කට රිද්දලා මාගේ අයිති කර ගන්නේ. මං මාගෙන් ඇත්තේම ඉන්න තීරණය කරලයි තියෙන්නේ. මා මන්දි අත්කට ගතව යන්න. ඒ තීරණය වෙතත් කරන්න හිතන්නෙයා, ඒක පරි. එහෙමනමි අපි යං"

ආපසු නොදනි එන්නට අපිට පැය පහක පමණ කාලයක් ගත වූයේ. ඒ කාලයේදී අප කතා කලා නම් ඒ අවසානයකට පමණි. මාගේ හිත රිද්දලා මිදුම් විකට නිදා ගත්තාය. කතාවක් බලාගෙන ඉවර කියලා බිඳියාය.

"මාගේද? මං නැති කල්පනා කරන්නේ."

හුදකලා බව ඉවසා සිටීමට නොහැකි වූ විටදී මම අසමි. එයට ඇයට පිළිතුරු දුන්නේ "මොකක් නෑ" යන්න. එමඟී, අප අතර ඇතිවූ පරතරය මට දත් සිතා හැනීමට නොහැකි විය.

"මං යන්නම් සියාට බුදු සරණයි. හැම දේවතෙකුත්ම මියාට බලා ගත්තේ. මාත් කොහේ හරි ලෝකයක ඉඳන් මියාට රකින්නම්."

නිවස දර්දවත් බැස ගත් මිදුම් මගේ අත සිපගනිමින් සිටියා.

"අපි ආපො තමිබවෙන එකක් නැද්ද? මිදුම්."

මා එමේ ඇසුරේ දරන්නට බැරි වේදනාවකිනි.

"හේරුමක් නැති දෙයක්. මියාගේ ජීවිතය මං වගේ කාලකණති කෙල්ලක් හික්දා විතාය වෙන්න බෑ. මං යන්නම්."

මිදුම් ගෙටටුව ඇරගෙන ගෙමිදුලට ගියාය. මම ඇය දෙස බලා හිඳියෙමි.

ඇය ආපසු හැරී මදෙස බැලුවේ බොහෝ අසරණවය. ආදරයෙනි. මිදුම් නැවත මා දර්දර එන්නැයි ඇයට ආයාචනා කළෙමි.

"ඇයි"

"මියාට මං ගැන දුක නැද්ද?"

"ඇයි අපේ එතෙම සියත්තේ. මියා ගැන මම කිසිවක් කෙරෙහි කනගාසු නැත. මට හිත හදාගන්න බෑ. ඒත් මට එතෙම නිශ්ශතවා."

එයින් පසුව මට කතා කරන්නට අවස්ථාවක් ඉදිරියට නැද ගියෙමි. පමණක් නොව, මාගේ සිත තුළට දැනටමත් ඇති සිහිමද ගතියක් වූ බවත් මට දැනටමත් පෙනී යයි.

කාරය වත්තට දමද්දී මට දැස අදහා ගත නොහැකි විය. මහඳි එළියෙහි ව අසුනක හිඳගෙන සිටියාය. මා දුටු ගමන්ම මී මොව්න දිව ආවාය.

"සතත් මං ආවා. මං ආපොමත් මියාට දාලා යන්නේ නෑ. මට සමාව දෙන්න. මං කළ වරදට."

කාරයෙන් බසිත්ම මන්දි මගේ දෙපාහුළ වැද වැටෙමින් සිටියා. එකවරම මගේ දැස බෙත් විය. වසර ගණනක් බැඳි ආදරයක ප්‍රතිඵල මගේ යටි සිතට දනෙන්නටවිය.

"මියා හරිම පාවටෙන් තේද මේ වීසේ උත්තේ. ගැමිදැනි මාව මතක් කළා තේද? මගේ නැහැය දැවා හරියට"

මට මන්දිගේ හිස සිප නොගෙන හිඳිමට නොහැකි විය. ඇය මට යුවතියක ලෙසින් ආදරය කරද්දී නිතරම මේවිදිකට මා සතත් කිරීමෙන් තහන දෑ බවක් සිටියා. එක්වරම මට ඒ අභිමත සිහිවත් විය. එය කොතරම්ම සුන්දරද?

"මං හැම දෙයක්ම අමතක කළා සතත්. මියාගේ වැරදි නිසා කෙමේ මේ දේ සිද්ධ වුණේ. ඒ හික්දා මං සමාව දෙන්න මියාට නොමෙයි. මට. මං ආපේ සියාට දාලා යන්නේ නෑ"

මගේ සිතට දනෙන්නේ කුමන හැනීමක්දයි මම නොදනිමි. ඒත් මගේ අසරණවය මා කී ගිය බව තම පැහැදිලිය.

මාගේ සිතට සතුටක් ගැබ් සිත්ගත් මම ප්‍රතිචාර දුන්නේ ආදරය කළයුතු යැයි මට හැසේ. එතෙම පෙර පරිද්දෙන්ම මා සමග ආදරයෙන් හිඳිමට මට බැඳුණාය. ආපේ මුහුණ බැඳීමට මට නොසිතේ. මා වරද කරුවෙකු වී ගන්නේ නැත.

The Reader's Place..

"අද අප කොහේ හරි ගිහිං කෑම කමු."

මගේ සිත සුවචත් කර ගැනුමට අවශ්‍යව තිබුණි. ඒ මන්දිගේ සිතට ළං වීමට මට අවශ්‍යය. එහෙත් මිදුම් මගේ ජීවිතයෙහි කොටසකට හිමිකම් කියද්දී මන්දිගේ සිතට මට ළංවිය හැකි දෑ මම නොදනිමි."

"මෝක්. අපි යමු. " ලේක්විව්" ඔයාට මතකද ඒ දවස්වල අපි හැමදාම එහේ ගිහින් දවල්ට කෑවා. මට ආසයි ආශේ එහේ යන්න. ජීවිතය අලුතෙන් පටන්ගන්න."

මන්දිගේ සිත ගැන මට පුදුම සිතූණි. ඇය තවමත් මට බොහෝ ආදරය කරයි. ආදරය කළ සිතකින් ආදරය ගිළිහී යන්නේ කළාතුරකිනි. ඒ මන්දිගේ ආදරය එවැනි සුන්දර ආදරයකි. ඇය වරදක් කර නැත. හැමදාම මට ආදරය කළාය. ඒ සුන්දර සිතට මං හතුරු වුයේ ඇයිදැයි මට නොවැටහේ. රාත්‍රියේදී බේරේ වැව සුන්දරය. විදුලි ඵළියෙන් අවට සුන්දර වී තිබේ. මේ නිසාම විවාහ වූ අලුත දී මන්දි සමගින් මෙහි පැමිණ ආහාර ගැනීමට මම පුරුදුව සිටියෙමි.

"අපි පත්සලට ගිහින් එමු."

මට මන්දිගේ මුහුණ දෙස බැලූණි. එහි අලුත් බලාපොරොත්තුවක සටහනක් විය. එහෙත් ඒ බලාපොරොත්තු දෙස ආදරයෙන් බැලීමට මට හැකි දෑ නොදනිමි. දෙසිනකට දුන් මා වරද නොකරමිනි.

"මල් නැතිව පත්සල් ගිහිං වැඩක් නැතේ."

පත්සලකට යෑමට මසිත වූයේ බියෙනි. සමහර විට මන්දි පත්සල් රැගෙන ගොස් මිදුම්ව අමතක කර දමන ලෙසින්

පොරොන්දුවක් ගැනීමට සිතනවා විය හැකිය. මට එසේ කළ නොහැක.

"මං මල් ගෙනාවා."

මන්දි පත්සල් යෑමට ගෙදර සිටම සූදානම්ව පැමිණ තිබුණි. එහෙයින් මම ඇගේ අදහසට අවනත වුණෙමි.

"අපි ජීවිතය අලුතෙන් පටන් ගනිමු සහන්. මං ඔයාට වැරදි කළා. ඔයාව දාලා ගියා. මං ආශේ ඒ විදිගේ වරදක් කරන්නෑ. මට සමාව දෙන්න."

බුදුන් පාමුල මල් පුදමින් මන්දි කීවාය. ඇය අංජලිකරණියයි. ඔ කතා කළේ තමා කළ වැරදි ගැන පමණි. මට සහමුලින්ම සමාව දී තිබුණා යැයි මට සිතේ.

"ඔයා වැරදි කළේ නෑ මන්දි. මායි වැරදි කළේ."

"ඔයා ඒ කිසිම වරදක් හිතලා කළා නෙමෙයි සහන්. ඔයා වැරදි කරන කෙනෙක් නෙමෙයි. ඔයාට වැරදි කරන්න බෑ. ඒ වැරදි කරන්න පෙළඹුවේ මායි. ඔයා මට සමාව දීලා මගේ ළඟින්ම ඉන්න. මං ආශේ ඒ වැරදි කරන්නේ නෑ. මං බුදුන් ඉදිරියේ පොරොන්දු වෙන්නමි. අශේ ඒ වැරදි කරන්නේ නෑ කියලා."

මගේ දෑසට කදුළු ගලා ආවා විය යුතුය. මේ සියල්ල මට අදහා ගැනීමට ද නොහැකිය. වැරදි කළේ මාය. එහෙත් සමාව ඉල්ලන්නේ මන්දිය. ආදරය කියන්නේ මෙයටම විය යුතුය. එය කෙතරම්ම

The Reader's Place..

"මියා මට තමන් හුඟාක් ආදරෙයිද?"

"ඔව්"

මම ඕනෑවට එපාවට කීවෙමි.

"හුඟාක්"

"හම්"

"මටම විතරක්ද ආදරේ"

එක්වරම මට ඇය දෙස බැලූණි. දියයුතු පිළිතුරක් මට නොවේ. මා බොහෝ අසරණ විය.

"කමක් නෑ. මං ඇහුවේ වැරදි ප්‍රශ්නයක්. එහෙම අහන එක වැරදියි. ඒත් මං ආසා කරන්නේ මියාගේ සම්පූර්ණ ආදරයම මට ලැබෙනවා නම් විතරයි. ඒත් මං මියාට බල කරන්නේ නෑ. මං මියාට හුඟාක් ආදරෙයි."

මගේ සිතෙහි මන්දි කෙරෙහි ඇති වූයේ පුදුමාකාර ආදරයකි. මම ඇගේ හිස අතලෑවෙමි.

"මං එහෙම කරන්නම්."

මම කීවෙමි.

"මියාගේ හිතට අනවශ්‍ය බරක් ඇති කරගෙන එහෙම කරන්නෙපා, මියා සතුටක් ලබනවා නම් ඒක මගේ සතුටට වඩා ඒ සතුට විදින්න."

මන්දි කීවේ හිතාහෙමිනි. ඒ සියල්ල කීවේ වැටහුණි.

මගේ ජීවිතය අද්දර තැවතිය යුත්තේ කවුද? මම නොදනිමි. ඔවුන් දෙදෙනාගේ සෙවණ මසිත සුන්දරය. මිදුම් වෙතින් මා

ලබන සෙනෙහස බොහෝ උණුසුම්ය. එමෙන්ම යොවනයේ හිඳ මා මන්දි වෙතින් ලද ආදරය මට අමතක කළ හැකි නොවේ. දන් මා බොහෝ අසරණය.

"සත් අවි දෙන්නම උගත්. ඒ හින්දා ජීවිතය දිනා බුද්ධිමත්ව තිබු. මට වඩා මිදුම් ළඟ තියෙන විශේෂත්වය මොකක්ද?"

මන්දි මවෙත පැමිණීම සතුටකි.

"විශේෂත්වයක් නෑ."

"එහෙම කියන්නෙපා. හුඟාක් ලස්සනයි. තරුණයි. ඒක ලොකු විශේෂත්වයක්. ඒ බව මට තේරුම් ගන්න ඇහැකියි. එහෙම තෙමෙයි මං අහන්නේ. හේතුණ සැලකීම ආදරය අතින් තියෙන විශේෂත්වය මොකක්ද?"

මට සිතා නොවී සිටීමට බැරිවිය. ඒත් මා සිතාපුණේ මටද මන්දිට ද ගන්න මම නොදන්නෙමි. මන්දි මිදුම්ගේ සුන්දරත්වය වර්ණනා කළ විටදී මා සිතින් එය විඳ ගත්තෙමි. බොහෝ විට ඇගේ රුව පිළිබඳව තක්සේරුවක් කර තිබුණේ නෑක. ඇය මගේ සිසුවියකව සිටියදී ඇයගේ රුව මසිත උණුසුම් කරවන්නට ඇත. එහෙත් අද මා ඇය දකින්නේ ආදරයකිනි. ප්‍රබල දයාබරත්වයකිනි. මේ නිසාම මිදුම්ගේ රුව මසිතට වැදගත් වූයේ නෑක. මා ඇගේ අවිංශක සේම අසරණ සිතට ආදරය කළා පමණි.

"මට ඇතිව තියන්න. මං මේ දේවල් අහන්නේ හිතේ නරභකින් නික නවත් කෙන්නකුට අයිති වෙන්න උවමනාවක් නෑ."

මට මන්දිගේ අදකම්මුල නොපිරිමැද හිඳීමට නොහැකි විය. මා ආදරයෙන් එය පිරිමැද්දෙමි. ඇගේ සිත කොතරම් සුන්දරද?

The Reader's Place..

ආදරණියද? ඒ සමගම මගේ අවලංකම ගැන කළකිරීමක් මසින ඇතිවිය.

"අපි ඒ හැම දෙයක්ම අමතක කරලා දාමු. අපි හොඳට ඉමු. මිනිස්සු අතින් වැරදි වෙනවා, මිනිස්සුමයි ඒවා නිවැරදි කර ගන්න ඕනෙන්."

"මට පුළුවන් ඒ හැම දෙයකටම සමාව දෙන්න. ඒත් ඒ වැරදි ආයෙමත් සිදුවුණොත් මං අසරණ වෙනවා. එතකොට මට හුඟක් දුක හිතේටි. මං ආසයි ඒ වරද මයා ආයේ නොකරනවා නම්."

මන්දිරයේ සොදුරු ඉල්ලීම එය විය.

"ඒ වරද ආයේමත් සිද්ධ වෙන්නේ නෑ. මේකත් හිතලා කළ වරදක් නෙමෙයි. නිකම් ඇතිවුණ දෙයක්. ඒත්"....

"ඇයි ඒත් කියලා තහර කළේ. කියන්න මයාටත් කියන්න තියෙන දේවල් හැම දෙයක්ම කියන්න. මං හැම දෙයක්ම අතගෙන ඉන්නම්."

මන්දිර ඉදිරියේ මට කිව හැකි සේම කිව නොහැකි දේවල් තිබෙන බව මට වැටහී ගියේ එවිටය. මිදුම් මා ආදරය කරන තරම් මා කියන්නේ කෙසේද? ඇයට මා අවශ්‍ය බව මා කියන්නේ කෙසේද?

"මං දන්නවා මයා කියන දේ. මයාගේ හිත මං කියවමිනි. පුළුවන්. මයාගෙන් මිදුම් ට ලොකු වරදක් සිද්ධ වුණා. ඒ වරදට වන්දි ගෙවන්න මයා, ඒක මාත් කියන්න. මාත් ගැනියෙක්."

මගේ සිතට සිදුම් සහනයක් ඇතිවිය. මන්දිර සේම මිදුම් ද මගේ සිත තේරුම් ගැනීම කොතරම් හොඳක්ද?

"අපි මයා දේවල් කතා නොකර හිදිමු. දන් ඕවා ගැන කතා නොකරන තරම්ට හොඳයි"

එයින් පසුව මන්දිර ඒ ගැන කතා නොකළාය. පසුදින මා පංති යන අතරතුරේදී මම මිදුම්ව බලන්නට ගියෙමි. ඇය පෙර පරදි ආදරයෙන් මා නොපිළිගත්තාය.

"මන්දිර ගෙදර ආවා. එදා අපි එද්දී එයා ඇවිදිත්."

මම දිගු කතාවකට මුල පිරුවෙමි.

"මං දන්නවා. මං මාරයක් වුණා. කතරගම දෙවියන්ට මයා දෙන්නා ආයේ එක්කරලා දෙන්න කියලා."

"ඒ ඇයි."

"මං හින්දා වෙන්වුණ දෙන්නෙක් එක් කරන එක මගේ යුතුකමනේ."

"එතකොට මයා"

"මං මුළු ජීවිතයම ආදරයක් නොවිඳ තනි වුණු කෙනෙක්. ඒ හින්දා මං තනිවෙන්නම්. මාව අමතක කරලා දාන්න. මේ සිද්ධ වෙච්ච කිසිම දෙයක් ගැන මං වෙච්ච කරන්නේ නෑ. මං කරන වෙන්නා මයා ආයේ මෙතේ එන්නෙවා."

මගේ සිත නැවතුණා වැනිය. මිදුම් කෙදිනක හෝ මට එසේ කියන්නට මා නොපොරොත්තු වූයේ නැත.

මයාට පුළුවන්ද? මට මයා විදිහට සලකන්න. ඒ ටික විකරක් මට කියන්න. මිදුම්.

මගේ මගේ දෙය බලා සිටියාය. එක්වරම තඩන්නට වූවාය.

The Reader's Place.

මම එක්වරම සිත හදාගෙන යැයි මම සිතමි. සියල්ල මන්දි වෙනුවෙන් කැප කරන්නට මා මගේ සිතට පොරොන්දු දී තිබේ. මන්දි ඒ පිළිබඳව බලාපොරොත්තු තබන්නට ඇත. ඒත් ඒ සියල්ල සිතට එකඟව කරයිද යන්න මම නොදනිමි. තවමත් මම මිදුම් ගැනම සිතමි. මට ඇයව අමතක කළ නොහැකි බව මගේ සිත මට කියයි. ආදරය කියන්නේ එයටය. ජීවිතයේ බැඳීම් බොහොමයක් තිබීමට හැකිය. එහෙත් ආදරය ට සුන්දරත්වය මිස බැඳීම් පළ නොවේ. මේ නිසා මගේ ජීවිතයට සුන්දරත්වය ගෙන ආ මිදුමට හතුරු වීමට මට නොහැකිය.

"මිදුමෙන් අනාගතයට ඔයා වගකියන්න සිත. ඔයා ඒකට මොනවද කරන්න හිතන් ඉන්නේ."

රාත්‍රියේදී මං වැඩි කතා බහක් නොමැතිව සිටියේ මසිත කම්පනයට පත්ව සිටි හෙයිනි. එහෙයින් මන්දි යළි යළිත් මිදුම් ගැන කතා කිරීම මසිතට ප්‍රබල වදයක් විය.

"එයා ගැන කතා නොකර ඉම්මු. මිදුම් ගැන කතා කරන එකේ තේරුමක් දැන් නැතේ."

මා එය කීවේ සැරටය. මන්දිට සැර කිරීමේ උවමනාවක් මට නොවීය. එහෙත් අමතක කර දමන්නට පාරම් පුරන මතකයක් යළි අවදි කිරීම තේරුමක් නැත. එය මට හුදකලා වේදනාවකි.

"හැබිම බිර වෙන්නෙපා සහන්. සත්‍යයට මුහුණ දෙන්න, එම අමතක කරලාදාන එක ගුණමකුකමක්."

"මොනවද? එහෙනම් ඔයා කියන්නේ. මිදුම් එයාට වෙන්කර දුන්නේ නිසෙන්න බෑ. එහෙම නම් මොකටද තවත් ඒ ගැන සිතන්නේ. මට කරදර කරන්නෙපා. දැන් අපි අපේ පාඩුටම ඉඳි"

අඩංකවම මට මිදුම් ගැන දුකය. එහෙත් කරන්නට දෙයක් නොවේ. දෙදෙනෙකු සමග ජීවත් විය නොහැකිය. ඒ සිත රචවා ගැනීමකි.

"කරතා ගන්න එපා. සහන් මගේ අභිංසක හිතට නපුරු වෙන්නෙපා. ඔයාට ගැණියෙකුගේ හිත තේරුම්ගන්න පුළුවන්. ඒ හින්දා දෙන්නාගෙම හිත තේරුම් ගන්න බලන්න. මට දුකයි තමයි. ඒත් මං ගැණියෙක්. තවත් ගැණියෙකුට වරදක් වෙනවා දකින්න මං කැමති නෑ."

මම මන්දි දෙස බලා හිඳියෙමි. ඇය උගත්ය. සාධාරණය දකී. මේ නිසාම මිදුමට කරදරයක් වනු දකිම ඇගේ සිරිත නොවේ. එය එක්තරා අත්දැකීන් මට සහනයකි. එහෙත් මිදුම් වෙත යෑමට මට නොහැකිය. එවිට යළිත් අපේ සෙනෙහස මතුව එයි. මිදුම් මගේ ජීවිතයට සමීප කළේ මන්දිය. ඇය කෙරෙහි අනුකම්පාව උපදවා මසිතෙහි ඒ අනුකම්පාවම ඇය රෝපණය කළාය. අද ජීවිතයේ තවත් මන්සන්ධියකට මම පැමිණ හිඳින්නෙමි. එය නැවත මිදුම් වෙත නොයා හිඳිමටය. මන්දි යළිත් මා ඇය වෙත යොමු කරයි. විටෙක මෙය ජීවිතයේ බොහෝ පවි කාර කමකි. මා සිත හදා ගෙන හිඳින්නට ඇත. තමුත් දැන් මට යළිත් මිදුම්ව සිහිවෙයි.

"ඔයාගේ ආදරය මට විතරක් දෙන්න. අනුකම්පාව මිදුමට දෙන්න. ඔයාගේ අනුකම්පාව මිදුමට තියෙන්න සිතමයි."

මම මන්දිගේ බැලුවේ අසරණවය. මේ කරමින් ජීවිතය දෙස බලා බැලීමට මම කළ වරද අපමණය. මන්දි වැරදිය. ජීවිතයේ සුන්දරත්වය මේ ලෙසින්ම දකිම අභූවන කමක් යැයි මට සිතේ. එයින් මා තවත් මිදුමට සමීප වීමට ඉඩ තිබෙන බව මට සිතේ. ඒත් ඒ බව මන්දිට කියන්නට මට නොසිතූණි.

The Reader's Place..

"මයා ඉදහිට කට ගිනිත් මිදුම්ව බලලා එන්න. එයා තනි පුතොත් මෙතෙ ඵක්කතෙන ඇවිත් අපි එයාට උදව් කරමු. මට මය දෙන්නාගේම හිත් තේරෙනවා. ඒත් මට මයාගේ අයිතිය එයාට දෙන්න බෑ. මට තනිවෙන්න බෑ. මයාගේ ආදරය මට දෙන්න."

මට කිසිත් දෙයක් ඉතිරිව නැත. මිදුම් මගෙන් ඉල්ලන එකම උදව්ව ආදරයයි. එයට වඩා දෙයක් ඇයට මගෙන් අවශ්‍ය නැත. එහෙත් මන්දි දීමට ප්‍රිය නොකරන්නේ එයමය.

"මයා අද එහේ යන්න. හැමදෙයක්ම කතා කරගන්න."

මට පුදුම සිතූණි. පුදුම සතුටක් දැනුණි. ඒත් මන්දිට දුක සිතේවි කියලා මම කිසිත් නොකියා සිටිමි.

"ලොඩ්වත් ඉන්නකෝ."

මන්දි ගෙට ගියාය. ඇය යළිත් ආවේ කුමක් හෝ පාර්ශ්වයක් රැගෙනය.

"මේක මගෙන් පුළුල් කැණගත්. මිදුම්ව දෙන්න. මිදුම් ගැන මට දුකයි. ඒත් එයා හිත්ආ මට දුක් විඳින්න බෑ."

මම කිසිත් නොකිමි. ඇය කුමක්දෝ ලිව්වාය. එය මගේ අතට දී බලන්නට දුන්නාය.

"තාට්ගේ මට කතාවෙන්න. උදව්න හැම ආත්මයෙකම මම කට ගිනිත් මිදුම්ව බලලා මන්දි."

මට පුදුමක් වට විය. මෙය මිදුම් වෙතට ගෙන ගොස් ඇගේ සිත් තෙතේ විඳින්නද?

අවසානයයි